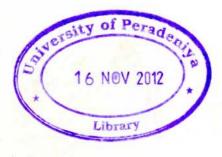

भिन्न के प्रमुखं का किया की के अनुकार पार्टिंग प्रमुखं प्रमुख

தொகுப்பாசிரியர்கள்

பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராஜா ப. கணேசலிங்கம்

தென்கிழக்காசியாவில் Pan newnith

தொகுப்பாசிரியர்கள் பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராஜா ப. கணேசலிங்கம்

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2011

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

தென்கிழக்காசியாவில் இந்துப் பண்பாடு தொகுப்பாசிரியர்கள்: பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராஜா, ப. கணேசலிங்கம் பதிப்புரிமை © 2011 (தொகுப்பு நூலுக்கு) குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது 39,36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு 8, தொ.பே. 011 2364550, மி. அஞ்சல்: kumbhlk @gmail.com 3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026 குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது. 39,36வது ஒழுங்கை, கொழும்பு-10

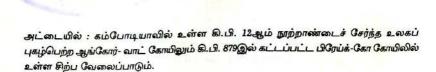
Hindu Culture in South East Asia Edited By S.Krishnaraja & P. Ganeshalingam

First edition @ 2011

Published by Kumaran Book House 39, 36th Lane, Colombo - 6, Tel. - 011 2364550, E.mail : kumbhlk@gmail.com 3 Meigai vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd. 39, 36th Lane, Colombo - 6

வெளியீட்டு எ~~ண்: 480~~ ISBN 978-955- 659-293-1

சமர்ப்பணம்

இலங்கைத் தீவில்
5000 ஆண்டுகால மரபுரிமைகளாக
மண்ணுடன் கலந்து நிலைத்துவிட்ட
இந்துப்பண்பாட்டினையும் அதன் முதுசங்களையும்
பேணி வளர்க்கும் நிறுவனங்களுக்கும்
ஆதீனங்களுக்கும், இந்துமக்களுக்கும்
இந்நூல் நிவேதனமாக்கப்படுகின்றது.

முன்னுரை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக இந்து நாகரிகத் துறையிலும், தொல்லியல் மற்றும் வரலாற்றுத் துறையிலும் தென்கிழக்காசியா பற்றிய பாட விதானப் போதனைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்ற மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அத்துறை தொடர்பான கற்கை நெறியை பயிலும் மாணவர்களின் நலன் கருதி இந்நூற்தொகுப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இன்றைய உலக நிலையில் தென், தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் பண்பாட்டுப் பொருளாதார, வரலாற்று முக்கியத்துவம் அதிகரித்துக் கொண்டு வருகின்ற முறையில் பலரும் இந்நாடுகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்கேற்ற வண்ணமாகவும் இந்நூற்தொகுப்பு இடம் பெற்றுள்ளது.

உலக மூலவள- இயற்கைவள இருப்புநிலையில் தென் கிழக்காசியாவின் பங்கு தற்போதுதான் உணரப்படுகின்ற நிலையில், இந்துசமுத்திரத்தின் மீதான பார்வையை உலகநாடுகள் கூர்மைப்படுத்தி யுள்ளமையை இப்பொழுது காண்கின்றோம். ஆனால் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மீது முதலில் இந்தியர்களும் பின்னர் மேற்காசியர்களும் வர்த்தக - வாணிப உறவுகளை ஏற்படுத்திப் பின்னர் தத்தமது சமயநெறி முறைகளையும் அங்கு புகுத்தி, அப்பிராந்தியத்து மக்களுடன் பண்பாட்டடிப்படையில் ஒன்று கலந்திருந்தனர். இதன் விளைவாக அந்நாடுகளில் இந்திய, பாரசீக, ரோமானிய, நெஸ்ரோறிய, சஸானிய பண்பாட்டுச் செல் வாக்குகள் நிலைகொள்வதற்குரிய வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருந்தன. வாணிப அடிப்படையில் ஏற்பட்ட அத்தொடர்புகள் பின்னர் சமய அடிப்படையிலான குடியேற்ற நாட்டு முறைமைக்குள் அந்நிலப் பரப்பினை அமிழ்த்திவிட்டது.

முதலில் அங்கு இந்திய சதவாகன, குப்த, சோழப் பேரரசுகளின் ஆதிக்கங்களினால் வாணிபக் குடியேற்றங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. பின்னர் கீழைத்தேயத்திற்கு ஐரோப்பியரின் வருகையைத் தொடர்ந்து போத்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், பிரெஞ்சுக்காரர் போன்றோர் அங்கு குடியேற்றங்களை அமைத்து, தத்தமது மதங்களை ஸ்தாபித்துக் கொண்டனர். இதன்விளைவாக இந்தோனேசியா டச்சுக்காரரது குடியேற்ற நாடாகவும், வியட்னாம் மற்றும் பிலிப்பைன்ஸ் பிரெஞ்சுக் காரரது குடியேற்ற நாடாகவும், மலாயாத்தீபகற்பம் ஆங்கிலேயரது குடியேற்ற நாடாகவும் மாற்றுவிக்கப்பட்டன. அதன் விளைவாக இஸ்லாமும் கிறீஸ்தவ மதமும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்களது முக்கியமான மதங்களாயின. குடியேற்ற நாட்டு ஆட்சிமுறைக் கெதிராக எழுந்த விடுதலைப் போராட்டங்களினால் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் ஐரோப்பியரது ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவற்கு மிக நீண்ட காலம் எடுத்தது. அவ்விடைப்பட்ட காலத்தில் இஸ்லாமும், கிறிஸ்தவமும் அப்பிராந்திய மக்களது வாழ்க்கை முறைகளை முற்று முழுதாக மாற்றியமைத்துவிட்டிருந்தன. புராதன இந்துமதமும் பௌத்தமும் தென்கிழக்காசிய மக்களது பண்பாட்டு வாழ்விலிருந்து மெல்ல மெல்ல செல்வாக்கிழந்து, மறைந்து சென்றுவிட்டன. இருந்த போதும் பௌத்தமதமானது தாய்லாந்தில் இற்றைவரைக்கும் செழிப்புடன் காணப்படுவதற்கான காரணம் அந்நாடு எந்தவொரு மேலைத்தேய ஆதிக்கத்தின் கீழும் அகப்பட்டிருக்காத ஒரு தன்மையாகும்.

இத்தொகுப்பு நூலில் எல்லாமாக பதினொரு கட்டுரைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கட்டுரைகளில் பெரும்பாலானவற்றை இந்து நாகரிகத் துறையைச் சேர்ந்த முதுநிலை விரிவுரையாளர் திரு.ப.கணேசலிங்கம் அவர்களே சேகரித்துத் தந்திருந்தார். அத்தோடுமட்டும் அவர் ஓய்ந்து விடவில்லை. இந்நூலின் பின்னிணைப்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நூல் விபரப்பட்டியலை எந்தவிதச் சிரமமும் பாராது சேகரித்துத் தந்திருந்தார். அத்தோடு தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலுள்ள இந்து சிற்பங்கள் மற்றும் கோயில் கட்டிட அமைப்பு போன்றவற்றையும் சேகரித்துத் தந்திருந் தமையால் இந்நூல் பொலிவுடன் வெளியிடப்படுவதற்கு வாய்ப்பாயிற்று. மேலும் இந்நூல் தொடர்பான சில படங்கள் மற்றும் பக்கவடிவமைப்பு போன்றவற்றை என்னுடன் உடனிருந்து கற்கும் செல்வன் எஸ்.நிதர்சன் (யா/கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி உயர்தரம்/ கணிதப்பிரிவு-2009) அவர்கள் மிக்க மனவிருப்புடன் எனது கணினியிலேயே செய்துத் தந்திருந்தார்.

இவை யாவற்றிற்கும் மேலாக குமரன் பதிப்பகத்தினர் முன்வந்து இந்நூலை தமது 480ஆவது வெளியீடாக வெளியிட்டுவைத்தமை அவர்களது கல்வித்தொண்டின் ஆழ்ந்த அர்ப்பணிப்பினை வெளிக் கொணருவதாக உள்ளது.

ஒட்டு மொத்தத்தில் எமது தமிழ்ச் சமூகம் சமய-அறிவியற் துறையில் மேம்பாடு அடைவதற்காக இவர்கள் தமது பங்களிப்புக்களை உரிய வேளைகளில் நல்கியிருந்தனர். அதன்விளைவே இன்று உங்கள் கை களில் தவழும் இவ்வரிய நூலாகும். ஆதலால் இந்த நூலின் தொகுப் பாசிரியர்கள் என்ற ரீதியில் நாம் இந்நூலாக்கத்திற்குதவிய அத்தனை உள்ளங்கட்கும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். மாணவருலகு இந்நூலைக்கற்று பயனடையுமாறும் இந்நூல் பற்றிய கருத்துக்களை எங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுமாறும் வினயமாகக் கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

> பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராசா திரு.ப.கணேசலிங்கம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் 07.03.2011

பொருளடக்கம்

முன்	ானுரை	vii
1.	தென்கிழக்காசியா: ஓர் அறிமுகம்	1
	- சாந்தினி அருளானந்தம்	
2.	இந்திய தென்கிழக்காசிய தொடர்புகளும்	
	இந்துப்பண்பாடு பற்றிய சில பிரச்சினைகளும்:	
	ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு	15
	- பேராசிரியர் செல்லையா கிருஷ்ணராசா	
3.	காலத்தினை வென்று நிற்கும் சமயம்	31
	- கலாநிதி எஸ். எஸ். சர்மா	
4.	தென்கிழக்காசியாவில் இந்துசமயம்	
	இந்துசமயப் பரம்பல் - அன்றும் இன்றும்	51
	- ப.கணேசலிங்கம்	
5.	தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் சைவ சமயம்	62
	- ப. கணேசலிங்கம்	
6.	தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துக்கோயில்கள்	78
	- ப.கணேசலிங்கம்	
7.	சம்பா நாட்டில் இந்துப்பண்பாடு	90
	- பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்	

8.	தென் - தென்கிழக்காசிய <mark>நாடுகளில்</mark> கணபதி	
	வழிபாட்டு மரபும் தொன்மையும்	101
	- பேராசிரியர் செல்லையா கிருஷ்ணராசா	
9.	தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் விநாயக	
	(கணபதி / பிள்ளையார்) வழிபாடு	115
	- ப.கணேசலிங்கம்	
10.	தென்கிழக்காசியாவில் இந்து கட்டிட -	
	சிற்பக்கலை மரபுகள்	125
	- பேராசிரியர் செல்லையா கிருஷ்ணராசா	
பின்	തിഞ്ഞെப்பு	
தெவ	ள்கிழக்காசியாவில் பௌத்தம்: ஒரு பார்வை	
1.	தென்கிழக்காசியாவில் பௌத்தம்	171
	- சாந்தினி அருளானந்தம்	
2.	தென்கிழக்காசியாவில் பௌத்த கட்டிடக்	
	கலை மரபுகள்	188
	- பேராசிரியர் செல்லையா கிருஷ்ணராசா	
о тп	i roze	202

தென்கிழக்காசியா: ஓர் அறிமுகம்

சாந்தினி அருளானந்தம்

'தென்கிழக்காசியா' (Southeast Asia) என்ற தொடர் ஆசியாக்கண்டத்தின் கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள இந்தோ - சீனத் தீபகற்பத்தையும் அதனை அடுத்துள்ள இந்தோனேசிய பிலிப்பைன்ஸ் தீவுக் கூட்டங்களையும் குறிக்க 2 ஆம் உலக மகாயுத்தத்தன்போது உபயோகிக்கப்பட்டது. உண்மையில் இந்தியாவிற்குக் கிழக்கேயும், சீனாவிற்கு தெற்கேயும், அவுஸ்திரேலியாவிற்கு வடக்கேயும் அமைந்துள்ள பகுதியே தென்கிழக்காசியா என அழைக்கப்படுகின்றது. இந்தியாவிலிருந்து ஜப்பான் வரை பரவியுள்ள நாடுகள் தூர கிழக்கு (Far East) நாடுகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளும் அடங்கும்.

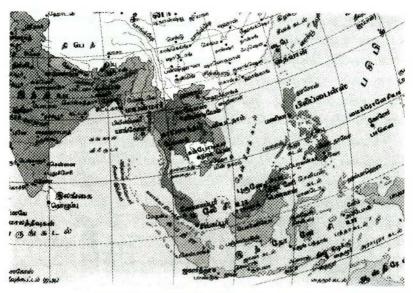
தென்கிழக்கு ஆசியாவானது புவியியல் அடிப்படையில் இரண்டு அமைப்புக்களைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. முதலாவது பிரிவு, தென்கிழக்கு ஆசியத் தரை நிலப்பகுதியில் அமைந்துள்ள இந்தோ - பசுபிக் தீபகற்பப் பகுதியாகும். இப்பிரிவினுள் பர்மா, தாய்லாந்து, மலேசியா, வியட்னாம், கம்போடியா, லாவோஸ் ஆகிய நாடுகள் உள்ளடங்குகின்றன. மற்றைய பிரிவு, நான்கு பக்கங்களும் சமுத் திரத்தால் சூழப்பட்ட தீவுக்கூட்டங்களை உள்ளடக்கிய நாடுகளாகும். இப் பிரிவினுள் சுமாத்திரா, யாவா, போர்ணியோ, பாலித்தீவுகள், செலிபஸ் ஆகிய தீவுகளை உள்ளடக்கிய இந்தோனேசியா நாடும் பிலிப்பைன்ஸ், கிழக்குத் தீமோர் ஆகிய நாடுகளும் உள்ளடங்கு கின்றன.

தென்கிழக்காசியாவின் புவியியல் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்குகின்றது. அவ்வகையில் தென்கிழக்கு ஆசியத் தரைநிலப் பகுதியும், தீவுகளும் இந்திய பசுபிக் பெருங்கடல்களுக்கிடையே சிறு சிறு வாயில்களைக் கொண்ட அரண்களைப் போல் அமைந் துள்ளன. நான்கு திசைகளிலும் இருந்து வந்து ஒன்றாகக் கூடும் நில, நீர்ச் சந்திப்புக்கள் இங்கு அமைந்துள்ளன. தென்கிழக்காசியாவில் உயர்ந்த மலைகளும் வேகம் மிக்க நதிகளும் உள்ளன. மேலும் எரிமலை கக்கிய வளமிக்க மண்ணும் இப்பிராந்திய செழிப்புக்கு அடிப்படையாகக் காணப்படுகின்றது. இது தவிர காடுகளும், கனிய வளமும் அதிகம் உள்ளதோடு பல துறைமுகங்களும், வாணிபம் செழிப்படைந்த மையங்களும் இங்கு உள்ளன.

தென்கிழக்கு ஆசியாவிலுள்ள ஆறுகளில் மிகவும் நீளமான ஆறுகளாக ஐராவதி, சல்வின், மீனம், சௌபிராயா, மீக்கொங் ஆகிய ஆறுகள் காணப்படுகின்றன. மேலும் தென்கிழக்காசியாவின் முக்கிய மலைகளாக காசின், டபூனான், கூடின், லோவாஸ், அரக்கன்-யோமா, பெருயோமா போன்றன விளங்குகின்றன. முக்கிய துறைமுகங்களாக ரங்கூன், சிங்கப்பூர், பினாங், மலாக்கா, பட்டேவியா, பாண்டம், ஜகார்த்தா, மகாசர், மணிலா போன்றன காணப்படுகின்றன.

தென்கிழக்கு ஆசியாவின் எல்லாப் பாகங்களிலும் வருடம் முழுவதிலும் வெப்பநிலை சீரானதாகக் காணப்படுகின்றது. தென்கிழக்கு ஆசியப் பகுதியில் நிலப்பகுதி மத்தியகோட்டைச் சார்ந்து அமைந்திருப்பதனாலும், பெரிய நீர்ப்பரப்பைத் தன்னகத்தே அடக்கி யிருப்பதனாலும் வெப்பம் எல்லாப் பாகங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் சீரானதாக உள்ளது. நிலவமைவுப் போக்கு, தரைத்தோற்றம், காற்றுக்கள் ஆகியன காரணமாகத் தென்கிழக்கு ஆசியாவிற் பெரும் பகுதி வருடத்தில் 80 அங்குலத்திற்கும் அதிகமான மழை வீழ்ச்சியைப் பெறுகின்றது. தென்கிழக்காசியா 5,000,000 சதுர கி.மீ பரப்பளவை உடையதாகக் காணப்படுகின்றது. மேலும் சனத்தொகையானது 593,000,000 ஆக இன்று விளங்குகின்றது.

தென்கிழக்காசியாவையும் அதிலுள்ள நாடுகளையும் பல்வேறு காலகட்டங்களில் வெவ்வேறு பெயர்களால் அழைத்தனர். அவற்றை கீழை இந்தியத் தீவுகள் என்றும், நெதர்லாந்து இந்தியத் தீவுகள் என்றும், டச்சு இந்தியத் தீவுகள் என்றும் அழைத்தனர். மலேசி

ஆசியாவில் தென்கிழக்காசியாவின் அமைவிடம்

யாவையும், இந்தோனேசியாவையும் இணைத்து மலேசியா என்றும் பர்மாவையும் இந்தியாவுக்குக் கிழக்கில் உள்ள பகுதியையும் அகண்ட இந்தியா, கீழை இந்தியா, பரந்த இந்தியா என்றும் அழைத்தனர்.

மேலும் இந்தியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையில் உள்ள பகுதியை இந்தோ - சீனா என அழைத்தனர்.

தென்கிழக்காசியா இன்று மனிதவியல் வல்லுனரின் சுவர்க்கமாக விளங்குகின்றது. இங்கு வாழ்ந்த புராதன மனித வர்க்கப் பிரிவுகளின் பிரதிநிதிகளாகப் பல்வகைப்பட்ட மக்கள் இனங்கள் இன்றும் மலை களிலும், பீடபூமிகளிலும், காடுகளிலும் வசிக்கின்றனர். இவர்களுள் 'நெக்கிரிதோக்குக் குள்ளர்கள்' எனும் நாடோடிகள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். இவர்கள் அவுஸ்திரேலியாவின் ஆதிக்குடிகளை ஒத்தவர். ஏனையோர் அபிவிருத்தி அடையாத நிலையில் உள்ள இந்தோனே சியராகக் காணப்படுகின்றனர். காலப்போக்கில் ஆதிக்குடிகளும் பின்வந்தவர்களும் கலந்துவிட்டனர். மேலும் இந்தோனேசிய இனத்தவரே தென்கிழக்கு ஆசிய மக்கள் தொகையில் இன்று பெரும் பான்மையாக உள்ளனர். தென்கிழக்கு ஆசிய மக்களிடையே காணப்படும் அடிப்படை ஒற்றுமைகளை நோக்கின் பொதுவான

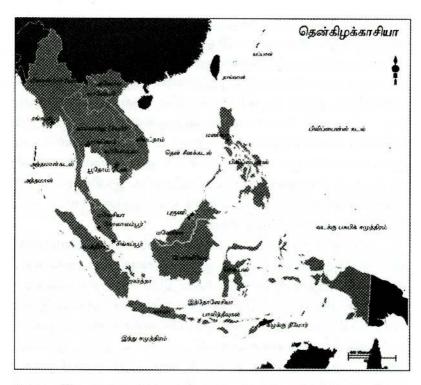
காலநிலை, பாசனமுறை, விவசாய அமைப்புக்கள், எருமை வளர்ப்பு, உலோக உபயோகம், ஆன்மீக தத்துவம், மூதாதையர் வணக்கம், உயரமான இடங்களில் கோயில்களை அமைத்தல், இறந்தவர்களைப் புதைத்தல், சகுனம் பார்த்தல், எண் '7' இற்குச் சிறப்புத் தருதல், மாயமந்திர நம்பிக்கை, பெண்ணுக்கு மதிப்பு அளித்தல், பொம்ம லாட்டம், நிழலாட்டம் போன்றவைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளைப் பொறுத்தவரை பலதரப்பட்ட மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. அவ்வகையில் மலேயாத் தீபகற் பத்திலும் பிலிப்பைன்ஸ் உள்ளிட்ட தீவுக்கூட்டங்களிலும் மலாய், பொனீக்ஷிய மொழிகளும் பர்மா, சயாம், கம்போடியா, வியட்நாம், மலாய் ஆகிய இடங்களில் அவுஸ்திரேலிய - ஆசியமொழிகளும் பேசப்படுகின்றன. தென்கிழக்கு ஆசியாவில் இந்து மதமும் பின்னர் பௌத்தம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் ஆகியனவும் வாணிபத் தொடர்பு களால் வந்திறங்கின. சமயத்தைப் பொறுத்த வரையில் இந்தோனேசி யாவிலும், மலேசியாவிலும் வாழுகின்ற மக்களுள் பெரும்பான்மை யானவர்கள் முஸ்லீம்களாவர். பர்மா, தாய்லாந்து, லாவோஸ், கம்போடியா, வியட்நாம் ஆகிய நாடுகளில் பௌத்த மதத்தினர் அதிகம் உள்ளனர். பிலிப்பைன்ஸிலோ 95 வீதத்தினர் கிறிஸ்தவர்கள் ஆவர். அடுத்து தற்காலத்திலே 98 வீதமான இந்துக் களைக் கொண்டு விளங்கும் பாலித்தீவிலும் பௌத்த மதமானது குறிப்பிடத்தக்களவு சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. எனினும் தென்கிழக்காசிய மக்களிடையே ஆதிகாலச் சமயக் கருத்துக்களும், பழக்கவழக்கங்களும் அழிந்து விடாமல் மிக்க உறுதியுடன் இருந்து வந்துள்ளன.

தென் கிழக்காசியாவிலுள்ள நாடுகளை சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

தாய்லாந்து

உலகத்தில் 'தாய்நாடு' எனும் சிறப்புப் பெயரால் அழைக்கப்பெறுவது தாய்லாந்து ஆகும். தாய்லாந்தில் வழங்கப்படும் 'தாய்' என்ற சொல்லுக்கு 'சுதந்திரம்' என்பது பொருளாகும். தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் மேலைநாட்டுக் காலனித்துவத்திற்கு உட்படாமல் சுதந்திரமாக இருந்த நாடு தாய்லாந்து ஒன்றேயாகும். முன்பு இது

'சையாம்' என அழைக்கப்பட்டது. பின்பு இது தாய்லாந்து என்று தன் பெயரை மாற்றிக்கொண்டது. தென்கிழக்காசியாவில் தாய்லாந்துக்கு முக்கியமான இடமுண்டு. மேற்கே பர்மாவையும், தென்முனையில் மலேசியாவையும், தென்கிழக்கே லாவோசையும் அண்டை நாடு களாகக் கொண்டிருப்பதுடன் வட எல்லையில் இமயமலைத் தொடரையும் தனது எல்லைகளாகக் கொண்டு விளங்குகின்றது. மேலும் பூகோள அமைப்பில் தாய்லாந்து வடமேற்கு மலைத்தொகுதி, மத்திய சமவெளி, கோரட் பீடபூமி, தீபகற்ப தாய்லாந்து என நான்கு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தாய்லாந்திற்கு 'புன்னகைப்பூமி' என்றும் பெயருண்டு. ஏனெனில் தாய்லாந்து மக்கள் எல்லா நாட்டு மக்களிடமும் நட்புணர்வோடும், புன்னகையூத்த முகத்தோடும் பழகுவதனால் இப்பெயர் ஏற்பட்டது. தாய்லாந்தின் தலைநகரம் பாங்கொக் ஆகும். தாய்லாந்திலுள்ள வளமான சமவெளியும், பனிமூடிய இமயமலைத் தொடரும் தாய்லாந்து பெற்ற இயற்கைச் செல்வங்களாகும். தாய்லாந்தில் மத்திய சமவெளி வழியாக சாவ்பியா நதி ஓடுகிறது. 300 கீ.மீ. நீளமுள்ள இந் நதி தாய்லாந்தின் நைல் நதியாகக் கூறப்படுகின்றது. தாய்லாந்திலுள்ள உயரமான மலைச்சிகரம் 'ரூய் இந்தானான்' ஆகும். இதன் உயரம் 2596 மீட்டர் ஆகும். மேலும் தாய்லாந்தின் தென்பகுதியில் 'சாமுய தீவு', 'புகட்தீவு' போன்றன காணப்படுகின்றன. தாய்லாந்தில் 67,764,000 மக்கள் வாழ்கின்றனர். இங்கு வாழ்கின்ற மக்களில் தாய் இன மக்கள் 80% ஆகவும், சீனமக்கள் 10% ஆகவும், மலாயா மக்கள் 4% ஆகவும், லாவோஸ், பர்மிய, வியட்நாமிய, இந்திய மக்கள் 6% ஆகவும் காணப்படுகின்றனர். மேலும் தாய்லாந்தின் நாணயம் பாட் (Bhat) என அழைக்கப்படுகின்றது.

தாய்லாந்து நாட்டின் தேசியக்கொடியில் சிவப்பு, வெள்ளை, ஊதா போன்ற நிறங்கள் உள்ளன. இவற்றில் ஊதா நிறம் அரசரையும், சிவப்பு நிறம் தேசத்தையும், வெள்ளை நிறம் பௌத்த மதத்தையும் குறிக்கிறது. தாய்லாந்தின் பொருளாதார நிலையை நோக்கின் இங்கு 85% மான கிராம மக்கள் பெரும்பாலும் விவசாயிகளாகவே உள்ளனர். தாய்லாந்தின் முக்கியமான விளைபொருள் நெல் ஆகும். இறப்பர், சோளம், பருத்தி, புகையிலை, பீன்ஸ், கரும்பு ஆகியனவும் ஓரளவு பயிரிடப்படுகிறன. இந்நாட்டின் மிக முக்கியமான ஏற்றுமதிப் பொருளாக அரிசி காணப்படுகிறது. விவசாயம் மட்டுமன்றி ஆடு, மாடு, பன்றி வளர்த்தல், மீன் பிடித்தல் ஆகியனவும் முக்கிய தொழில் களாகும். தாய்லாந்தின் வருமானத்தில் ஒரு பகுதி தாதுக்கள் மூலம் கிடைக்கிறது. தீபகற்ப தாய்லாந்தில் ஈயம் அதிகம் உள்ளது. இரும்பு, காரீயம், நிலக்கரி, ஜிப்சம் ஆகியனவும் ஓரளவு கிடைக்கின்றன. உலக ஈய உற்பத்தியில் தாய்லாந்து மூன்றாம் இடம் வகிக்கிறது.

தாய்லாந்து மொழியைத் 'தாய்மொழி' என்றும் 'சயாம்மொழி' என்றும் அழைப்பர். பழங்காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து பௌத்த மதம் தாய்லாந்துக்கு வந்தபோது அதனோடு கூடவே சமஸ்கிருத மொழியும், பாளி மொழியும் வந்தன. சீன மொழியுடன் ஏற்பட்ட இவற்றின் கலப்பே இன்று தாய்மொழியாகக் காணப்படுகின்றது. சில தமிழ் சொற்களும் தாய்மொழியில் காணப்படுகிறன. சான்றாக 'நெய்' என்பதை 'நேய்' என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தாய்லாந்தில் நிலவுகின்ற சமயநிலையை நோக்கினால் இந்நாட்டின் அரசாங்க மதம் பௌத்தம் ஆகும். 94% மக்கள் பௌத்த மதத்தினர், 4% மக்கள் இஸ்லாமியர், 1.5% மக்கள் சீனக் கன்பியூசிய மதத்தினர், 0.5% கிறிஸ்தவர்கள். தாய்லாந்தின் சமூகத்திலே மன்னனும் சரி, மக்களும் சரி வாழ்க்கையில் ஒரு முறையாவது பிக்குவாக இருந்தாக வேண்டுமென்ற நடைமுறையிருந்தது.

பர்மா (மியன்மார்)

தென்கிழக்கு ஆசியத் தீவுத்தொடர்களின் புவியியற் சூழலுக்கும் மேற்கு சீனா, இந்தியா ஆகியவற்றின் மலைசார் சூழலுக்கும் இடைப்பட்ட நிலைமாறு நிலப்பகுதியில் பர்மா அமைந்துள்ளது. பர்மாவின் 3 முக்கிய பௌதீக உறுப்புக்களாக மேற்கு மலைத்தொகுதி, சான் உயர்நிலம், ஐராவதி வடிநிலம் என்பன காணப்படுகின்றன. இன்று மியன்மார் எனும் பெயரால் வழங்கப்படும் இந்நாடு 676,578 சதுர கி. மீ பரப்பைக் கொண்டதாகவும், 50,020,000 சனத்தொகையுடைய தாகவும் விளங்குகின்றது.

பர்மாவின் உயர் அகலக்கோட்டுத்தன்மை, மிகையான உயரம், கண்டம் சார்ந்த உள் அமைவு என்பன தென்கிழக்கு ஆசியாவின் ஏனைய பகுதிகளை விட பர்மாவில் வெப்பநிலை குறைவாக இருப்பதற்குக் காரணமாகும். இந்தியாவின் பருவமழை போன்று இங்கும் மழை சடுதியாகப் பெய்கிறது. ஏப்ரல், மே மாதங்களில் மிகக் கூடிய வெப்பம் ஏற்படுகிறது. பர்மாவில் அயன மழைக்காடுகள் பரந்துள்ளன. வர்த்தக தேவைக்காக பாலை, தேக்கு முதலிய மரங்கள் பெறப்படுகின்றன. பர்மிய வீடுகள் மூங்கில், பனையோலை போன்ற வற்றால் வேயப்படுகின்றன.

பர்மிய மக்களில் பெரும்பாலானோர் விவசாயிகளாவர். இங்கு குன்றுப் பயிர்ச்செய்கை, வறண்டவலயப் பயிர்ச்செய்கை, கழிமுகப் பயிர்ச்செய்கை என்பன மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அத்துடன் கனிய வளங்களும் இங்கு பெறப்படுகின்றன. பெகூயோமா வின் வடமேற்கில் பெற்றோலியம் காணப்படுகின்றது. மோகோக் சுரங்கத்தில் இரத்தினக் கற்கள் பெறப்படுகின்றன. தகரம், வெள்ளி, ஈயம் போன்றனவும் பெறப்படுகின்றன.

இன்றைய பர்மியரின் மிக முக்கியமான பகுதியாக வறண்ட வலயம் உள்ளது. பர்மியரின் உடற்கூற்றுத் தன்மை பண்பாடு என்பன மொங்கோலிய இனத் தொடர்புடையன. இங்கு மோன்ஸ் எனும் இனத்தாரின் பண்பாட்டுக்கு கலப்பு அதிகமாகும். அவர்களது மொழி ஓரசைச் சொற்களை உடையதாய் இருப்பதுடன், தீபெத்திய மொழியோடு தொடர்புடையதுமாகும். இவர்களது எழுத்தும் இலக்கணமும் பாளி மொழியிலிருந்து பெறப்பட்டதற்கு பௌத்த குருமாரே காரணமாகும். பர்மியரின் பண்பாட்டில் பௌத்தசமயம் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. மௌரியப் பேரரசன் அசோகனது காலத்தில் பர்மாவில் பௌத்தமதம் பரப்பப்பட்டது. தென்கிழக்காசியப் பகுதிகளில் இஸ்லாமிய ஆதிக்கப் படர்ச்சியால் பௌத்த பண்பாடு செல்வாக்கு இழந்தபோதும் பர்மாவில் இன்றும் பௌத்த பண்பாடு தொடர்ந்தும் வாழ்கின்றது. பர்மாவின் தலைநகரான மாண்டலே மிகப்பிரதான பௌத்த கலாசார மையமாக இற்றைவரைக்கும் தென் கிழக்காசியாவில் போற்றப்படுகின்றது.

பர்மாவில் மாண்டலே, ரங்கூன் ஆகிய இரண்டும் பெரிய நகரங் களாகும். ரங்கூன் மிக முக்கியமான துறைமுகப் பட்டினமாகும். மாண்டலே பர்மிய அரசர்களோடு வரலாற்றுத் தொடர்புடைய பட்டின மாகும்.

மலாயா எனப்படும் மலேசியா

மலாயா எனும் பெயர் தாய்லாந்து எல்லைக்குத் தெற்கே உள்ள குடா நாட்டுப் பிரதேசத்தைக் குறிக்க வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இப்பிரதேசம் முன்பு சுல்தானின் பிரதேசங்களாய் இருந்து பின் மலாயாக் கூட்டரசு என அமைக்கப்பட்டது. மலேசியா எனும் பெயரை முதன் முதலில் எமேர்சன் என்பவர் 1937இல் மலாய் மொழி பேசும் மக்கள் வாழும் பிரதேசத்துக்கு வழங்கினார். மலாயா எனும் சொல் மலேயா தீபகற்பம், சிங்கப்பூர் தீவு ஆகிய இரு பகுதிகளையும் சேர்த்தே குறிக்கும்.

மலேயாவின் புவியியல், இனப்பாகுபாட்டியல், கலாசாரம் ஆகிய முறைகளில் இந்தோனேசிய மண்டலத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளது என்றாலும், தன்னுடைய இயற்கைத் தீவுக்கூட்ட இயல்புடைய இந்தோனேசியாவிலிருந்து வேறுபட்டு யூரேசியக் கண்டத்தின் ஒரு பகுதியாகத் தென்கிழக்குக் கோடியிலுள்ளது. தென் கிழக்காசியாவில் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் இல்லாதவாறு மக்கள் தொகையில் மிகுதியான பகுதியை நகரங்களில் கொண்ட நாடாகவும் உயர்தர வாழ்க்கைத் தரத்தை கொண்ட நாடாகவும் மலாயா காணப்படுகின்றது. இந்தப் பிரதேசத்திலேயே சிங்கப்பூரை விதிவிலக் காகக் கொண்டால், இறுதியாகச் சுதந்திரம் பெற்ற நாடாக மலாயா காணப்படுகின்றது. (சிங்கப்பூர் தீவு சிறிது காலம்வரை மலேசியா சமஷ்டியில் ஒரு பகுதியாக இருந்து, பின் 1964இல் சுதந்திர நாடாகத் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்தியது.)

மலாயா மலைப்பாங்கான ஒரு நாடாக விளங்குகின்றது. மேலும் மத்திய கோட்டுக் காலநிலைத் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. மலாயாவில் வடகீழ் பருவக் காற்று ஒக்டோபரிலிருந்து மார்ச் வரை வீசும். தென்மேல் பருவக்காற்று யூன் முதல் செப்ரெம்பர் வரை வீசும். கடல்மட்ட வெப்பநிலையானது 80°F க்கும் கீழாகவே உள்ளது. வருடத்திற்கு வருடம் மொத்த மழைவீழ்ச்சியில் வேறுபாடு காணப்படுவதற்கு உறுதியின்மையான புயல்களினால் மழைவீழ்ச்சி ஏற்படுவதே காரணமாகும்.

மலாயாவில் மிகமுக்கிய உணவுப் பொருள் உற்பத்திகளாக நெற்செய்கை, மீன் பிடித்தொழில் என்பன காணப்படுகின்றன. பிரித் தானியரால் இறப்பர் செய்கை புகுத்தப்பட்டது. அத்துடன் தென்னை, அன்னாசி, கோப்பி, தேயிலை என்பனவும் பயிரிடப்படுகின்றன. தகரம், தங்கம் போன்ற கனிய வளங்களும் காணப்படுகின்றன.

பரியோயன் டாயிட்ரோ - மலாய் எனப்படுவோர் தற்போதைய மலாய் மக்களின் முன்னோடிகள் எனக் கருதப்படுகின்றனர். சீனர், இந்தியர் போன்றோர் பிற்காலங்களில் இங்கு குடியேறினர். மலாய் மக்களின் பரபரப்பற்ற தன்மையும், குடியேறிய சீனர்களின் ஆரவாரமும், இந்தியர்களின் வாழ்வும் கலந்த ஒரு வாழ்வினை தற்கால நவீன வாழ்க்கையாக மலாயா எனும் மலேசியா கொண்டுள்ளது.

இந்தோசீனா: கம்போடியா, லாவோஸ், வியட்நாம்

'இந்தோ சீனா' எனும் சொல் புவியியல் நீதியில் தென்கிழக்கு ஆசியா வில் ஒரு பிராந்தியத்தைக் குறிக்கும். அரசியல் நீதியில் இப்பகுதி கம்போடியா, லாவோஸ், வியட்நாம் ஆகிய மூன்று தனித்தனி நாடு களை உள்ளடக்கியுள்ளது. 1954இன் பின் கம்போடியா, லாவோஸ், வடவியட்நாம், தென்வியட்நாம் எனும் நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பட்ட பகுதி பொதுவாக 'இந்தோ சீனா' என்ற பெயரால் வழங் கப்பட்டது.

சோங்புவோங் ஆற்றிற்குத் தெற்காகக் காணப்படும் இப்பகுதி மிகப் பழைய பாறைகளாலமைந்த மத்தியதிணிவை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. வடக்கில் ஆசியாவை மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ள கண்டம்சார் காலநிலைத் தன்மைக்கும் தெற்கில் தீவுத் தொடர்பகுதியில் நிலவும் சீரான காலநிலைத் தன்மைக்கும் இடைப் பட்ட காலநிலை இங்கு காணப்படுகின்றது.

மேலும் யூன் முதல் செப்ரெம்பர் வரை தெற்கிலும் தென்மேற் கிலுமிருந்து காற்றுக்கள் வீசுகின்றன. இதனால் அயனப் பகுதிக்குரிய வெப்பம் கூடிய ஈரப்பதன் என்பன இப்பகுதிகளுக்குக் கிடைக் கின்றன. யூலை முதல் நவம்பர் வரை இங்கு அயனச் சூறாவளிகளின் தாக்கம் அதிகம் ஏற்படுகிறது. ஒழுங்கற்ற மழைவீழ்ச்சித் தன்மை காணப்படுவதால் நெல் உற்பத்தி பாதிக்கப்படுகிறது. இது இயல் பாகவே காடடர்ந்த ஓர் பகுதியாக அமைந்துள்ளது.

இந்தோசீனாவில் இந்தியாவிலிருந்தும் தூர கிழக்கு பகுதி யிலுமிருந்தும் முன்பு வந்த மக்களின் தொடர்பு காணப்படுகின்றது. இவர்களின் செல்வாக்கை பண்பாடு, மதம், மொழி ஆகியவற்றில் காணலாம்.

- 1. கம்போடியா-இதன் தலைநகர் பிநோம் பென் ஆகும். இந் நாட்டின் நாணய அலகாக 'ரீல்' காணப்படுகின்றது. இங்கு 14,805,000 மக்கள் வாழ்கின்றனர். பழைய இந்துமதத் தொடர் பிற்கு மையமாகக் கம்போடியா விளங்குகின்றது. பழைய காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து குடியேறிய மக்களும் மொங்கோலிய இனத்தவரும் கலந்த கலப்பு இனத்தவர்கள் கம்போடியாவில் சிறப்பாக வாழ்கின்றனர்.
- 2. லாவோஸ்-இதன் தலைநகர் வியென்தியென் ஆகும். இதன் நாணய அலகாக 'கிப்' உபயோகிக்கப்படுகின்றது. இதன் பரப்பு 236,000 சதுர கி.மீ ஆகும். இந்நாட்டில் 6,320,000 மக்கள் வாழ்கின்றனர்.

3. வியட்நாம் - ஆரம்பகாலத்தில் வியட்நாம் முழுவதும் ஒரே நாடாகத்தான் இருந்தது. பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தின் பின் இது வடக்கு வியட்நாம், தெற்கு வியட்நாம் எனப் பிரிந்துகொண்டது. வியட்நாம் ஒரு ஜீவ பூமி. இந்நாட்டு மக்கள் கடும் உழைப் பாளிகளாவர். வியட்நாம் முதலில் பல மன்னர்களால் ஆளப் பட்டு பின் பல அந்நியரின் தாக்குதலுக்கு உள்ளான ஒரு நாடு. இதனால் ஒரே மொழி, ஒரே இனம், ஒரே தோற்றம் கொண்ட மக்கள் இரு நாட்டவராயினர். இந் நாட்டிற்கு வடக்கே கம்யூனிஸ்ட் சீனா இருப்பதால் இங்கு கம்யூனிஷ் செல்வாக்கு ஏற்பட்டது. இதனாலும் இந்நாடு போராட்டங்களுக்கும் பிரி வினைக்கும் உள்ளாகியது. பின்னர் இவ்விரு பகுதிகளும் இணைந்து ஐக்கியப்பட்ட வியட்நாமாகியது.

இந்தோனேசியா

இந்தோனேசியா எனும் சொல்லிற்கு இந்துக்கள் வாழும் தேசம் என்பது பொருள். உலகில் இந்தியாவிற்கு அடுத்தபடியாக இந்துக்கள் வாழும் இரண்டாவது பிரதேசம் இந்தோனேசியா ஆகும். இந்தோனே சியாவின் நான்கு இயற்கைப் பிரிவுகளாக பெரியசுந்தாப் பகுதி, சிறிய சுந்தாப்பகுதி, மெலூக்கஸ், மேற்கு கிரியான் போன்றன காணப் படுகின்றன. மேலும் இந்தோனேசியா தீவுக்கூட்டங்களில் உள்ள முக்கிய தீவுகளாக சுமாத்திரா, ஜாவா, போர்ணியோ, செலிபஸ் போன்றன அமைந்துள்ளன. இவை தவிர 3000இற்கு மேற்பட்ட தீவுக்கூட்டங்களும் சேர்ந்ததே இந்தோனேசிய இராச்சியமாகும். இந்த 3000 தீவுகளில் பாலித்தீவில் மட்டும் ஒன்றரைக் கோடி மக்கள் வாழ் கின்றனர்.

இந்தோனேசியாவில் இஸ்லாம், இந்து, பௌத்தம், கிறிஸ்தவம் ஆகிய நான்கு மதங்கள் காணப்படுகின்றன. எனினும் ஒரு காலத்தில் இந்தோனேசியா முழுவதும் இந்துக்கள் வாழ்ந்ததாக சரித்திர கூறுகள் கூறுகின்றன. பின்னர் படையெடுப்புக்களின் தாக்கத்தினால் இந்தோனேசியா இராச்சியம் முஸ்லீம்களின் இராச்சியமாக மாறியது. இங்கு மதத்திற்கு முதலிடம் தரப்படுகிறது. அடுத்தபடியாகத்தான் அரசியல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இந்தோனேசியாவைத் தாயமாகக் கொண்ட அனைவரும் இந்தோ னேசியர்கள் என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுவர். ஒரு காலத்தில் கிழக்கிந்தியத்தீவுகள் என அழைக்கப்பட்ட தீவுக் கூட்டங்களே இன்றைய இந்தோனேசியாவாகும். இந்தோனேசியாவின் மொழியாக பொனீஷிய மொழி பேசப்படுகிறது. இந்தோனேசியாவின் முக்கியத் தீவுகளை சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

i. சுமத்திரா: சுமாத்திரா போர்ணியோவுக்கும் யாவாவுக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் உள்ளது. இது 16000 மைல் நீளம் உடையது. சுமத்திராவைச் சூழப் பல தீவுகள் உள்ளன. இந்துசமுத்திரப் பகுதியில் சுமாத்திராவுக்குச் சமாந்தரமாக நசோ - எமந்தாவைத் தீவுகள் அமைந்துள்ளன.

சுமாத்திராவில் கோக்கேசிய இனத்தவர், மொங்கோலிய இனத்தவர் ஆகியோர் குடியேறியுள்ளனர். இங்கு மூவகையான மக்கள் வாழ் கின்றனர், மேனாங்காபோ வகுப்பினர், பாடாக்லாம்பூங்கர் மக்கள், ஆச்சேகர் மக்கள் ஆகியோரே அம்மக்கள். பயிர்ச்செய்கை, கனிப் பொருள் அகழ்தல் போன்றவற்றுக்காக சீனர்களும் குடியேறியுள்ளனர். இங்கு நெல், இறப்பர், புகையிலை, கோப்பி, தேயிலை என்பன பயிரிடப்படுவதுடன் தங்கம், எண்ணெய் போன்றவை அகழ்ந் தெடுக்கப்படுகின்றன.

ii. யாவா: யாவா 600 மைலுக்கும் சற்றுக் கூடிய நீளத்தைக் கொண்ட தீவாகும். மலாயாவின் வடபாகங்களிலும் பார்க்க மத்திய கோட்டி லிருந்து தூரத்தில் காணப்படுகின்றது. இங்கு சுண்ணக் கற்பீடங்கள், பள்ளத்தாக்குத் தொடர், எரிமலைத் தொடர், வண்டல் வலயம் என்பன காணப்படுகின்றன. யாவாவில் 3 பகுதியில் ஆறுகள் வடக்கு நோக்கி ஓடி யாவாக் கடலில் விழுகின்றன. வர்த்தகத்தில் தேக்குமரச் செய்கை முக்கியமானதாகும். இங்கு குடித்தொகை, பயிர் செய்கை என்பன செறிவாக உள்ளன. தேயிலை, கரும்பு, சோளம், மரவள்ளி போன்றன இங்கு பயிரிடப்படுகின்றன.

யாவா மக்கள் ஒருமைப்பாடு கூடியவர்கள். இவர்கள் மூன்று முக்கிய மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். இங்கு பெருமைமிக்க அடிப் படைப் பண்பாட்டு நிலைமை இஸ்லாமிய செல்வாக்கினால் இன்று ஓரளவு மாற்றமடைந்துள்ளது. கி.பி. க்குப்பின் முதல் ஆயிரம் ஆண்டுக் காலம் இங்கு இந்திய குடியேற்ற நாட்டாட்சிக் காலமாகும். இக் காலத்தில் இந்து, பௌத்தப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்குகள் இவ்விடத் தில் பரவியிருந்தன. இதற்குச் சான்றாக போரப்புதூர், பிளித்தார், கேடுஸ் ஆகிய இடங்களில் கல்லினால் அமைந்த அழிபாடுகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. டச்சுக்காரரர் ஆட்சிக் காலத்தில் சீனர்கள் இங்கு குடியேறினர்.

iii. போர்ணியோ: மேற்கு தீவுகளில் மிகப் பெரிய தீவாக இது விளங்குகின்றது. போர்ணியோ எனும் பதம் புரூணை என்பதன் அடிப்படையாக ஏற்பட்டது. இத்தீவு இந்தோனேசியா (73%), மலேசியா (26%), புரூணை (1%) ஆகிய மூன்று நாடுகளிடையே பங்கிடப்பட்டுள்ளது. இது மத்திய கோட்டுப் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. போர்ணியோ குன்றுகளைக் கொண்ட தரையமைப்பையுடையது. போர்ணியோவில் மண் வளங்குறைந்ததாகவும் ஆறுகள் போக்கு வரத்திற்கு ஏற்ற தன்மையற்றவையாகவும் காணப்படுகின்றன.

போர்ணியோவின் உட்பகுதியில் சுதேசிகள் சிறுதொகையினராக வாழ்கின்றனர். கரையோரப் பகுதியில் அயற்பிரதேசங்களிலிருந்து வந்த சீனரும், மலாயரும் வாழ்கின்றனர். உட்பகுதியில் வாழ்கின்ற மக்கள் தையக்கர் என்ற பொதுப் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் பண்பாட்டால் வேறுபட்ட கூட்டத்தவர் அவர்களிடையே காணப்படுகின்றனர்.

iv. செலிபீஸ்: யாவாவிலும் பார்க்க செலிபீஸ் பெரிதாகவுள்ளபோதும் இது பல ஒடுங்கிய நிலப்பிரிவுகளாக அமைந்துள்ளது. இது பெரும் பாலும் மலைசார்ந்த தீவாகும். இத்தீவு முழுவதும் ஈரமும் வெப்பமு மான காலநிலையும் நிலவுகின்றது. இங்குள்ள ஆறுகளில் அதிக நீர் காணப்படுகிறது. இங்கு பொன், நிக்கல், இரும்புத்தாது, பெற்றோலியம் போன்ற கனிய வளங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு 70 இலட்சத்திற்கும் அதிகமாக மக்கள் வாழ்கின்றனர்.

v. பாலித்தீவும் லொம்பொக்தீனம்: பாலி முதல் தீமோர் வரையுள்ள தீவுகள் சண்டாமேடைச் சிறுதீவுகள் என வழங்கப்படுகின்றன. இவற்றுள் பாலியும் லொம்பொக்குமே குடியடர்த்தி கூடிய தீவு களாகும். இத்தீவுகளின் தென்பாகம் தாழ்வான சுண்ணக்கல் மேட்டு நிலமாக உள்ளது. பாலித்தீவில் வாழும் மக்கள் இன்றும் இந்து சமயத்தவராகக் காணப்படுகின்றனர். யாவாவின் உயர்சாதி இந்துக்களின் வழித்தோன்றல்களே இவர்கள். இஸ்லாமிய மதத்தாக்கம் யாவாவில் இடம்பெற்றபோது இந்துக்கள் கிழக்கு நோக்கிப் பெயர்ந்தனர். பாலித் தீவில் வாழும் மக்கள் ஏனைய தீவுகளில் வாழும் மக்களைவிட கலைத்துறையில் மேம்பட்டவராக உள்ளனர்.

லொம்பொக்தீவில் பாலித்தீவினரிலும் பார்க்க முஸ்லிம் மதச் சார்புடைய சகக் மக்களே அதிகம் வாழ்கின்றனர். பாலித்தீவினர் நுண்ணிய சிற்ப வேலையில் புகழ் பெற்றவராயுள்ளனர். நெசவுத் தொழில், பன்றி வளர்ப்பு என்பன முக்கியம் பெற்றுள்ளன.

பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகள்

பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளின் மொத்தப்பரப்பில் 95 சதவீதமான பகுதியைப் பதினொரு தீவுகள் அடக்கியுள்ளன. எஞ்சிய 7000 தீவுகளும் மிகச் சிறியன. பிலிப்பைன்ஸ் தீவுக்கூட்டம் ஆசியாக் கண்டத்திலிருந்து ஆழமான கடலாற் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் கிழக்கில் உலகிலேயே மிக ஆழமான பசுபிக் சமுத்திரப் பகுதி உள்ளது. வடக்கு, தெற்காகப் பரந்துள்ள இத்தீவுக்கூட்டம் பசுபிக் ஓரத்தைச் சார்ந்துள்ள எரிமலைத்தீவு வலயத்தின் ஒரு பகுதியாகவும் விளங்குகின்றது. உறுதியற்ற அமை வையுடைய இப்பகுதியில் எரிமலைகளும் புவிநடுக்கமும் உண் டாகின்றன.

இங்கு பல்வேறு இன மக்கள் வாழ்கின்றனர். முதலில் மலாய் இனத்தவர்குடியேறினர். 1565இல் ஸ்பானியரது தாக்கம் இடம்பெற்றது. இவர்கள் மணிலாவை மையமாகக் கொண்டு கிறிஸ்தவ மதம், ஸ்பானிய பண்பாடு என்பவற்றைப் பிற பகுதிக்குப் பரப்பினர். பிலிப் பைன்ஸ் மக்கள் மலாயர், ஸ்பானியர், சீனருடன் கலப்புண்டுள்ளனர். இங்கு ஸ்பானிய, அமெரிக்க ஆதிக்கம் ஏற்பட்டு 1946இல் சுதந்திரப் பிரகடனம் இடம்பெற்றது.

இந்திய – தென்கிழக்காசிய தொடர்புகளும் இந்துப் பண்பாடு பற்றிய சில பிரச்சினைகளும் ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு

பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராசா

அறிமுகம்

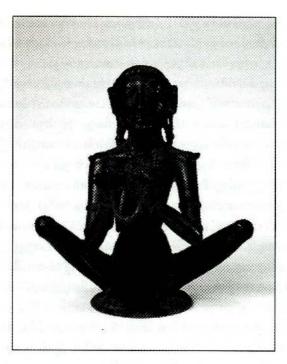
இன்றைய நிலையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுள் பெரும்பாலானவை இஸ்லாமியப் பண்பாட்டினைத் தழுவியவையாகவே உள்ளன. இந்நாடுகள் முன்னொரு காலத்தில் இந்துப் பண்பாட்டினையும் தழுவி வளர்ச்சி பெற்றிருந்தமையை தொல்லியற் சான்றுகள் உறுதிப் படுத்தி நிற்கின்றன. குறிப்பாக புராதன மத்திய வரலாற்றுக் காலப் பகுதியில் இந்நாடுகளின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியானது இந்துப் பண்பாட்டின் அடிப்படைகளையே கொண்டிருந்தது. இப்பண்பாட்டுச் சூழல் இந்திய பெருநிலப் பரப்பிலிருந்து தென்கிழக்காகவுள்ள தீவக, தீவகக் குறை நிலப் பரப்புக்களுக்கு மேலாக காலத்துக்குக் காலம் பரந்து விரிந்து செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இச் செல்வாக் கினைச் சுட்டுவதற்குப் பொதுவாக 'பரந்த இந்தியா' அல்லது 'அகண்ட இந்தியா' என்ற பதங்களை இந்தியப் பண்பாட்டு வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்துவர். இவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்ற பதங்கள் இன்றைய நிலையில் தென்கிழக்காசியப் பண்பாடு பொறுத்து வலுவிழந்துகொண்டிருக்கின்ற நிலையையும், தென்கிழக்காசிய வரலாற்றாசிரியர்கள் அச்சொற்பதங்களைக் கையாளுகின்ற நிலையில் இருந்து விலகியுள்ளனர் என்பதனையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டி

யுள்ளது. இதுவே தற்காலப் பண்பாட்டு வரலாற்று நோக்கில் தென்கிழக் காசியா மீதான இந்துப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கினைப் பற்றிய சில பிரச்சினைகள் தோற்றம் பெறுவதற்குக் காரணமாகியது.

இந்துப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கினைப் பற்றிய பிரச்சினை களானவை இந்தியாவுக்கு வெளியே அப்பண்பாடு பற்றிக் கொள்ளப் படும் நிலைப்பாடுகளில் இருந்தே தோற்றம் பெற்றவையாகும். இந்துப் பண்பாடானது கிறிஸ்தாப்தத்தின் ஆரம்பத்தில் இருந்தே இந்தியாவுக்கு வெளியே செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கியிருந்தது எனப் பொதுவாக இந்திய வரலாற்றாசிரியர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டுள்ளது. வங்காள விரிகுடாவினைக் கடந்த நிலையில் இந்துப் பண்பாடானது மக்களது வாழ்வில் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியதன் அடிப்படையைக் கடல் வழிவந்த வர்த்தகப் பாதைகளே உருவாக்கிக் கொடுத்திருந்தன. இந்தோ-சீனா, இந்தோனேசியா ஆகிய நாடுகளுட வர்த்தகத் தொடர்பினை இந்திய உபகண்டம் கொண்டு இருந்ததன் அடிப்படையில் இந்துப் பண்பாடும் அத்தொடர்பின் ஊடாக அந் நாடுகளின்மீது பரவக் காரணமாயிற்று. இத்தகைய இந்துப் பண் பாட்டுச் சூழலை விளக்குவதற்கு இப்பிராந்தியத்தில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட இந்து சிற்பங்கள், இந்துக் கோவில்களுக்கு வழங்கப் பட்ட தானங்களைப் பற்றிய இந்திய மொழிச் சாசனங்கள், இற்றை வரைக்கும் சில பிராந்தியங்களில் தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டுக் கொண்டு வரப்படும் இந்துக் கிரிகை முறைகள் போன்றன சான்று களாகவும் மூலாதாரங்களாகவும் எடுத்துக் கையாளப்படுகின்றன. இன்னொரு முறையில் குறிப்பிடுவதானால் தென்கிழக்காசியா மீதான இந்தியமயமாக்கம்' என்ற கருதுகோளினை நிறுவுவதற்குப் பயன் படுத்தப்பட்டு வரும் ஆதாரங்கள் இவை எனலாம்.

பிரச்சினையின் அடிப்படை

'இந்தியமயமாக்கம்' (Indianization) என்ற கருத்தியலினை இந்துப் பண்பாட்டினூடாகவே காண முனைகின்ற ஒரு பண்பினை இந்தியப் பண்பாட்டு வரலாற்றாசிரியர்களிடத்தில் அவதானிக்க முடிகிறது. பௌத்தப் பாரம்பரியம் ஒன்று வாழ்க்கைமுறையாக ஆசியாவின் பல முனைகளிலும் தாக்கத்தினைச் செலுத்தியிருந்தும் கூட அல்லது

இன்றும் இந்திய உபகண்டத்திற்கு வெளியே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தும் கூட அதனூடாக 'இந்தியமயமாக்கம்' என்ற கோட்பாட்டினை நிறுவுவதற்கு அவர்கள் மனம் ஒப்பவில்லை. காரணம், இந்தியாவில் தோற்றம் பெற்ற அப் பௌத்தம் இன்றைய நிலையில் அங்கிருந்து மறைந்து சென்றமையேயாகும். இதைவிட இன்னொரு முக்கியமான காரணி பௌத்தமானது இந்தியாவுக்கு வெளியே எங்கெங்கு பரவிச் செல்வாக்குச் செலுத்தியதோ அங்கெல்லாம் சுதேசப் பண்பாட்டு விழுமியங்களை அப்பிராந்திய இயல்புகளுக்கேற்ப வளர்ப்பதற்குக் காரணமாக அமைந்தது என்பதாகும். இதனால் அவ்விழுமியங்களினுடாக 'இந்தியமயமாக்கம்' என்பது அவதானிக்கப்படுமானால் அது மிகவும் பலவீனப்பட்டதாகவே அவர்களுக்கு அமையும். இந் நிலையில் 'இந்திய மயமாக்கம்' என்ற கருதுகோளானது தென்கிழக் காசிய நாடுகள் மீதாக பார்க்கப்படும் பொழுது இந்துப்பண்பாட்டுத் தடயங்களூடாக, கையாளப்படுவதினைக் காணலாம். இதுவே இன்றைய நிலையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மீதான இந்துப்

பண்பாட்டுச் செல்வாக்குப் பற்றியதான பிரச்சினைகள் அந்நாட்டு வரலாற்றாசிரியர்களினால் மீள்பரிசீலனைக்குரிய ஒரு பொருளாகக் கருதப்பட்டு, எழுதப்படுவதற்குக் காரணமாயிற்று.

தென்கிழக்காசிய வரலாற்றாசிரியர்கள் மத்தியில் 'இந்தியப் பண்பாட்டு அலைகள்' அல்லது இந்தியமயமாக்கம் (Cultural Waves or Indianization) என்ற கோட்பாடானது இன்று வலுவிழந்து கொண்டிருக்கின்ற நிலையை இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். இதற்குரிய ஒரு காரணம் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் தற்காலப் பண்பாடு ஆசியாவுக்கு முற்றிலுமே புறம்பான முஸ்லிம் பண்பாடாக வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ளமையாகும். இன்று பாகிஸ்தானிய அரசு எவ்வாறு சிந்துவெளிப் பண்பாட்டாராய்ச்சியை ஊக்குவிப்பதில்லையோ அதே போன்றவொருநிலை தென்கிழக்காசிய வரலாறு பொறுத்தும் ஏற்படு வதனை அவதானிக்க முடிகிறது. ஆனாலும், இஸ்லாமிய மதத்தின் செல்வாக்கினுள் இன்று காணப்படும் இப்பிராந்தியத்தின் அரசியல் - அதிகார வரம்பின் தன்மைகள் யாவும் புராதன இந்து அரசியற் கோட்பாடுகளின் அடியாகவே உருப்பெற்று வளர்ச்சி பெற்றவை என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. தாய்லாந்தின் இன்றைய முடியரசு முறையானது ஒரு புறம் ஹீனயானத்தின் முறைகளை பின்பற்றிய மைந்திருப்பினும், அரசவையானது பிராமணீயத்தின் தேவையை அதன் சடங்காசார விதிகளுக்காக எதிர்நோக்கி நிற்கின்றது. அது மட்டுமன்றி 'தாய்மொழி' எழுதப்படுவதற்கு வழங்கப்படும் வரிவடிவ மானது இந்திய வரிவடிவ முறையினின்றும் வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டமையைச் சான்றுகளுடன் காணலாம்.

பொதுவாக இந்தியப் பண்பாட்டாசிரியர்களுடைய விளக்கத்தின் படி இந்தோசீனாவிலும், இந்தோனேசியாவிலும் காணப்பட்டிருந்த புராதன - மத்திய அரசுகள் புராதன இந்திய அரசமைப்பைப் போன்று பிராமணீயப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் வளர்ச்சி பெற்று வந்தமையைக் காணலாம். அவை இந்திய அரசியற் கோட்பாடுகளையும், மனுநெறி வளர்த்தெடுத்த அரசபாரம்பரிய நடைமுறைகளையும் பின்பற்றிய நிலையில் இந்துப்பண்பாட்டுச் சூழலை உருவாக்கியிருந்தன. இச் செயன்முறையானது கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டாரம்பத்துடன் மேலே சொல்லப்பட்ட நாடுகளில் இந்திய சத்திரிய குல முறையில் அமைந்த அரசுகளும், அவற்றின் மீதான பிராமணீயச் செல்வாக்கும், அவற்றினை வளப்படுத்தும் சமய - சமூக நிறுவனங்களும் வளர்ச்சி பெற்று இருந்தன. அவை அப்பிராந்தியத்தின் பல இடங்களில் பிராந்திய அரசுகள் தோற்றம் பெறுவதற்கும், தோற்றம் பெற்ற அவ்வரசுகள் வளர்ச்சியடைவதற்கும் காரணமாயின. ஸ்ரீவிஜயப் பேரரசு வரையாக குப்தருடையதும், பல்லவ - சோழச் செல்வாக்கிற்குட்பட்டுத் திரட்டப் பட்ட இந்துப் பண்பாட்டுக் கலை வெளிப்பாடுகளைக் கொண்டு விளங்குவனவாக அவை காணப்பட்டன. இந்நிலைமையானது தென் கிழக்காசியாவின் பெருமளவிலான பிராந்தியங்களில் கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்குமாவது செல்வாக்குடன் இருந்திருக்க வேண்டும். இதனை தொல்லியற் சான்றுகள் பல இன்று எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துப்பண்பாடு வேரூன்றியதும் அதன் மேற்கட்டுமான வளர்ச்சியானது (Superstructure) அப்பிரதேச சூழலுக்கேற்ப மாற்றம் பெற்றுக் கொண்டமையிலிருந்தே நாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் ஆரம்பிக்கின்றன. இது மாத்திரமன்றி, பிராந்திய சூழல்மாற்றத்தோடு, காலத்துக்குக்காலம் இந்திய உப கண்டத்தில் ஏற்பட்டுக்கொண்ட அரசியல் - பண்பாட்டு - தத்துவ மாற்றங்களையும் உள்வாங்கிக்கொண்டமையானது தொடர்ந்தும் அச்சமூகச்சூழல் மாற்றத்தினை வேண்டிநின்றது என்பதனை மறை முகமாகச் சுட்டிக்காட்டியது. இந்திய உபகண்டத்தில் ஏற்பட்டுக் கொண்ட அரசியல் - பண்பாட்டு மாற்றங்கள் அதற்குத் தென்கிழக்கே பிரவாகித்துச் சென்ற தன்மையை இந்திய அறிஞர்கள் 'பண்பாட்டு அலைகள்' என வர்ணிப்பதுண்டு. அப்பண்பாட்டு அலைகள் இன்று வரை தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் உள்ள குறிப்பிட்ட சில பிராந் தியங்களில் மோதிக்கொண்டு இருப்பதாகவும் குறிப்பிடுகின்றனர். பாலித்தீவு போன்றவை இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகவும் கொள்ளப் படுகின்றது.

பாலித்தீவிலே இன்றுவரை பல்வேறு வகையான இந்துப்பண் பாட்டின் அம்சங்கள் முழுமையான முறையில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருவதாகக் கூறப்படுகிறது. தாய்லாந்து, மலேசியா, ஜாவா ஆகிய இடங்களில் பொம்மலாட்ட அரங்குகள் பல இயங்கி வருகின்றன. இவ்வரங்குகளில் இந்திய இதிகாசத்தின் நாயகனும், புராதன அரசியற் கோட்பாட்டின் லட்சியபுருஷனுமான இராமனது வருகை மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவுள்ளது. சீதை, ஹனுமார், இராவணன் ஆகியோர் இப்பிராந்தியத்து மக்களை மகிழ்வித்துவரும் ஏனைய இதிகாச பாத்திரங்களாகும். எனவே தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் புராதன - மத்திய கால பண்பாட்டம்சங்களை நோக்கும்போது அவை பெருமளவிற்கு இந்திய உப கண்டத்திலிருந்து புறப்பட்ட பண்பாட்டு அலைகளால் பாதிப்புக்குட்பட்டிருந்தன என்பதனைக் காணலாம். இருந்தபோதிலும் தற்காலச்சூழலில் இக்கருத்துக்கள் தொடர்பாக பல வாதப்-பிரதி வாதங்கள் எழுந்துள்ளமையையும் மறுப்பதற் கில்லை.

இந்துப்பண்பாட்டு பரவலின் பல வழிகள்

இப்போது உள்ள நிலையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் பண்பாட்டு வரலாற்றினை விளங்கிக்கொள்வதற்கு முன்வைக்கப்படும் பதமான 'இந்தியமயமாக்கம்' என்ற கருத்துத்தொடர் பின்வரும் பல வினாக் களை எழுப்பிவிட்டுள்ளது:

- ஏன், எப்போது இந்தியாவானது கிழக்குநோக்கிய தனது செல்வாக்கினைப் பரப்பத் தொடங்கியது?
- எவ்வகையான மக்கள் வங்காள விரிகுடாவூடாக இந்தியப் பண்பாட்டுப் பரவலினைச் செய்திருந்தனர்?
- 3. ஒருவேளை அவர்கள் உணவு சேகரிப்பு முயற்சிகளைக் காடுகளில் மேற்கொண்ட அம்மணமான மக்களாக இருந் திருக்கலாமா? அல்லது சொந்தமான நாகரிகத்தினையுடை யோராய் நிலையான தமது குடியிருப்புக்களை அமைத்து வாழ்ந்த பல்வேறு வாழ்வு முறைகளுக்குரிய மக்களாக இருந் திருக்கலாமா?
- 4. தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் பண்பாட்டு வாழ்வின் இழை யங்களில் அவர்கள் எவ்வாறு சரியான வகையில் இந்திய நாகரிகத்தின் மாதிரிகளைப் புகுத்திக் கொண்டனர்?

தவிர்க்கமுடியாதபடி மேற்குறிப்பிட்ட வினாக்களானவை இந்திய மயமாக்கம் தொடர்பான முதலாவது கட்டத்திற்குரிய செயற்பாடுகள் பற்றி ஆராப்பவையாகவுள்ளன. இருந்தும் இப்பிரச்சினை தொடர்பாக எடுத்துக் கூறப்பட்ட முடிவுகள் நிச்சயமாக தற்காலிகமானவையாகவும், பொதுமைப்படுத்தப்பட்டவையாகவும் உள்ளன. மேற்குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பாக தென் கிழக்காசிய நாடுகளுக்குரியதான எவ் விதமான இலக்கிய மூலங்களோ, சாசனங்களோ, வெளிநாட்டு யாத்திரீகர்களது (அப்பிரதேசம் பற்றிய) யாத்திரைக் குறிப்புக்களோ எந்தவிதமான நிச்சயத் தன்மையுடன் கிறீஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கும் முற்பட்ட நிலைக்கு எம்மை எடுத்துச் செல்லவில்லை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

'தென்கிழக்காசிய' என்ற பதமானது மிகவும் பரந்த குடாநாட்டுப் பரப்பினையும் தீவுகளின் பரப்பினையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பிராந் தியத்தினைக் குறிப்பிட்டு நிற்கின்றது. இப்பிரதேசம் உள்ளடக்கியுள்ள குறிப்பிடத்தக்க விசாலத்தினையுடைய சூழற்பரப்பும், மக்கள் இனங்களும், அவை தொடர்ச்சியான வகையில் ஒரே தன்மையான இந்திய மயமாக்கத்தினையும் அதன் இயக்கத்தினையும் கொண்டி ருக்கவும் இல்லை என்பதும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. சில குறிப் பிடத்தக்க மக்கள் இனங்களான கமேர் (Khmers), சாமோர் (Chams), ஜாவனியர் (Javanese) என்பவை மிகக்கூடுதலான அளவுக்கு இந்தியப் பண்புகளை ஏற்றுக் கொண்ட அதே நேரத்தில் செலிபீஸ் தீவுகளிலுள்ள 'சுலவேசிகள்' (Sulawesi) போன்ற இனங்கள் நேரடியாக இந்தியப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கிற்குள் உட்படுத்தப்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதேபோன்று மலேயாத் தீபகற்பத்திலுள்ள Negroitos என்ற இனத்தைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களை இந்திய நாகரிகத்தினை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் என்றோ அல்லது இந்திய மயமாக்கலுக் குட்படுத்தப்பட்டவர்கள் என்றோ ஒரு போதுமே குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாதுள்ளது. இப் பின்னணியில் நோக்கும் போது ஒரே சீரான முறையில் இக்காலத்தில் இந்தியப் பண்பாடானது தென்கிழக்காசியாவில் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தி நின்றது என்று கூறுவதற்கில்லை. இதனாற்போலும் 'இந்தியப் பண்பாட்டலைகள்' என்று அறிஞர்கள் மிகப் பொருத்தமாகக் குறிப்பிட்டுச் சென்றனர்.

கிறிஸ்தாப்த உதயத்திற்கு முன் ஓரிரு நூற்றாண்டுகளிலிருந்தே இந்தியாவிற்கும் தெற்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் இடையே குறிப் பிடத்தக்க அளவு தொடர்பு இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதனை அங்கீகரிக்கும் வகையில் ஆதாரங்கள் தற்போது கிடைத்துள்ளன. இருந்தும் இக்கால கட்டத்தில் கிழக்கு நோக்கிய இந்தியக் குடிப் பெயர்ச்சிகள் எவையும், குறிப்பாக இந்திய வம்சாவழிப்படுத்தப்பட்ட மலேயர்கள் போன்று கொள்கை வழிப்பட்டன எவையும் இருந்திருக்க முடியாது என்றே முடிவு கொள்ள வைக்கின்றது. ஆனால் மிகக் கூடுதலான தொல்லியல் ஆய்வுகள் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத் தென்கிழக்காசியாவுடனான உறவில் சீனப் பெரும் பரப்பிலிருந்து ஏற்பட்ட மக்கள் இனங்களின் புலப் பெயர்ச்சியைக் காட்டுவன வாகவுள்ளன. இதனை உறுதிசெய்துகொள்ளக்கூடிய வகையில் சமூகவியல் - மானிடவியலுக்கான சான்றுகளும் கிடைத்துள்ளன. இவை வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால சீன-தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் தொடர்பினை உறுதிப்படுத்துவதற்குப் போதியதாக இருந்தும், இந்தி யாவின் புராதன இதிகாசங்களில் ஒன்றான இராமாயணத்தில் சுவர்ணதுவீப' என்று தென்கிழக்காசியப் பிரதேசம் குறிக்கப்படும் மர்மம் என்ன என்பதனை விளங்கிக்கொள்ள முடியாதவாறு உள்ளதும் ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாகும். 'சுவர்ணதுவீப' என்று அழைக்கப்படும் பகுதி 'தங்கத்தீவு' என்னும் பொருளில் சுமாத்திராவை அல்லது மலேய் தீபகற்பத்தினைக் குறிப்பிட்டு நிற்கலாம் என ஆய்வாளர் கருதுவர். எச்.டி. சங்காலியா என்பவர் இராமாயணத்தின் காலத்தினை கி.மு. 1460 என வரையறை செய்துள்ளமையும் இங்கு நோக்கவேண்டும். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால மக்களின் புலப்பெயர்வு தென்- கிழக் காசியாவிற்கு இந்திய உப கண்டத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருந்திருக்க முடியாது என்றவொரு முடிவு தென் கிழக்காசிய வரலாற்றாசிரியர் மத்தியில் தற்பொழுது வலுவடைந்து வரும் இந்நேரத்தில் இராமாயணம் குறிப்பிடும் சுவர்ணதுவீபம் பற்றிய பிரச்சினை மேலும் ஆராயத் தக்கதாகும்.

இந்நிலையில் குறிப்பிடத்தக்க இந்தியப் பண்பாட்டுச் செல் வாக்கானது தென்கிழக்காசியா மீது மௌரியப் பேரரசர் அசோகனுக்கு முன்னரேயே உருவாகியிருந்தும் அதனை உறுதிப்படுத்தக் கூடி யளவுக்கு தொல்லியல் அல்லது இலக்கிய ஆதாரங்கள் எவையும் கிறிஸ்தாப்தம் வரைக்கும் கிடைக்கப் பெறவில்லை எனக் கூறப் படுகிறது. ஆனால் தற்போது கிடைக்கின்ற சான்றாதாரங்களைக் கொண்டு பார்க்கும்போது பெருமளவிற்கு கி.மு. முதலாம் நூற் றாண்டிற்கும் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையிலுள்ள காலப்பகுதியில் தென்கிழக்காசியா நோக்கிய 'இந்திய மயமாக்கம்' தொடங்கப் பெற்றது எனலாம். கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டினைத் தொடர்ந்து எல்லா வகையான செயல் முறைகளின் அடிப்படையிலும் தென் கிழக்காசிய நாடுகளின் மீதான இந்தியப் பண்பாடு மிகவும் பரந்த அளவில் ஏற்பட்டது. அதுமாத்திரமன்றி, இந்திய மயமாக்கப்பட்ட அரசுகள் பிராந்திய அடிப்படையில் அல்லது மிகக் கூடுதலான சனத்தொகை காணப்பட்ட பகுதிகளில் குறிப்பாக கம்போடியா, வியட்நாம், ஜாவா மற்றும் பின்தங்கிய பகுதியாகிய கலிமந்தன் (Kalimantan), செலிபிஸ் தீவுகள் ஆகிய பகுதிகளிலும் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சி அடைந்திருந்தமையைக் காணமுடிந்தது.

இக்காலவரையறை இங்கு சரியென ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமாயின் தென்கிழக்காசியா மீதான இந்திய மயமாக்கத்தின் ஆரம்பம் கிழக் கிந்தியாவில் உள்ள கலிங்கத்திலிருந்து (அசோகனுடைய வெற்றியைத் தொடர்ந்து) அதாவது கி.மு.201 காலப்பகுதியிலிருந்து ஏற்பட் டிருக்கலாம் என நம்பப்படுகின்றது. மிக அண்மைக் காலத்தில் ஏற்பட்டதைப் போன்றல்லாமல், கி.முற்பட்ட இக்காலப் பகுதியில் இந்தியாவிலிருந்து மிகப் பரந்தளவிலான சனத் தொகைப் புலப்பெயர்வு தென்கிழக்காசியா நோக்கி இடம் பெற்றமையை உறுதிப்படுத்தும் தொல்லியற் கூறுகள் எவையும் இதுவரையில் கிடைக்கப்பெறவில்லை. இதனால் தென்கிழக்காசியா மீதான 'இந்தியக்குடியேற்றவாதம்' என்ற கருதுகோளானது நீண்ட காலப் பகுதிக்கு ஆய்வாளரினால் உபயோகிக்கக் கூடியதாக இருந்திருக்கவில்லை. இக்கருதுகோளானது தற்போது சர்வதேச நீதியான கடல் வாணிபத்தின் பின்னணியில் வைத்து ஆராயப்படுவதனையும் காணலாம்.

ஆக்கிமீனியப் பேரரசு காலத்திலிருந்து ஆசியாவிலுள்ள பிரதான மையங்கள் ஊடாக ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இடையிலே வர்த்தக உறவுகள் பெருமளவுக்கு வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி மாவீரன் முதலாம் அலெக்சாந்தரின் ஆட்சிக் காலத்தில் குறிப்பிட்டளவான கடல் மார்க்கமாக அமைந்த இந்து சமுத்திரத்தின் மீதான வர்த்தக முயற்சிகள் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. குறிப்பாக பேர்சியக் குடாவிற்கும் இந்து நதியின் முகத்துவாரப் பகுதிக்கு மிடையே இவ்வர்த்தக முயற்சிகள் நன்கு தொடர்புபடுத்தப்பட் டிருந்தன. கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் கீழைத்தேயத்தை நோக்கிய பிரதான ஐரோப்பிய, தரைவழிவந்த வர்த்தக மார்க்கமானது மேலுமொரு கடல் வழிவந்த இந்துசமுத்திர வர்த்தக மார்க்கம் ஒன்றினால் அதிகரிக்கப்பட்டது. இம்மேலதிக வர்த்தக மார்க்கமானது பருவகால வியாபாரக் காற்றின் உதவியுடனேயே விஸ்தரித்துக் கொள்ளப்பட்ட கிப்பலஸ் என்ற கிரேக்க மாலுமி ஒருவனின் இக்கண்டு பிடிப்புடன் கீழைத்தேயத் துக்கான ஐரோப்பிய, வர்த்தகத் தொடர்புகள் புதியதோர் பரிணாமத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டது. பருவக் காற்றின் உதவியுடன் இந்துசமுத்திர வர்த்தகத் துறையானது மிகவும் பிரமாண்டமானதோர் செயற்பாட்டினைப் பெற்றுக் கொண்டது. ரோமப் பேரரசின் நுகர்வுச் சந்தையமைப்பானது இந்திய கரையோர வியாபார மையங்களிலிருந்து வேண்டிய ஆடம்பரப் பொருட்களைப் பெற்றுக்கொள்வதில் புத்தூக்கம் பெற்றுக் கொண்டமைக்கும் இப்புதிய கடல்மார்க்கமே அடிப்படை யாக அமைந்தது. மத்தியதரைப் பிராந்தியத்திலிருந்து சீனப் பட்டுப் புடவைக்கும் இந்திய வாசனைத் திரவியங்கள் - மருந்து மூலிகைகள் ஆகிகவற்றுக்குமாக ஏற்பட்ட தேவையானது இந்தியரை முதன் முதலாக ஒன்றில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளினூடே கொண்டு சென்றதா அல்லது மேற்கு நாடுகளினூடே கொண்டு சென்றதா என்பதனை ஆராய்வது பிரச்சினையாகவுள்ளது. இது தீர்க்கவும் முடி யாதுள்ளது. ஆனால் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் உள்ள தீவக் குறைகள் அல்லாத நாடுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தொல்லியல் எச்சங்களானவை மேற்கு நாட்டுக்கு உரியவையாக காணப்படுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அவை பெருமளவுக்கு மத்தியதரை -மத்தியாசியா (ஈரான்) பிரதேசங்களுக்கு உரியனவாகவுள்ளன. எதிர்க் கணிய முறைப்படி அவை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி இந்தியமயப் படுத்தப்பட்ட எச்சங்களுக்கு முன்னோடிகளாக அமையும் எனவும் வற்புறுத்துகின்றன.

மத்திய தாய்லாந்தில் உள்ள Pong Tuk என்னு மிடத்திலிருந்து செம்பினால் செய்யப்பட்ட விளக்கு ஒன்றும், தெற்கு வியட்னாமி லிருந்து ரோமப் பதக்கம் ஒன்றுமாக பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சான்று கள் தென்கிழக்காசியாவானது முதலில் ஐரோப்பாவை நோக்கிய கடல்வழி வந்த வர்த்தக மார்க்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்தது என்பதனை எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. கி.பி. 152ஆம் ஆண்டுக்குரிய அந்த ரோமப் பதக்கமானது 'மக் கொங்' கழிமுகப் பரப்பினுள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தொலமியினுடைய 'புவியியல்' என்ற நூலில் இப்பிரதேசம் பற்றிய குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. OC-EO என்று குறிப்பிடப் பட்ட ஒரு துறை முகமானது கிறிஸ்தாப்த காலத்தில் கிழக்கு - மேற்கு கடல் மார்க்கமாக அமைந்த வர்த்தகத்தில் முக்கிய பங்கு எடுத் திருந்தது என தொலமியினுடைய நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இத்துறைமுகத்தில் இருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கண்ணாடியினாலும் உலோகத் தினாலுமான மணிகள், முத்திரைகள் என்பன போன்ற பொருட்கள் தென் இந்தியாவின் கிழக்குக் கரையில் பாண்டிச்சேரிக்கு அண்மையில் அரிக்கமேடு என்ற வர்த்தகத் துறைமுக மையத்தி லிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட பொருட்களை ஒத்தனவாக உள்ளன. அரிக்கமேடு கூட ரோமானிய வர்த்தகர்களால் உபயோகிக்கப்பட்ட ஒரு துறை முகமாகும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எனவே இந்தியாவிலும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலிருந்தும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இடச்சார்பான தொல்லியல் எச்சங்கள் எமக்கு உணர்த்துவதென்னவெனில் இந்தியர்கள் வங்காள விரிகுடாவூடாக கடற்பிரயாணம் செய்திருந்தனர் என்பதும் அதன் அடிப்படையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடன் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதுமாகும். அதாவது ஒன்றை மட்டும் இங்கு திட்டவட்டமாகக் குறிப்பிட்டுக்கொள்ள முடிவது என்னவெனில் இந்தியாவிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிய பொருளாதார முக்கியத்துவம் வாய்ந்த, தென் கிழக்காசிய நாடுகளுடாக - ஊடறுத்துச் சென்ற வர்த்தக மார்க்கங்களை இந்தியர்கள் பெருமளவுக்குத் தமது தேவைக்காகப் பயன்படுத்தி யிருந்தனர் என்பதாகும். இவ்வடிப்படையிலேயே இந்தியர்கள் தென் கிழக்காசிய நாடுகளின் மீது நின்று நிலைக்கக்கூடிய அளவில் தமது பண்பாட்டுச் செல்வாக்கினை - பண்பாட்டு முத்திரைகளைப் பதித்துச் சென்றனர் எனலாம்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளினூடாக இந்தியர்கள் வியாபார முயற்சிகளிலும் பிரயாண முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டிருந்த கால கட்டங்களில் அப்பிராந்தியங்களில் வாழ்ந்த சுதேசமக்களை இந்திய மயப்படுத்தினார்கள் என்றோ அல்லது தாம் சந்தித்த மக்களை நாகரிகப் படுத்தினார்கள் என்றோ குறிப்பிடலாம். இத்தகைய ஒரு செயல் முறைக்கு அவர்கள் பல்வேறு வழிவகைகளைக் கையாண்டிருக்க வேண்டும் எனவும், அதனால் அப்பிராந்தியத்தில் ஒரு சீரான அல்லது ஒரே தன்மையுடையதான இந்தியப் பண்பாட்டுத் தாக்கம் ஏற்பட்டிருக்க வில்லை எனவும் அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டுவர். பொதுவாக தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் பண்பாட்டு மாற்றங்கள் திடுதிப்பென்று ஏற்படுவதால், ஒரே சீரான பண்பாட்டு நடைமுறையின் வெளிப்பாடு இப்பிராந்தியம் முழுவதிலுமே ஏற்பட்டிருக்கும் எனக் குறிப்பிடு வதில் அர்த்தமொன்றுமே இருக்காது.

சில குறிப்பிட்ட பிராந்தியங்களில் இந்திய வணிககணங் களினுடைய (Guilds) குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. எவ்வாறு பிற்பட்ட காலத்தில் பினாங், சிங்கப்பூர் போன்ற இடங்களில் மேலைத் தேய வர்த்தகர்களது குடியேற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டனவோ அவ்வாறே இந்திய வர்த்தகர்களது குடியேற்றமும் இக்குறிக்கப்பட்ட பிராந்தியங்களில் ஏற்பட்டுக்கொண்டன எனலாம். இருந்தும் இவ் வாறான புராதன வர்த்தகக் குடியேற்றங்கள் அங்கு ஏற்பட்டுக் கொண்டதற்கான நேரடியான சான்றுகள் கிடைக்காவிடினும் இவ் வகையான குடியிருப்புக்கள் ஏற்பட்டிருந்தமையைக் காட்டும் சில சாசனச் சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன.

மேற்குச் சுமாத்திராவில் பாரோஸ் என்ற இடத்திலும் தகுவா-பா என்ற இடத்திலும் கிடைத்த 'மணிக்கிராமத்தார்' என்ற வணிக கணத் தினரது கல்வெட்டும் மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தினை உறுதிப்படுத்தி நிற்கின்றன. தகுவா-பாவில் கிடைத்த பல்லவர் காலத்துக்குரிய வட மொழிக் கல்வெட்டானது அங்கு அமைந்திருந்த ஒரு விஷ்ணு கோவிலுக்குரிய நிலத்தினைக் குறிப்பிட்டு நிற்கிறது. சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி இவ்வகையான உதாரணமானது இந்திய முறையிலமைந்த நகர-மத வாழ்க்கைகளை அப் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த சுதேச மக்கள் அனுபவித்திருந்தனர் எனக் குறிப்பிடலாம்.

'இந்தியமயமாக்கம்' தொடர்பான நடைமுறையை தென்கிழக் காசியப் பிரதேசங்களில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சுதேசிய ஆட்சியாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டமையைக் காணலாம். இவ் ஆட்சியாளர்கள் ஒன்றில் தம்முடைய நேரடியான இந்தியத் தொடர்பின் அடிப்படையிலோ அல்லது இவ் ஆட்சியாளர்களது ஆட்சிப் பிரதேசத் திற்குள் வணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்த வர்த்தகர்களின் உதவியுடனோ அவர்கள் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்ததாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இம் முயற்சி என்று இங்கு குறிப்பிடப்படுவது இந்திய அரசியல் முறைகளையும், கோட்பாடுகளையும் பெற்றுக் கொண்டு தத்தமது அரசியல் சமூக-வாழ்க்கை முறைகளை அங்கு உருவாக்கியமை பற்றியே ஆகும். எடுத்துக்காட்டாக மிகவும் அண்மைக் காலத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஜப்பானும் தாய்லாந்தும் மேலைத்தேய மயமாக்கத்தை தத்தமது பிரதேசங்களில் தாமாகவே புகுத்திக் கொண்டமையைக் குறிப்பிடலாம். இந்நிலையில் மேலைத் தேயத்திற்குரிய கலை, தத்துவம், இலக்கியம் என்பன அங்கு பொருளற்றவையாயின; பதிலாக விஞ்ஞானம் - தொழில்நுட்பம் - அரசியல் முறை என்பனவே கவனத்தினை ஈர்த்துக்கொண்ட துறை களாயின. அவ்வாறான ஒரு தேவை இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இக்கால த்தில் ஏற்பட்டிருக்குமாயின் குறிப்பிட்ட அக்காலப் பகுதியில் திட்ட வட்டமாக, இந்திய மதப் பெரும் பரப்பினால் சூழப்பட்டிருந்த புராதன அரசியற் கோட்பாடுகளும் வாழ்க்கை முறைகளும் தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் உத்தியோகபூர்வமான முறையில் இந்தியப் பிராமணிய முகவர் நிறுவனங்களினூடாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, அதனைப் பிரதிபலித்து நிற்கக் கூடிய ஒரு சமூகக் கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கொள்வதில் தவறேதும் இருக்காது. சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுவதாயின், இன்று இம் மூன்றாம் உலக நாடுகளில் மேலைத்தேயத்தினைச் சேர்ந்த ராஜதந்திரிகளை அல்லது தத்துவவாதிகளை - அறிவியலாளர்களை சேவைக்கமர்த்தி அபிவிருத்தி முயற்சிகளில் ஈடுபடுவது போன்று அக்காலத்தில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் பிராமணீய முகவர் நிலையங்கள் அச் சேவைகளைச் சுதேச மக்களுக்கு வழங்கியிருந்தன எனலாம்.

மூன்றாவது வகையான இந்திய மயமாக்கல் நடைமுறையின் செயற்பாடானது 'வெற்றி கொள்வோர்' (Adventurers) என்ற முறையில் இடம் பெற்றமையைக் காணலாம். சீன வரலாற்று நூல்களிலிருந்தும் சீன யாத்திரிகர்களது குறிப்புக்களில் இருந்தும் திரட்டப்பட்ட கருத் துக்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடனும் தொடர்பான இந்நடை முறையை உறுதிப்படுத்தி உள்ளன. இந்தியர்கள் செல்வங்களையும் வளங்களையும் (Fame and Fortune) வீரத்துடன் நாடி, கடல் கடந்து சென்று கண்டு அடைந்து கொண்ட நிகழ்வினை இச் செயல்முறை குறிப்பிட்டு நிற்கின்றது. இச்செயல் முறையின்கீழ் இந்தியர்களால் தென் கிழக்காசியப் பிரதேசங்களில் பேரரசுகள் அமைக்கப்பட்டு இந்திய மயமாக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்டமையைக் காணலாம். 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ராஜா சேர் ஜேம்ஸ் புறூக் என்பவர் சரவாக்கில் ஏற்படுத்தியதைப் போன்று, இந்திய வெற்றி கொள்வோரது இயக்கம் புராதன-மத்திய காலத் தென்கிழக்காசியப் பிரதேசங்களில் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியிருந்தது என்று குறிப்பிடுவதில் தவறேதும் இருக்க முடியாது.

தென்கிழக்காசியாவில் இந்திய அரசமைப்பினை ஒத்த ஆட்சி முறைகள் உருவாக்கப்பட்டு இருந்தமையை உறுதிப்படுத்தும் சீன இலக்கிய மூலங்களை சாசன மூலங்கள் மேலும் உறுதிப்படுத்தி உள்ளன. கௌடிண்யன் என்ற பிராமணன் தொடர்பாக அங்கு நிலவும் கதையும் கருத்தும் அத்தகையதாகும். அப்பிராமணன் இந்தோ-சீனாவிலுள்ள வூனான் (Funan) என்ற பிரதேசத்தில் பெருந் தொகையான சனக்குழுக்களுடன் சென்று அங்கு வூனான் இளவர சியைத் திருமணம் புரிந்ததன் அடிப்படையில் ஒரு பேரரசினை ஸ்தாபித்தார் என்ற கருத்து பரவலாக நிலவி வருகின்றது. ஒருவேளை பிற்பட்டகாலத்தில் இக்கதையானது பெரும்ளவுக்கு தென்கிழக் காசியாவில் அரசுகளின் தோற்றத்தைப் பீராமணீயப்படுத்திக் காட்டு வதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாக இருக்கலாம் எனவும் நம்பப் படுகிறது. நாக மன்னனுடைய மகளான 'நாசிசோமா' என்பவளை கௌடிண்யன் என்ற பிராமணன் திருமணம் செய்து கொண்ட மையைத் தொடர்ந்தே வூனான் அரசு (Funan State) தோற்றம் பெற்றுக் கொண்டது என நம்பப்படுகிறது. இந் நம்பிக்கையை வலுப்படுத்தும் காரணிகளாக கமோர் அரசர்கள் (Khamer) தமது கலை வெளிப் பாட்டுச் சின்னங்களில் குறிப்பாக புடைப்புச் சிற்ப மரபுகளில் நாகராச வடிவங்களைக் கொண்டு இக் கதையை வெளிப்படுத்தியமையி லிருந்தும், தென்னிந்தியாவில் பல்லவ வம்சத்தின் தோற்றத்துடன் வூனான் அரசின் தோற்றம் தொடர்பாகக் குறிப்பிடப்படும் ஐதீகமும் ஒன்றாக இங்கு அமைவதும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இருந்தும் தென்கிழக்காசியாவின் வரலாற்றைத் தொடக்கத்தில் நிலவியிருந்த பிராமண - நாகவம்சங்களின் கலப்பானது எந்தளவிற்கு இந்திய

மயமாக்கலை உத்தியோகப் பற்றுள்ள மட்டத்தில் நடைமுறைப் படுத்துவதற்கு ஏதுவாக இருந்தது என்பது தொடர்பாக சிறு ஐயமும் ஏற்பட்டுள்ளது. ஏனென்றால் இங்கிருந்து முற்கால கட்டத்துக் குரியனவாகப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் ஆதாரங்களும் புத்தருடையதும் திருமாலினுடையதுமான சிற்பங்களே அதிகமாகக் காணப்பட்டிருந்தன என்பதனாலாகும். அவை அப்பிராந்தியத்திற் குரிய தனிப் பண்புகளைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டமையும் அதன் அடியாக சுதேச கலை மரபொன்றுக்கான பின்னணி காணப்பட்டிருந்தது என்பதும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இந்திய மயப்படுத்தப்பட்ட தென்னாசியாவின் பண்பாட்டுப் பரிமாணத்தின் தனி முதன்மைக்கு சுதேச கலைமரபுகளின் எழுச்சி அல்லது மறுமலர்ச்சியே காரணம் என்று கூறமுடியாது. ஏனெனில் இந்திய மயமாக்கமானது ஒருமுறை ஆரம்பிக்கப்பட்டதன் பின்னர் அது இருக்க வேண்டிய இடத்திற்குத் தானாக வரவில்லை. அதற்குரிய ஒரு சூழ்நிலையை பன்முறைப்படுத்தப்பட்ட வர்த்தக வலைப்பின்னற் பாதைகளே உருவாக்கிக் கொடுத்தன என்றால் அது மிகையாகாது. இந்தியாவுக்கும் தென்கிழக்காசியாவிற்கும் இடையே வர்த்தக அடிப்படையிலான கடற்பாதைகள் உருவாக்கிக் கொடுற்கு இந்தியா தனது பண்பாட்டுப் பரிமாற்றத்தினை நடாத்தத் தொடங்கியிருந்தது. இந்நிலையிலேயே வங்காள விரிகுடாவினைக் கடந்து இந்தியா தனது பண்பாட்டுப் பரிமாற்றத்தினை நடாத்தத் தொடங்கியிருந்தது. இந்நிலையிலேயே வட இந்தியாவில் குப்தர் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சியும் பால, சேன வம்சங்களின் காலத்தில் வங்காளத்தில் உருவாக்கப்பட்ட மத - தத்துவக் கருத்துக்களும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் பெரும் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

சைலேந்திர வம்சத்தின் கலை மரபுகளானவை கி.பி. &ஆம் 9ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மத்திய ஜாவாவில் பெரும் செல்வாக்கினைப் பெற்றிருந்தன. அது மட்டுமன்றி கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டளவில் பொரபொதூர் கட்டிட மரபுகள், ஸ்ரீவிஜயப் பேரரசின் கலை மரபுகள் என்பவை யாவும் இந்தியாவிலிருந்து மகாயான மரபுகளின் அடியாகப் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட செல்வாக்கு நிலைகளைக் காட்டி நிற்கின்றன. வங்காளத்தில் ஆட்சி செய்த பால வம்சத்தின் கலைமரபுகளைக்கூட தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் காண முடிகிறது. கி.பி. 7ஆம் &ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதான வங்காளத்திலுள்ள பெரிய கோவிலான

Paharpur ஐ ஒத்து மத்திய ஜாவாவிலுள்ள Prambanan, கம்போடியா விலுள்ள ஆங்கோர்வார்ட், பர்மாவிலுள்ள ஆனந்தா கோவில் என்பன அமைக்கப்பட்டமையைக் காணலாம். தொல்லியல் ஆய்வின் முடிவுகள் இக்கோயில்களின் அடித்தளத் திட்டங்கள் (Ground Plan) யாவும் ஒரே மாதிரியைக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதனைக் காட்டு கின்றன. எனவே இந்திய மயமாக்கத்தின் செயற்பாடுகளில், சுதேசக் கலைகளின் எழுச்சியானது சர்வதேச ரீதியில் நிகழ்ந்த இயக்கத்தின் அடிப்படையில் சேர்ந்து இயங்கியமையே தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் இந்துப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கு எற்பட்டிருக்கக் காரணமாயிற்று என முடிவு கொள்ளலாம். இப்பின்னணியில் இந்தியாவிற்கும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும், பின்னர் இந்தியாவுக்கும் மேலைத் தேயங்களுக்கும் அதன் பின்னர் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் மேலைத்தேயங்களுக்கும் இடையிலுமான தொடர்புகள் ஏற்படுத்தப் பட்டமையும் அதன் பின்னணியின் தனித்துவமான பண்பாட்டு வெளிப்பாடுகளையும் அவற்றின் சீரற்ற பிராந்திய சூழ்நிலைகளையும் எம்மால் அவதானிக்க முடிந்தது. இந்நிலையே - தென்கிழக்காசிய பண்பாடு பற்றியும், அதன் சமூகச் சூழல் பற்றியும் தற்காலத்தில் ஆய்வு செய்வோர் எதிர்நோக்கும் முக்கிய பிரச்சினைகளாகும். அதுவே தென்கிழக்காசியாவின் இந்துப்பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம் தொடர்பாக கற்போருக்கும் உதவும் அறிமுகமாகும்.

3

காலத்தை வென்று நிற்கும் சமயம்

கலாநிதி எஸ்.எஸ். சர்மா

காலத்தால் வரையறுக்க முடியாத மிகப் பழமை வாய்ந்தது இந்து சமயம். 20 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இயேசு கிறிஸ்துவுடன் தொடங்கியது கிறிஸ்தவ சமயம்.

15 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் முகமது நபி அவர்கள் தோற்று வித்தது இஸ்லாமிய மார்க்கம். புத்த சமயம் 20 நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பரவியது.

ஆயினும் இந்துசமயம் தோன்றிய காலம் வரையறுக்க முடியாத தொன்மை வாய்ந்தது. அதனைத் தோற்றுவித்தவர்களாக எவரையும் குறிப்பிட முடியாது.

30,000 ஆண்டுகளாக இந்து சமயம் இருந்து வந்திருக்கலாம் என ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

இந்து சமயமும் அதன் தத்துவங்களை உள்ளடக்கிய பௌத்த சமயமும் உலகின் பெரும் பகுதிகளுக்குப் பரவி இருக்கின்றன. குறிப்பாக கீழ்த்திசை நாடுகளில் இந்த இரு சமயங்களும் ஒன்றிணைந்து காணப்படுகின்றன.

பாரதத்திற்கு வெளியே நேபாளம், திபெத், சீனா, கொரியா, ஜப்பான், தைவான், இலங்கை, இந்தோனேஷியா, மலேசியா, தாய்லாந்து, வியட்நாம், லாவோஸ், கம்போடியா, மியன்மார், தென்னா பிரிக்கா, மோரிஷியஸ், பிஜி போன்ற நாடுகளில் ஈராயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன்னர் இருந்தே இந்துசமயம் உன்னத நிலையில் இருந்து வந்திருக்கின்றது என்பதைக் காட்டும் வரலாற்றுச் சான்றுகள் உள்ளன.

பாரதத்தில் இந்து சமயமும், பின்னர் புத்த சமயசெல்வாக்கும் தொடர்ந்து இஸ்லாமிய அலையும் பரவியது. இந்த மாற்றங்களும் விளைவுகளும் ஆசிய நாடுகளிலும் உணரப்பட்டிருக்கின்றன.

தென்திசை நாடுகளில் இந்து - பௌத்தம் இணைந்த செல்வாக்கு எந்த அளவுக்குப் பரவி இருந்தது என்பதை இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையில் காண்போம்.

கம்போடியா

கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் இந்து மன்னன் கௌடின்யாவின் ஆளுகையில் இருந்து வந்தது என வட மொழி நூல்கள் கூறுகின்றன.

இந்தியாவிலிருந்து சென்ற கௌடின்யா என்ற அந்தணர் சென்ற இந்தோனேசியாவில் பூனான் (Funan) என்ற ஊரில் அமைத்திருந்த அரசவை கி.பி. 3ஆவது நூற்றாண்டு வரை வலுவுடன் இருந்தது. அப்போது கட்டப்பட்ட இந்து ஆலயங்கள், அரண்மனைகளின் இடி பாடுகள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தோசீனா இன்று வியட்நாம் என்ற பெயரைக் கொண்டி ருக்கின்றது. வியட்நாம், கம்போடியா, பர்மா (இன்றைய மியன்மார்) தாய்லாந்து வரை இந்து ராஜ்யம் பரவியிருந்தது.

கி.பி. 5ஆவது நூற்றாண்டு வரை கம்போடியாவிலிருந்து இந்த ஆட்சியை நடத்தி வந்த இந்து மன்னர்களில் ஸ்ரீமாரா, அமராவதி, பாண்டுரங்கா, ஸ்ரீ விஜயா, கௌதாரா ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

ஜெயவர்மன் சந்ததி: அதன் பின்னர் ஆண்ட இந்து மன்னன் ஜெயவர்மனின் ஏழு சந்ததியினர் பற்றிய விபரங்கள் கிடைத் திருக்கின்றன.

முதலாம் ஜெயவர்மனின் ஆட்சிக் காலம் கி.பி. 1181 முதல் 1219 வரை இருந்தது.

கௌடின்யாவின் காலத்தில் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் கட்டப் பட்ட ஆலயங்களை விரிவுபடுத்தியதுடன், மேலும் பல ஆலயங்களை கம்போடியாவில் கட்டுவதிலும் ஜெயவர்மனும் அவர் சந்ததியினரும் ஈடுபட்டனர்.

இதில் குறிப்பிடத்தக்கது புகழ்பெற்ற அங்கோர் வாட் கோயில்கள். பல கிலோ மீற்றர் பரப்பளவில் இக்கோயில்களின் அமைவு இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இந்தக் கோயில்கள் முதலாம் ஜெயவர்மன் தொடக்கம் ஏழாம் ஜெயவர்மன் வரை ஆங்கோர்வாட்டைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்து வந்த மன்னர்களால் கட்டுவிக்கப் பட்டிருந்தன.

கடைசியாக ஆண்ட ஏழாவது ஜெயவர்மன் (பெயர் ஸ்ரீ இந்திர ஜெயவர்மன்) என்பவனது ஆட்சி சயாமியரின் நெருக்குதலாலும் சீன, மங்கோலியப்படையெடுப்புக்களாலும் ஜெயவர்மன் ஆட்சி ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

ஜெயவர்மன் கட்டிய பிரமாண்டமான கோயில்களும் சிற்ப வேலைப்பாடுகளும் கட்டிட வடிவமைப்பும் வடிகால் திட்டங்களும் மேல் நாட்டுக் கட்டிட வல்லுநர்களையும் வியக்க வைத்திருக்கின்றன. நவீன பொறியியல்கள், கணினிகள் உதவியின்றி எப்படி இத்தனை ஒழுங்குடன் உறுதியுடன் கோபுரங்களையும் கட்டுமானங்களையும் அந்த நாட்களில் எழுப்பினார்கள் என்பதைத் துருவி ஆராய்ந்து கணினிகளில் பதிவு செய்யும் பணியை பல நிபுணர்கள் இப்போது மேற்கொண்டிருக்கின்றனர்.

இந்தக் கோயில்களின் கலை நயத்தையும் சிற்பங்களின் ஆற்றல் களையும் சிறப்பித்து அமெரிக்கா, பிரெஞ்சு, பிரிட்டிஷ் நாடுகள் ஏராளமான நூல்களை வெளியிட்டு வருகின்றன. அந்த அளவுக்கு இந்திய ஆய்வாளர்கள் ஈடுபாடு காட்டவில்லை.

ஜெயவர்மனின் - 7வது ஆட்சிக்குப் பின்னர் நடந்த உள்நாட்டுப் போர்களால் அங்கோர் வாட்நகர் கைவிடப்பட்டுப் பாழடைந்து போனது.

பல நூறு ஆண்டுகள் கழித்து 19ஆவது நூற்றாண்டின் தொடக் கத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கம்போடியாவைக் கைப்பற்றியபோது, காடு மண்டியிருந்த இந்தக் கலைக்கோயில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்த நாடுகளில் இந்துக் கலாசாரம் மிகுந்த செல்வாக்குடன் இருந்ததை இந்தக் கண்டு பிடிப்புத்தான் பின்னர் வெளிப்படுத்தியது.

ஆலயமே அரண்: அங்கோர் வாட் ஆலயங்களை மறுசீரமைப்புச் செய்யும் பணிகள் தொடங்கின. ஆனால் மீண்டும் வியட்நாமில் போர் தொடங்கியது. உள்நாட்டுக் கலவரங்களில் தலையீடும் சேர்ந்து சண்டை தொடர்ந்ததால் ஆலயத் திருப்பணி வேலைகள் தடைப் பட்டன.

1975ல் கெமர் ரூஜ் படைகள் இந்த ஆலயத்தைத் தங்கள் அரணாக வைத்துக்கொண்டு, அரசாங்க எதிர்ப்புப் போரை நடத்தி வந்தனர். எதிரிகளைத் தாக்குவதினால் பழம்பெருமையுள்ள வரலாற்றுச் சின்னங்கள் அழிந்துவிடும் எனக் கருதி, அதைத்தவிர்க்க வேறு போர் வியூகங்களை அரசினர் வகுத்தனர்.

1975ல் தொடங்கிய வியட்னாம்போர், 1991 இறுதியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

15 ஆண்டுகால உள்நாட்டுப் போரினால் சீர்குலைந்து போன நாட்டில் இப்போதுதான் அமைதி திரும்பியிருக்கிறது. ஆங்கோர்வாட் ஆலயம் அமைந்த சியாம் ரீப் என்ற நகரின் சீர்குலைவுடன் ஆலயமும் கவனிப்பாரற்றுப் பாழடைந்தது. விட்டுப்போன ஆலய புதுப்பிப்புப் பணியை ஐக்கியநாட்டு கல்விக் கலாசாரப் பிரிவான யூனெஸ்கோ மீண்டும் தொடங்கியிருக்கிறது.

10 கிலோமீட்டர் சுற்றளவிற்கு அமைந்திருக்கும் ஆங்கோர்வாட் ஆலய வளாகத்தில் மிக உயர்ந்த கோபுரத்துடன் அமைந்திருப்பது ஒரு சிவன்கோயில். இதன் ராஜகோபுரம் 130அடி உயரம் கொண்டது. சிற்பச் சிறப்புக்களுடன் அது இன்றும் கம்பீரமாகக் காட்சி அளிக் கின்றது. இந்தக்கோயில் வளாகத்தில் 200 கோயில்களும் சந்நிதிகளும் இருக்கின்றன. ஆயிரம் ஆண்டுப் பழமையான இந்த ஆலயங்கள் நடந்து முடிந்த போர்களினால் தவிடுபொடியாகி, தரை மட்டமாகப் போயிருக்க வேண்டியவை. எப்படியோ தப்பிவிட்டன. நல்ல வேளையாக ஐக்கிய நாட்டு யூனெஸ்கோ இந்த வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க கலைக் கோயிலைப் பாதுகாப்பதிலும் சீரமைப்பதிலும் முன்னுரிமை வழங்கியது.

புதுப்பிப்புப் பணி: பாகிஸ்தானில் இருக்கும் சிந்துநதிப் பள்ளத் தாக்கில் சேர் ஜோன் மார்ஷல் அகழ்ந்தெடுத்த சிவன், அம்மன் சிலைகள்தான் மூவாயிரம் ஆண்டுகாலப் பழமைவாய்ந்தது. கி.மு. 2750ல் கட்டப்பட்ட இந்த நகரமைப்புத் திட்டம் வல்லுனர்களை வியக்க வைத்திருக்கின்றன. ஆனால் அங்கே அகழ்ந்தெடுத்ததை வைத்துப் புதிதாக உருவாக்க வேண்டிருந்தது.

ஆனால் காம்பூச்சிய ஆலயம் பெரிய கட்டுமான வடிவ மைப்புடன் அப்படியே அமைந்திருக்கின்றது. இந்த ஆலயத்தின் புதுப்பிப்புப் பணியை கவனிக்க யுனெஸ்கோ தலைமைச் செயலாளர் பெட்ரிகோ மேயர் 1992ஆம் ஆண்டு நோம்பென் சென்றார். இந்த ஆலயப் புதுப்பிப்புப் பணிக்கு 10 மில்லியன் அமெரிக்க டாலர் ஒதுக்கப் பட்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தார்.

இந்தத் திருப்பணிக்கு பிரெஞ்சுக் கலாசார நிறுவனமான இ.எப். இ.ஒ. இரண்டு லட்சம் அமெரிக்க டாலரை வழங்கியிருக்கிறது. 1907ம் ஆண்டில் இந்த ஆலயம் அடர்ந்த காட்டுக்குள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. முதலில் அதனை 1973ம் ஆண்டு வரை பராமரித்துப் புதுப்பிக்கும் பணியை இந்த பிரெஞ்சு நிறுவனமே மேற்கொண்டிருந்தது. 1973முதல் 1991 வரை உள்நாட்டுப் போரினால் தடைப்பட்டுப்போன பணியை இந்த நிறுவனம் மீண்டும் மேற்கொண்டு கவனிக்கிறது. இந்தியாவின் பங்கு: யுனெஸ்கோவின் இந்த பிரமாண்டமான திருப்பணியில் பிரெஞ்சுக் கலாச்சார அமைப்புடன் இந்தியாவும் சேர்ந்து முக்கிய பங்காற்றி வருகிறது. மற்றும் ஜப்பானிய, போலந்து, அமெரிக்க வல்லுனர்களும் இந்தப் பணியில் ஈடுபட்டிருக் கின்றனர்.

இந்த ஆலய வட்டாரத்தில் கெமர்ரூஜ் படையினர் பதித்து வைத்த கண்ணிவெடிகளை அகற்றும் பணி இப்போது நடந்து வருகிறது.

இந்திய வல்லுநர்களில் ஒருவரான வெண்டர் மெர்ஷ் இதன் சீரமைப்பில் முக்கிய பங்காற்றி வருகிறார். வடிகால் அமைப்புக் களாலும், மழைநீர் தேக்கத்தினாலும் பாதிக்கப்பட்ட சுவர்களை சீரமைப்பதிலும் இடிந்து விழும் நிலையிலிருக்கும் கோபுரங்களைத் தூக்கி நிறுத் துவதிலும் அவர் கவனம் செலுத்தி வருகிறார்.

இதனைக் கண்காணித்து வரும் ஓர் அமெரிக்க வல்லுநர் "இப்போது மேற்கொண்டிருக்கும் பணி ஒரு மூதாட்டிக்கு ஒப்பனை செய்து, பருவப் பெண்ணாகக் காட்டுவது போன்றது" என்றார்.

புராதனமான இந்தக் கோயிலின் சிற்பங்களில் பல சிதிலமடைந்து விட்டாலும் எஞ்சியிருப்பவை எங்குமே காணமுடியாத கலை நுணுக்கம் கொண்டவை. இந்த ஆலயத்திற்குச் செல்லும் பிரதான வாயிலின் இரு பக்கமும் ஒருபுறம் தேவர்களும் மறுபக்கம் அசுரர்களும் அமுதத்தை அடைய பாற்கடலைக் கடையும் காட்சி அற்புதமான சிற்பங்களால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவின் கலைத் திறனும் சமயப் பண்பாட்டு வெளிப்பாடும் கடந்து எங்கோ ஒரு நாட்டில் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே அமைந்து விட்டன.

இடிபாடுகளிடையே இருந்து மீண்டும் உருவெடுக்கும் இந்த ஆலயப் பணிக்கு உலக நாடுகளின் அமைப்பு தந்திருக்கும் ஆதரவு மற்றொரு மறுமலர்ச்சியையும் எழுச்சியையும் இந்து சமயத்திற்கு ஏற்படுத்தும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

தாய்லாந்து

அங்கோர் வாட் பாணியில் அமைந்த மற்றொரு பெரிய கோயில் பநோம் ரங் (Phnom Rung). அந்தக் காலத்தில் இதன் பெயர் ரங்கநாதம் என்றிருந்திருக்கலாம். இந்த விஷ்ணு கோயில் தாய்லாந்து நாட்டின் வடகிழக்கில் பூரிராம் என்ற மாநிலத்தில் அமைந்திருக்கிறது. இது கம்போடிய எல்லையில் இருக்கிறது. இந்த ஆலயத்தின் மீது கம்போடியாவுக்கும் உரிமையிருப்பதால் இந்த ஆலய வருமானத்தில் ஒரு பகுதி கம்போடிய அரசுக்கும் வழங்க இரு நாடுகளும் அண்மையில்தான் இணக்கம் கண்டன.

திருப்பதி போன்று மலை உச்சியில் அமைந்திருக்கும் இந்த திருமால் ஆலயம் 2000 ஆண்டுப் பழமை வாய்ந்தது.

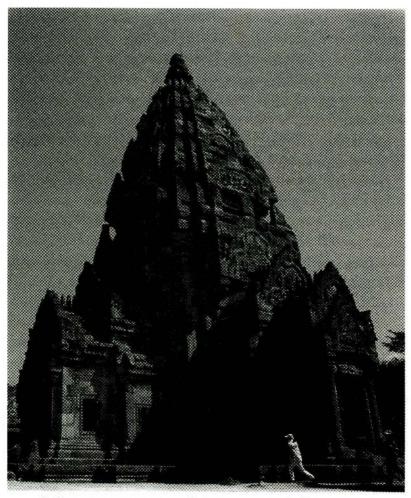
வெளிநாடுகளில் வாழும் மக்கள் சிவனையும், திருமாலையும், விநாயகரையும், முருகனையும், அம்பாளையும் ஒரே ஆலயத்தில் வழிபடுவார்கள். இந்த நாம்ரங் ஆலயத்திலும் சிவனுக்கும் திருமாலுக்கும் சன்னதிகள் இருக்கின்றன.

இந்த ஆலயத்தில் அண்மையில் அதாவது 1991ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில் நடைபெற்ற ஒரு பெரும் விழா பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டும்.

ஆதிசேஷன் மீது பள்ளிகொண்ட மகாவிஷ்ணுவின் விக்கிரகத்தை பிரதிஷ்டை செய்யும் விழா இந்த ஆலயத்தில் பல ஆயிரம் மக்கள் கூடியிருக்க, கோலாகலமாக நடைபெற்றது. இந்த விக்கிரகம் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் களவாடப்பட்டு வெளிநாட்டுக்குக் கடத்திச் செல்லப்பட்டுவிட்டது. அமெரிக்காவில் உள்ள சிகாகோ கலைக் கல்லூரி நடத்திய ஒரு கண்காட்சியில் இந்த விக்கிரகம் இருந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதை மீட்டுக் கொண்டு வர தாய்லாந்து அரசாங்கம் நீண்ட காலம் சட்டப் போராட்டம் நடத்தியது.

அல்ஸ்டோர்ப் என்ற அற நிறுவனம் சிகாகோ கலைக்கல்லூரிக்குப் பெருந்தொகை பணம் கொடுத்து இந்த பள்ளிகொண்ட பெருமான் சிலையை வாங்கியிருந்தது. நல்ல வேளையாக தாய்லாந்து அரசாங்கம் புகைப்படங்களின் மூலம் வழக்கு மன்றத்தில் அதன் உரிமையை உறுதிப்படுத்த முடிந்ததால் விக்கிரகத்தை திரும்பப் பெறமுடிந்தது.

1990 டிசம்பர் 4ந் தேதி இந்தப் பள்ளிகொண்ட பெருமானின் சிலைப் பிரதிஷ்டை விழாவைப் பெரும் மகிழ்ச்சியுடன் நடத்தினார்கள். இந்தக் கோலாகலத்தின் நடுவே மற்றொரு அசம்பாவிதம் நடை பெற்றது.

கி.பி. 10-13ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கட்டப்பட்ட பநோம் ரங் கோயில்

இந்தக் கோயிலில் இருந்த கலை நுணுக்கம் கொண்ட சிவ பெருமானின் சிலை திருட்டுப் போய்விட்டது. இதை அறிந்த ஆலய நிர்வாகிகளும் மக்களும் அதிர்ச்சியடைந்தனர். அதனைத் தேடும் நடவடிக்கை முடுக்கி விடப்பட்டிருக்கிறது.

பழம் பெரும் சிலைகள் விலைமதிப்பற்றவை என்பதை மேல் நாட்டவர்கள் அறிந்து, அதற்கு பெரும் விலை கொடுத்து வாங்கத் தயாராக இருக்கின்றனர். பழமையும் கலை வேலைப்பாடுகளும் கொண்ட தெய்வ சிலைகளை கடத்திக் கொண்டு போவது இந்தியாவுக்கு மட்டுமல்ல, வெளிநாடுகளுக்கும் பிரச்சினையாகவே இருக்கிறது. மியன்மாரில் பாகன் என்ற ஊரில் பல கோயில்கள் இடிபாடுகளுடன் இருக்கின்றன. இதில் அனவர்த்தன் என்ற மன்னன் (கி.பி. 1044 - 77) கட்டிய கோயில் தஞ்சை பிரகதீசுவர் ஆலய பாணியில் அமைந்திருக்கிறது.

இராமாயணம்: தாய்லாந்து புத்த சமயத்தைப் பின்பற்றும் நாடாக இருந்தாலும் அதில் இந்துக் கலாச்சாரமும் இழையோடவே செய்கிறது.

கி.பி. 846-849ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுக்களில் சயாமில் தாக்குவபா என்ற ஊரில் மணிக்கிராமம் என்ற வட்டத்தில் தமிழர்களின் குடியிருப்பு இருந்த விபரமும் அங்கே அவனி நாரணம் என்ற ஏரியும் திருமால் ஆலயமும் இருந்தது பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

புகழ் பெற்ற வரலாற்று ஆசிரியர் கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் எழுதிய தென்கிழக்காசியவரலாறு என்ற நூலில் இந்த ஆலயம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். தாய்லாந்து அரசர்களின் முடி சூட்டு வைபவங்களில் இன்னும் அந்தணர்களின் வேத பாராயணமும் திருப்பாவை, திருவெம்பாவைப் பாசுரங்களும் பாடப்படுகின்றன. இவை தொன்று தொட்டு இருந்து வரும் மரபு என்று கூறுகிறார். திரு.தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரம் அவர்கள் எழுதிய சயாமில் திருவெம்பாவை என்ற நூலில் பயன்தரு விபரங்கள் அடங்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தாய்லாந்தின் தலைமைப் பட்டணமாக முன்பு அயோத்தியா இருந்து வந்தது. 1767 வரை அயோத்தியாவை தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்த மன்னர்களை ராமா-1, ராமா-2 என்றே குறிப்பிட்டு வந்திருக்கின்றனர். தாய்லாந்தை இப்போது ஆளும் 'பூமியால்' என்ற அரசர் 9ஆவது ராமர் ஆவார்.

இந்த அரச பரம்பரை சக்கர ராஜ்ய வம்சத்தைச் சேர்ந்தது. பழம் பெரும் தலைநகரான அயோத்தியாவில் இன்றும் இருக்கும் பாழடைந்த அரண்மனைகளும் கோவில்களும் சுற்றுப் பயணிகளைக் கவர்ந்து வருகின்றன. 1782 முதல் 1809 வரை ஆண்ட ராமா-1 என்ற மன்னனின் ஆட்சியில் ராமாயணம் 'ராமாகியன்' என்ற பெயரில் தாய் மொழியில் வந்து விட்டது.

தாய்லாந்து மக்களின் ஆழ்ந்த சமய நம்பிக்கையும் மன்னரிடம் வைத்திருந்த பற்றுறுதியும் அந்த நாடு எந்த வல்லரசுக்கும் அடிமைப் படாத சுதந்திர நாடாகவே நெடுகிலும் இருந்து வருவதற்கு உதவி யுள்ளது. தாய்லாந்தின் அண்டை நாடுகளான பர்மா, கம்போடியா, மலேசியா ஆகிய நாடுகள் பிரிட்டிஷ், போர்ச்சுகீசிய அல்லது பிரெஞ், டச்சு, அமெரிக்க, ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்புகளுக்கு உள்ளான போதும் தாய்லாந்து தனித்து சுதந்திர நாடாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் இவர்களின் வலுவான சமய அடித்தளமாகும்.

1990 ஆம் ஆண்டு பாங்காக்கில் அரசியார் மகாசக்கிரியின் ஸ்ரீ இந்தோனின் அவர்களின் 36ஆவது பிறந்தநாளை ஒட்டி ராமாயண நாட்டிய விழா நடத்தப்பட்டது. இந்த விழாவில் இந்தியா, இந்தோனிஷியா, பர்மா, மலேசியா, லாவோஸ், தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகள் பங்கேற்றன.

இராமாயணக் கதையை நாட்டிய நாடகமாக இந்த நாடுகள் ஒவ்வொரு பகுதியாக தயார் செய்து நடத்தியது. தாய்லாந்து வழங்கிய நாட்டிய நாடகம் பஸ்மாசுர மோகினி. பஸ்மாசுரன் தான் அடைந்த தோல்விக்குப் பழிவாங்கவே மகாவிஷ்ணு ராமாவதாரம் எடுத்தபோது தசகண்டன் என்ற பெயரில் ராவணனாக அவதரித்தான் என்று விளக்கியது இந்த நாட்டியம்.

இராமரும் லட்சுமணனும் விஸ்வாமித்திரரிடம் வில்வித்தை பயின்று தாடகையை வதம் செய்யும் காட்சியை மலேசியா நாட்டிய நாடகமாக வழங்கியது. மலேசிய தலைநகர் கோலாலம்பூரைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ கணேசாலயா குழுவினர் இதைப் படைத்தார்கள்.

மியான்மார் என வழங்கப்படும் பர்மாவிலிருந்து வந்த நாட்டியக் குழுவினர் சீதா கல்யாணம் காட்சியைப் படைத்தனர். பத்துத் தலை தசகிரி என்ற ராவணன் திடீரென்று தோன்றி வில்லை வளைக்க முயன்று தோல்வி கண்டதை இவர்கள் சித்தரித்தார்கள்.

சீதையை ராவணன் புஷ்பக விமானத்தில் கவர்ந்து செல்லும் காட்சியை லாவோஸ் நாடு வழங்கியது. ராமர் - ராவணப் போரையும் சீதை தீக்குளிக்க முனைவதையும் இந்தோனேஷியா சித்தரித்தது. ராமர், சீதை, லட்சுமணன், அநுமன் ஆகியோர் தலைநகர் திரும் புவதும் ராமரின் பட்டாபிஷேகக் காட்சியும் இந்தியாவின் படைப்பாக இருந்தது. கேரள கலாமண்டலக்குழு கதகளிப்பாணியில் இதை வழங்கினார்கள்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கலாச்சாரத்தின் ஒரு கூறாக ராமா யணமும் மகாபாரதமும் இருந்து வந்திருக்கின்றன என்பதற்கு இந்த நாடுகள் இணைந்து வழங்கிய ராமாயண நாட்டிய விழா ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

வால்மீகியின் இராமாயணத்தைத் தழுவி கம்பன் இயற்றிய இராமாயணம் கி.பி. 1178 -1218இல் ஆண்ட மூன்றாவது குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் அரங்கேறியது. அதே கால கட்டத்தில் இந்தோனேஷி யாவில் ஜாவா மொழியில் 1200 பாடல்களில் வெளிவந்து விட்டது ராமாயணக்கதை.

இந்தோனேஷியாவின் தேசிய நடனமாக ராமாயணம் இன்றும் போற்றப்படுகிறது. இந்தோனேஷியாவில் உள்ள பல ராமாயண நாடக நடனக்குழுக்களில் புகழ் பெற்றிருப்பது பிலாங்கி நவ்ஷந்தாரா என்ற தேசிய நடனக்குழு.

இவர்களின் ராமாயண நாட்டிய நாடகம் சிங்கப்பூரில் 1991 மே மாதம் நடைபெற்ற போது பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது.

இராமாணம் பற்றி 200க்கு மேற்பட்ட ஆய்வு நூல்கள் இந்தோனேஷிய மொழியில் இருப்பதாக இந்த நாட்டிய நாடகத்தில் ராமராக நடித்த சுலிஸ்தியோதிரிதோகுசுமோ என்பவர் தெரிவித்தார். ஜாவாவில் தேசதியாகிகளுக்கு ராமா என்ற விருது வழங்கப்படு வதாகவும் இவர் கூறினார்.

ஸ்ரீ பாதுகா: மலாய் மொழியில் ராமாயணம் 12ஆவது நூற்றாண்டில் 'ஹிஹாயத் ஸ்ரீ ராமா' என்ற பெயரில் வெளிவந்தது.

மலேசியாவை ஆளும் மாமன்னருக்குரிய சிறப்பு பெயர் தூலியாங் மகா மூலியா ஸ்ரீ பாதுகா வாகிந்தா (வாகிந்தா என்றால் வெற்றி வாகை) யாங் பொதுவான் சுகேங் என்பதாகும்.

இதன் பொருள் வெற்றி வாகை சூடிய மாட்சிமை தங்கிய மாமன்னர் தாங்கும் புனிதப் பாதுகை என்பதாகும். இதில் ஸ்ரீ பாதுகா எனக் குறிப்பிடுவது ராமாயணத்தில் ராமர் வனவாசம் முடிந்து திரும்பி வரும்வரை அந்த ஆட்சி பீடத்தில் இராமனின் பாதுகையை இலட் சுமணன் வைத்திருந்ததைக் குறிப்பிடுவதாகும். பாதுகாவலருக்குரிய சிறந்த சின்னமாக ஸ்ரீ பாதுகை திகழ்கிறது.

இராமாயணம் போல் மகாபாரதமும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கலாச்சாரத்தில் இடம்பெற்றிருக்கிறது. மலேசியாவில் கிளந்தான், திரெங்காது மாநிலங்களில் மகாபாரதம், இராமாயணம் நிழலாட்டமாக நெடுங்காலமாக நடந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் இப்போது இந்த மாநிலங்கள் இஸ்லாமிய நெறிமுறைகளை வலியுறுத்தி வருவதால் இந்தப் பாரம்பரியக் கலைகள் ஒரு முடிவுக்கு வந்து கொண்டி ருக்கின்றன.

இந்தோனேசியா

இந்தோனேசியாவில் 85 விழுக்காட்டினர் முஸ்லிம்களாக இருப்பினும் பஞ்சசீலா அடிப்படையில் எல்லா மதத்தினருக்கும் வழிபாட்டுச் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. இஸ்லாமிய நாடாக இந்தோனேஷியா ஒருபோதும் ஆகாது என அந்த நாட்டின் அதிபர் சுகர்தோ கூறுகிறார்.

இந்து சமய விவகாரங்களை கவனிக்க இந்தோனேஷியாவில் ஓர் அமைச்சரும் இருக்கிறார். மகாபாரதத்தில் போர்க்களத்தில் தேரோட்டி வரும் அர்ச்சனனுக்கு கண்ணன் கீதோபதேசம் செய்யும் சிற்பம் இந்தோனேஷியாவில் பிரபலம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. தலைநகர் ஜாகர்த்தாவில் இந்தக் காட்சியை சித்திரிக்கும் மாபெரும் சிலையை நகர்மையத்தில் அதிபர் சுகர்த்தோ கடந்த ஆண்டில் திறந்து வைத்தார். அப்போது அவர் பேசுகையில் 'பலனை எதிர்பார்க்காமல் கடமையைச் செய்ய வேண்டும்' என்ற கீதோப தேசத்தை மக்களுக்கு நினைவுபடுத்தவே இந்த மாபெரும் தேர்க் காட்சியை திறந்து வைப்பதாகக் கூறினார்.

பாலித்தீவு

இந்தோனேஷியாவில் இந்துப் பகுதியாக இன்னும் இருப்பது பாலித்தீவு. 2,000 சதுர மைல் சுற்றளவைக் கொண்ட இந்தத் தீவு கி.பி. 5ஆவது நூற்றாண்டின் சைலேந்திர மன்னனின் ஆட்சியில் இருந்தது.

வேத காலத்திற்கு முந்திய இந்து சமய மனுதர்ம கொள்கை களையே பாலியில் பின்பற்றப்படுகின்றன. வர்ணாச்சிரம முறையில் நான்கு சாதிப்பிரிவு இன்னும் இங்கே நடப்பில் இருக்கிறது.

பாலியில் 20,000 கோயில்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நெல் வயலுக்கும் ஒரு வழிபாட்டுத்தலம் இருக்கிறது. பாலியில் கோயில் கோபுரங்கள் தமிழ் நாட்டு ராஜகோபுரம் போன்று இருந்தாலும் இரு பிரிவுகளாக மூன்றடி இடைவெளியுடன் அமைந்திருக்கின்றன. கோபுரங்களின் அடுக்கு எண்ணைக் கொண்டு அவை அது எந்த தெய்வத்துக்குரிய கோயில் என்பதை தெரிந்து கொள்ளலாம்.

- 11 அடுக்குகள் கொண்ட கோபுரம் சிவனுக்குரியது.
- 9 அடுக்குகள் பிரம்மாவின் கோயில்.
- 7 அடுக்குகள் விஷ்ணு கோயில்.

பாலியில் சரஸ்வதி பூசை பொது விடுமுறை நாளாகும்.

பாலியில் வடமொழியில் வல்லுநர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு மக்களிடையே நல்ல மதிப்பு இருக்கிறது.

பாலியின் மிகப் பெரிய கோயில் கிழக்குப் பகுதியில் 10,300 அடி உயரமுள்ள ஓர் எரிமலை மீது அமைந்திருக்கிறது. இதை குணோங் அகோங் (மலைத் தெய்வம்) என்று கூறுகின்றார்கள். இந்த எரிமலை மீது முப்புரம் எரித்த சிவன் கோயிலும் அதன் கீழே 3,000 அடி உயரத்தில் வைசாகி என்ற அம்மன் கோயிலும் இருக்கிறது.

இங்கே நூற்றாண்டுக்கு ஒரு தடவை தசருத்ரா என்ற மிகப் பெரிய வேள்வி நடத்தப்படுகிறது. நாட்டின் அதிபர் முதல் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் நாடெங்கும் இருந்து இங்கே அப்போது கூடுவார்கள்.

1980ல் இந்த ஏக தச ருத்ரா யாகம் நடைபெற்றபோது ருத்ர சிவன் கோயில் கொண்ட எரிமலை முழங்கி தீக் குழம்பை கக்கியது. ஆயினும், வெடிக்கவில்லை. இந்த உறுமலும், குமுறலும் சிவனின் ஊர்த்துவ தாண்டவம் என்று கூறி வரவேற்கிறார்கள். 1926ல் இந்த எரிமலை வெடிப்பினால் மலைச் சிகரத்தில் பத்து மைல் சுற்றளவுக்கு ஒரு பெரும் பாதாளத்தை ஏற்படுத்தியது. எத்தனையோ தடவை இந்த எரிமலை தீக்குழம்பை கக்கியிருந்தும் மலை மீதிருக்கும் ருத்ரமுர்த்தியின் கோயில் பாதிக்கப்படாதிருப்பது ஒரு விந்தை தான்.

எது எப்படியிருந்தாலும் இந்த எரிமலை சீறி அடங்கிய பின்பு பெரும் வளத்தையும் உரத்தையும் அந்த மண்ணுக்கு வாரி வழங்குவதாக பாலி மக்கள் கூறுகின்றனர். அழிவும் ஆக்கலும் ஆண்டவனின் திரு விளையாடல் அன்றோ!

ஒரு காலத்தில் பாலியில் யாழிகளும் பறவைநாகமும் அவர்களின் ஓவியங்களிலும் சிற்பக் கலைகளிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இந்த யாழிகள் இந்திய கலாச்சாரத்திலும் இருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

அகத்திய முனிவரின் சிலையை வணங்குவதையும் மகா பாரத பாத்திரங்களில் கண்ணனைவிட அர்ச்சுனனை வீர புருஷனாக போற்றுவதையும் இந்தோனேஷியாவில் காணலாம்.

பாலி இந்துக்கள் காலப்போக்கில் விக்கிரகங்களை வைத்து வழி படுவதைவிட்டு விட்டனர். இதற்குக் காரணம் அதிபர் சுகர்னோ காலத்தில் ஏற்பட்ட இஸ்லாமிய அலையின் விளைவுதான். இறைவனை மனதில் உருவகப்படுத்தி ஆராதனை செய்கின்றனர். திருவிழாக்களின் போது விக்கிரகங்களை உருவகம் செய்து வழி பாட்டை முடித்த பிறகு கடலில் கொண்டு போய் விடுகின்றனர்.

ஆயினும், பாலியில்தான் சிறந்த சிற்பக்கலைஞர்களை காண முடிகிறது. மேடான் மாரியம்மன் ஆலயத்திருப்பணியை செய்த வர்களில் பாலியிலிருந்து வந்த சிற்பிகளும் இடம் பெற்றிருந்தனர். அண்மையில் நான் அங்கே சென்றிருந்தபோது அரசாங்கத்தின் இலவச வெளியீடுகளான மனுதர்ம சாஸ்திரம், பகவத் கீதை போன்ற நூல்களை வழங்கினார்கள். ஆனால் அவை இந்தோனேஷிய மொழியில் இருந்தன. இந்து சமயத்துறை அமைச்சர் இதா பக்குஸ் அவர்களும் இந்து போதக அமைச்சரான நெங்காதானா அவர்களும் இருந்தனர். இந்தோனேஷியா இந்தியாவைப் போன்று பலமொழி, இன, சமய, சமுதாயத்தை கொண்டது. ஒரே நாடு, ஒரே இனம், ஒரேமொழி என்பதை வலியுறுத்தும் சத்து நுசா, சத்து பங்கா, சத்து பகாசா என்ற கோட்பாட்டைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள்.

ஜாவா

இந்தோனேசியா நாட்டு மக்களில் பெரும் எண்ணிக்கையில் இருப்பவர்கள் ஜாவாக்காரர்கள். மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மொழி, பேச்சு, கலாச்சாரம், சமயம் கொண்ட பல இனத்தவர்கள் வாழ்ந்தாலும் இந்தோனேஷிய மொழியும் பஞ்சசீல கோட்பாடும் அவர்களை பின்பற்றிய ஜாவா, சுமத்திரா மக்கள் அராபிய வர்த்தகர்கள் மூலம் இஸ்லாமிய நெறி வேகமாகப் பரவத் தொடங்கியதும், கி.பி. 9ஆவது நூற்றாண்டில் மட்ஜா பாகிட்டின் தலைமையில் பாலியில் இந்து ராஜ்யத்தை அமைத்தனர்.

கி.பி. நான்காவது நூற்றாண்டில் ஜாவா, சுமத்திரா, போர்னியோ, சிங்கப்பூர், மலேசியா நாடுகளைச் சுற்றி வந்த சிட்சிங் என்ற சீனப்பயணி இந்த நாடுகள் யாவும் ஸ்ரீ விஜய சாம்ராஜ்யத்தின் கீழ் அமைந்த இந்து ராஜ்யங்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

சுமாத்திராவின் தென் கீழ் கரையிலிருந்த பலெம்பாங் நாடு ஸ்ரீ விஜயசாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகராக இருந்தது.

சீன வரலாற்று ஆசிரியர் பாஹியன் எழுதியிருக்கும் நூலில் கி.பி. 4ஆவது நூற்றாண்டில் ஜாவா தீவில் பல சிவாலயங்கள் இருந்ததாக குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

மத்திய ஜாவாவில் பிரம்பனான் என்ற மாநிலத்தில் மூன்று பிரகாரங்களுடன் உயர்ந்த கோபுரங்களையும் கொண்ட கோயிலும் அரண்மனையும் இருந்ததாக சாவ் ஜீ உறிவா என்ற பயணி எழுதி யிருக்கிறார். இவர் கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டில் பயணம் செய்தவர்.

இவர் குறிப்பிட்ட அந்த புராதனமான சிவன் கோவில் பிரம் பனானில் இன்றும் இருக்கிறது. இது சுற்றுலாப் பயணிகளை கவர்ந்து வரும் பிரமாண்டமான கோவில். 140 அடி உயரக் கோபுரமுடன் இருக்கிறது. இந்தக் கோயிலின் இடிபாடுகளை சீர்படுத்தி புதுப்பிக்கும் பணியை யுனேஸ்கோ சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மேற்கொண்டு செய்து வருகிறது. இந்த சிவன் கோயில் மூன்று மைல் சுற்றளவில் அமைந்திருக்கிறது.

போராப்பத்தூர் ஆலயம் (Borobudur): இந்தோனேஷியாவில் ஜோக்ஜாகர்த்தாவிலிருந்து 25 மைல் தூரத்தில் மோகிலாங் என்னும் இடத்தில் இருப்பது மற்றொரு பிரம்மாண்டமான புத்தர் ஆலயம்.

பல கிலோ மீட்டர் பரப்பளவிற்கு அமைந்திருக்கும் இந்த ஆலயத்தை சைலேந்திர ராஜ்யத்தை அமைத்து ஆண்ட இந்து மன்னன் விஷ்ணு (ஆட்சிக்காலம் கி.பி. 775 - 782)தொடக்கி வைத்தான். அந்த மன்னன் இறந்த பிறகு அந்தப் பணியும் நின்று போனது.

மீண்டும் இந்தக் கட்டுமானப் பணி 11வது நூற்றாண்டில் தொடங்கியது. அந்தச் சமயம் புத்த சமயச் செல்வாக்கு பரவி வந்ததால் அதை புத்தர் கோயிலாக மாற்றினார். காலப்போக்கில் இந்த ஆலயமும் கவனிப்பாரற்று காடு மண்டிப் போனது.

சிங்கப்பூர் நகரை உருவாக்கிய பிரிட்டிஷ் பிரதிநிதி சர் ஸ்டாம் போர்ட் ராபிள்ஸ் இந்தோனேஷியாவிலிருந்தபோது 1814 இல் போராப் பத்தூர் ஆலயத்தைக் கண்டு பிடித்து உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தினார். யுனெஸ்கோ 60 மில்லியன் டாலரையும் அதே அளவு தொகையை இந்தோனோஷியாவும் செலவிட்டன.

20 மைல் சுற்றளவிற்கு இருந்த இந்த ஆலயத்தை புதுப்பிக்கும் பணியை மேற்கொண்டபோது இது முதலில் இந்து ஆலயமாக இருந்தது என்பது தெரியவந்தது.

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்ட பொரபுதூர் ஆலயம்

தசாவதாரக் காட்சிகளைக் கொண்ட சிற்பங்களும் இங்கே இடம் பெற்றிருக்கின்றன. 10 லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட சிற்பங்கள் இங்கே இருக்கின்றன. அதில் விநாயகர், சிவன், அம்மன், அகஸ்தியர் சிலைகளும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இராமாயண, மகாபாரத காட்சிகளை சிற்பங்களில் வடித்திருக்கிறார்கள்.

அதில் முக்கியமான சிற்பம் - மாமல்லபுரத்திலிருந்து சிற்பிகள் கருங்கல்லில் சிலைகளை செய்து மரக்கலங்களில் ஏற்றி பெரம்பனான் தலைநகரில் கொண்டுவந்து இறக்கும் காட்சியும் இடம் பெற்றி ருக்கின்றது.

கி.பி. 6 முதல் 10ம் நூற்றாண்டு வரை காஞ்சியை தலைநகராகக் கொண்டிருந்த பல்லவ மன்னர்கள் துறைமுகப் பட்டினங்களான மாமல்லபுரத்திலிருந்தும் நாகையிலிருந்தும் சாவகம் (ஜாவா), மணி பல்லவம், கம்போஜம், லங்காசுகா (தாய்லாந்து-கடார எல்லையான லிகோர் என்ற ஊர்) ஆகிய இடங்களுக்கு நாவாய்கள் மூலம் வணிகம் நடத்தி வந்ததாக 'செஜாரா மிலாயு' என்ற மலாய் மொழி வரலாற்று நூலும் கூறுகிறது.

> நளியிரு முந்நீர் நாவா ஒட்டிய வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக

என்று புறநாநூறு கூறுகிறது போல் சோழன் கரிகாலன் பெருவளத்தான் காலத்திலேயே கடலில் கலம் செலுத்தியவன் தமிழன்.

2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவன் விட்ட சுவடுகள் தான் நம் சமய கலாச்சார சிறப்புக்களை இன்று பாரறியச் செய்துள்ளன.

மலாக்கா

கி.பி. 9ம் நூற்றாண்டில் தஞ்சை பிரகதீஸ்வரர் கோயிலை எழுப்பிய அருண்மொழி வர்மன் இராஜராஜன் சேர, பாண்டிய, சாளுக்கிய, கலிங்க நாடுகளையும் ஈழத்தையும் தன் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தான். பின்னர் மாலைதீவுகள், அந்தமான், நிக்கோபார், இன்றைய மியன்மார் எனப்படும் பர்மா,மலாயா, சுமத்திரா, ஜாவா ஆகிய நாடு களையும் தன் ஆளுகையில் கொண்டு வந்தான். கங்கை கொண்ட சோழன் மலாயாவின் கடாரத்தையும் ஆண்டான். அவன் அமைத்த விஜய சாம்ராஜ்யத்தின் கீழ் 2000 சதுர மைல் சுற்றளவு கொண்ட இந்தோனேஷிய தீவுகளை உள்ளடக் கியிருந்தான்.

இராஜராஜனின் பலெம்பாங் நாட்டுபிரதிநிதியான பரமேஸ்வரன் என்ற இந்து மன்னன் 13ஆவது நூற்றாண்டில் சிங்கப்பூரை ஆண்டான். பின்னர் மலாயாவின் வர்த்தக கேந்திரமான மலாக்கா பட்டினத்தில் தனது ராஜ்யத்தை அமைத்தான். 1414ல் பரமேஸ்வரன் ஆட்சி ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. அதன் பின்னர் (1511ல்) போர்த்துக்கீசியரும், டச்சுக்காரர்களும் பின்னர் பிரிட்டிஷாரும் வந்தனர்.

மன்னன் பரமேஸ்வரன் காலத்தில் அமைந்த மலாக்கா கஜபெராங் பொய்யா விநாயகர் ஆலயம், திரௌபதி அம்மன் ஆலயம் ஆகியவை இன்னும் இருக்கின்றன.

இராஜராஜன் கடாரத்தை ஆண்ட காலத்தில் கட்டப்பட்ட 50 கோயில்கள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சுங்கைப் பட்டாணி என்ற ஊரில் பூஜாங், கம்போங், டாலம் புக்கிட் பாண்டியாட் ஆகிய இடங்களில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட இந்து ஆலயங்கள் 9ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை.

'சண்டி தெலாக செம்பிலதன்' என மலாய் மொழியில் கூறப்படும் இந்தப் பகுதியில் 9 கோயில்கள் திருக்குளமுடன் அமைந்திருந்தன என்கிறார் தொல்பொருள் காட்சித்தலைவர் இஞ்சே ரஷீத் பின் முகமது இப்ராஹிம்.

சிங்கப்பூரையும் மலாக்கா மாநிலத்தையும் ஆண்ட பரமேஸ்வரனின் மகன் இறுகந்தர்ஷா பாசாய் நாட்டு (சுமத்திரா) சுல்தான் மகளை மணந்து இஸ்லாமிய சமயத்திற்கு மாறிய பிறகு மன்னன் எவ்வழி மக்கள் அவ்வழி என்பதற்கொப்ப இஸ்லாமிய சமயத்தை மக்களும் தழுவினர்.

சீனச் சக்கரவர்த்தியின் அழைப்பை ஏற்று பரமேஸ்வரன் 1403ல் இன் சிங் என்ற சீனத்தூதருடன் சீனா சென்று இருக்கிறான். நான்கிங் என்ற சீன நகரில் இவனுக்குப் பெரும் வரவேற்பு தரப்பட்டது.

சீனா

வெளிநாடுகளில் புத்த சமயத்துடன் ஒட்டிய இந்து சமயத் தத்து வங்களையும் பரப்புவதில் சீனா முக்கிய பங்காற்றியிருக்கிறது.

சீனாவிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையே புத்ததுறவிகளின் தொடர்பு கி.பி. 64இல் தொடங்கிவிட்டது.

கி.பி. 538 - 539ல் அமைந்த சீனாவின் பிரபலமான டூன்உஹாங் குகைக் கோயில்களில் புத்தருடன் சிவன், விஷ்ணு, முருகன், கணபதி சிலைகளும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. அசோக மன்னன் இமயம் கடந்து 'சில்க் ரோட்' எனப்படும் மார்க்கத்தில் சீனா வந்து 19 புத்தர் கோயில்களைக் கட்டியிருப்பது பற்றியும் அதில் பாமென் என்ற ஊரில் இருக்கும் டாங் சாம்ராஜ்ய கோயில் பிரபலம் பெற்று விளங்கு வதையும் சீன வரலாறு கூறுகிறது. சீனாவிலிருந்து ஜப்பான், கொரியா, மற்றும் கிழக்காசிய நாடுகளுக்கு புத்தசமயம் பரவியது.

முடிவுரை

தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய ஆதிசங்கரர் கி.பி. 788 - 820ல் இமயம் வரை சென்று இந்து சமய ஒருமைப்பாட்டை நிலைநிறுத்தினார்.

அதே போன்ற உணர்வுடன் ஒவ்வொருவரும் பங்காற்றினால் இந்து சமயம் உலகளாவிய சமயமாக மாறும் காலம் அதிக தொலைவில் இராது. 2000ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்து சமயம் செல்வாக்குடன் இருந்ததை இதுவரை தெரிந்து கொண்டோம்.

இடையில் ஏற்பட்ட தொய்வுக்குப் பிறகு இன்று உலகின் பல நாடுகளில் ஆலயங்கள் எழுப்பப்பட்டு இந்து சமயம் ஒரு புதிய மலர்ச்சி பெற்றுவருவதைக் காண்கின்றோம்.

இறைவனை நாம் எந்த வடிவில்வழிபட்டாலும் அவன் அருளுக்குப் பாத்திரமாக முடியும்.

'உளனெனில் உளன் அவனுருவம் இவ்வுருவங்கள் உளலன னெனில் அனைவரும்'

என்பதற்கிணங்க இறைவனின் இயல்பைக் கூறமுடியாத தன்மை யுடன் திகழ்பவன். ஒன்றன்று இரண்டன்று உளதன்று இலதன்று நன்றன்று தீதன்று நானன்று - நின்ற நிலையென்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று தலையன்று அடியன்றுதான்

என்னும் திருக்களிற்றுப் படியார்பாடல் எல்லாத் தத்துவங்களையும் கடந்த பரம்பொருள் இறைவன் என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

'உளன் எங்குமிலனிங்கு முளன் என்பார்க்கு விருப்பாய வடிவாகி...' என்பது சிவஞான சித்தியார் வாக்கு.

சீசெல்ஸ் நாட்டில் அமைகின்ற ஸ்ரீ விநாயகர் ஆலயம் அந்நாட்டில் வாழ்கின்ற தமிழர்களுக்கு மட்டுமன்றி மற்றும் பலமொழி பேசுகின்ற இந்து சமயத்தவர்களுக்கும் வழிபாடு நடத்த வழிசெய்து இருக்கின்றது. சீசெல்ஸ் இந்து கோயில் சங்க அறங்காவலர்கள் இந்த ஆலயத்தை எழுப்ப பெரும் முயற்சி மேற்கொண்டு அந்தப் பணியை செவ்வனே நிறைவேற்றியிருக்கின்றனர்.

வருங்கால சந்ததியினர் இந்த திருப்பணியை நன்றியுடன் நினைவில் கொள்வார்கள்.

தென்திசை நாடுகளில் நம் இந்து சமயமும், கலாச்சாரமும் நிலை பெற சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நம் முன்னோர் அரும்பாடு பட்டதை இந்தக் கட்டுரையில் விவரித்திருக்கின்றேன்.

இன்று உலகளாவிய முறையில் இந்து சமயம் பரவிவருகிறது என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக சீசெல்ஸ் ஆலயம் திகழ்கிறது.

தமிழர்கள் வாழும் நாடுகளில் நம் சமய, கலை, மொழிச் சிறப்பை அடையாளம் காட்டும் விதத்தில் இப்படிப்பட்ட ஆலயங்கள் அமைய வேண்டும். இந்த ஆலயங்கள் சமூகத்தேவைகளையும் நிறைவு செய்வதாக இருக்க வேண்டும். உலகளாவிய ஆன்மீக நேயத்தை வளர்க்க இந்த ஆலயங்கள் ஒருங்கிணைந்த பங்காற்றும் காலம் வரும் என எதிர்பார்ப்போம்.

> (நன்றி: சீசெல்ஸ் விநாயகர் புனராவர்த்தன கும்பாபிடேக மலர்).

4

தென்கிழக்காசியாவில் இந்துசமயப் பரம்பல் அன்றும் இன்றும்

ப. கணேசலிங்கம்

இந்தியப் பண்பாட்டம்சங்கள் புராதன காலத்திலும் மத்திய காலப் பகுதிகளிலும், குறிப்பாகத் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும், அண்மைக் காலங்களாக மேற்குலக நாடுகளிலும் நன்கு பரவிவருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இதுபற்றி அறிந்து கொள்வதற்கு எமக்கு தொல்பொருட்களான கட்டிட இடிபாடுகள், பல்வேறு திருவுரு வங்கள், தமிழ்மொழி வடமொழிகளிலான சாசனங்கள், முத்திரைகள் என்பனவும், இலக்கியச் சான்றுகளான ஆகமங்கள், தர்மசாஸ்திரங்கள், இதிகாச புராணங்களின் செல்வாக்குகள், வெளிநாட்டு யாத்திரீகர் களான பாஹீயான், யுவான் சுவாங், இத்சிங், ஹிரோதோதஸ், தீசியஸ், பிளினி, தாலமி, ஸ்ராபோ ஆகியோர்களின் குறிப்புக்களும் மற்றும் இப் பிராந்தியத்திலுள்ள பல்வேறு பழக்கவழக்க நடைமுறைகளும் பெரும் துணை புரிகின்றன.

இந்துப் பண்பாடானது கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் ஆரம்பத்தில் இருந்தே இந்தியாவுக்கு வெளியே செல்வாக்குச் செலுத்தத் தொடங்கி யிருந்தது எனப் பொதுவாக இந்திய வரலாற்றாசிரியர்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்தியப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் உலகின் பல இடங்களிலே பரவுவதற்கு அரசர்கள், அந்தணர்கள், பௌத்த குருமார்கள், குடியேற்றவாசிகள், வணிகப் பெருமக்கள், அரசியல் சூழ்நிலைகள் ஆகியன பிரதான காரணிகளாக அமைந்துள்ளதை இது தொடர்பாக எழுதப்பட்ட நூல்களில் நன்கு எடுத்துக் காட்டப் பட்டதிலிருந்து நாம் அறிய முடிகின்றது. இந்தியா மேற்கே மேற்காசிய நாடுகளுடனும், வடக்கே தீபெத்துக்கு அப்பாலும், கிழக்கே சீனம், தைவான், ஜப்பான் முதலிய நாடுகளுடனும் தென்கிழக்கிலே ஈழத்து டனும், தென்கிழக்காசிய நாடுகளான பர்மா, தாய்லாந்து, லாவோஸ், கம்போடியா, வியட்நாம், சுமாத்திரா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், போர்ணியோ, ஜாவா, செலிபஸ், பிலிப்பைன்ஸ் முதலிய நாடு களுடனும் தொடர்பு கொண்டு அங்கெல்லாம் இந்தியப் பண் பாட்டினை பரப்பியதன் விளைவாக இந்தியாவுக்கு அப்பாலே 'ஒரு பேரிந்தியா' (Greater India) திகழ்ந்ததை அறிய முடிகின்றது. இந் நாடுகளின் பண் பாட்டம்சங்களுடன் சிறப்பாக இந்துப்பண்பாட்டம் சங்கள் நன்கு விரவிப் பரவியிருந்தன.

உலகிலே வாழ்ந்த, தற்பொழுது வாழ்ந்து வருகின்ற மக்கள் பல இனத்தவராகவும், பல மொழிகளைப் பேசுகின்றவர்களாகவும் பல்வேறுவகையான பழக்க வழக்கங்களையுடையவர்களாகவும் பல்வேறு மத அனுக்ஷ்டானங்களை மேற்கொள்பவர்களாகவும் பல்வேறு நம்பிக்கைகளைப் பேணிவருபவர்களாகவும் பல்வேறு நாகரிகங்களையுடையவர்களாகவும் காணப்படுகின்றார்கள். மக்கள் தமக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தியொன்று உண்டு. அச்சக்தியினை இறைவன் என்றும், இவ்விறைவனுக்கு பல்வேறு நாமங்கள் சூட்டியும், வழி பாட்டு நெறிமுறைகளையும் வகுத்து வழிபாடியற்றிவருவதைக் கண் _ாகவே காணலாம். 'உள்பொருள் ஒன்று அதனை அறிஞர்கள் பல பெயர் இட்டு அழைப்பார்கள்' என்ற இருக்குவேத மொழிக் கேற்ப, நமது மக்கள் இயற்கையின் ஒவ்வொரு கூறுகளையும், இறந்த மூதாதையர்கள்,போர்வீரர்கள், சமூக நலனுக்காக உழைத்து உயிர் துறந்தவர்கள், தேவராசா வழிபாடு மற்றும் மரங்கள், பாம்பு, சூரியன் அக்கினி போன்ற இயற்கைக் கூறுகள் ஒவ்வொன்றையும் நன்கு போற்றித் துதிக்கின்றார்கள். இத்தகைய வணக்கமுறைகள் இந்திய மக்களிடம் மட்டுமல்லாது ஏனைய நாட்டு மக்களிடமும் நன்கு பேணப்பட்டிருந்ததையும், தற்பொழுதுகூட நன்கு பேணப்பட்டு வருவதையும் அறிய முடிகின்றது. இத்தகைய வணக்க முறைகளில் சில எல்லா நாட்டவர்களுக்கும் எல்லா மதத்தவர்களுக்கும் பொது வானவையாக விளங்குகின்றன. இவ்வணக்க முறைகள் இந்தியாவி

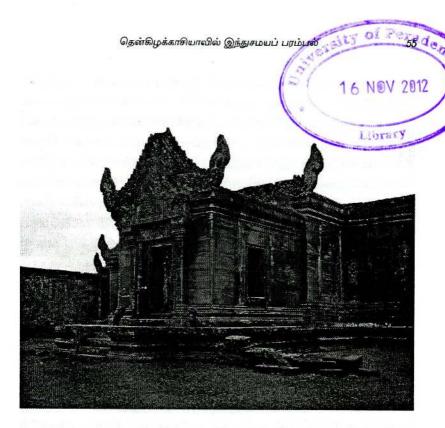
லிருந்துதான் சிறப்பாக இந்து சமயத்திலிருந்துதான் ஏனைய நாட்டு மக்களிடையே பரவினவா? அல்லது உலக மக்களிடமிருந்து இந்திய மக்களிடம் பரவினவா? அல்லது உலகிலே வாழ்ந்த மக்களிடையே காணப்பட்ட பொதுவான வணக்க முறையா? என்பது நன்கு ஆராயப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

உலகிலே சிறப்புற்று விளங்கிய நாகரிகங்களுள், சுமேரிய நாகரிகம், எகிப்திய நாகரிகம், சிந்துவெளி நாகரிகம், பாரசீக நாகரிகம், சீன நாகரிகம், மைனோவன் நாகரிகம், கிரேக்க நாகரிகம் போன்றன விளங்குகின்றன. இந்துநாகரிக மக்கள் இந்தியர்களின் சிறப்பாக தமிழர்களின் பல்வேறு பழக்கவழக்கங்களை தத்தமது வாழ்க்கை நெறிகளில் கைக்கொண்டு வந்ததாக அறிய முடிகின்றது. ஆதிகாலத்தில் பல்வேறு நாட்டு இனமக்களும் இயற்கையின் பல்வேறு கூறுகளையும் கடவுளர்களாகவும், தேவதைகளாகவும் தேவனாகவும் போற்றி வழிபட்டிருக்கின்றார்கள்.

இந்தியாவுக்கு அப்பால் இந்துப்பண்பாட்டம்சங்கள் நன்கு பரவுவதற்கு காரணிகளாக வியாபாரமும் அரசியல் ஆதிக்கமுமே முக்கியமானவையாக விளங்கின எனக் கூறப்படுகின்றது. தொன்று தொட்டே இந்திய வணிகர்கள் கடல்கடந்து மேலை நாடுகளுக்கும், தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் சென்று, அங்கெல்லாம் தங்கள் வணிகக் குடியேற்றங்களை அமைத்துக்கொண்டு, இந்தியப் பொருட்களை அங்கு விற்று அவ்வவ் நாட்டுப் பொருட்களை இங்கு கொணர்ந்து, பண்டமாற்றுச் செய்ததோடு பண்பாட்டுப் பரிமாற்றம் செய்தார்கள் என்பதும் வரலாற்றில் தெளிவாகும் விடயமாகும்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் புராதன காலங்கள் முதல் தற்காலம் வரையிலும் பல்வேறு நிலைகளிலான இந்துப்பண்பாட்டு மரபுகள் பேணப்பட்டு வருவதாக அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. இந்தியப் பண்பாட்டம்சங்கள் இந்தியாவுக்கு வெளியே பரவிய முறையினை வரலாற்றாசிரியர்கள் சுட்டும்பொழுது 'கடல் கடந்த நாடுகளில் இந்தியப் பண்பாடு', 'அயல்நாடுகளில் இந்துப் பண்பாடு', 'தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துப் பண்பாடு', 'இந்தியப் பண்பாட்டு அலைகள்', 'இந்திய மயமாக்கம்', 'இந்தியா ஒரு பேரிந்தியா', 'பரந்த இந்தியா அல்லது அகன்ற இந்தியா' போன்ற பெயர்களில் சுட்டுவதை அறிய முடிகின்றது. இந்தியாவில் வாழ்ந்த, தற்பொழுது வாழ்ந்து வருகின்ற மக்களிடமும் சிறப்பாக இந்துக்கள் வணங்கும் தெய்வங்கள், அவர்கள் மத்தியிலே நிலவும் வழிபாட்டு முறைகள், பழக்கவழக் கங்கள், நம்பிக்கைகள், நடையுடை பாவனைகள், கலைமரபுகள், திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள், வடமொழி தமிழ்மொழிகளிலான தெய்வீக நூல்களைப் போற்றும் மரபு போன்ற இன்னோரன்ன மரபுகளை தங்களது நாளாந்த வாழ்க்கையில் நன்கு பேணி வளர்ப் பவர்களாக தென்கிழக்காசிய நாட்டு மக்கள் ஓர் காலப்பகுதிவரை விளங்கினர். அவர்களில் ஒரு சாரார் இன்று வரையிலும் சில நாடு களில் இத்தகைய பண்பாட்டம்சங்களை கைக்கொண்டு வருவதையும் அவதானிக்கலாம்.

இந்தியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் சிறப்பாக இந்துப் பண்பாட்டம் சங்களின் வளர்ச்சிக்கு இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமல்லாது வெளிநாட்டவர்களும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளார்கள். இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு அரசர்கள்

தாய்லாந்து கம்போடிய எல்லையில் 10-11 ஆம் நூற்றாண்டில் சூரியவர்மன் 1 மற்றும் சூரியவர்மன் 2 ஆகியோரால் கட்டப்பட்ட பிரேஹர் விஹேர் (Preah Vihear) சிவாலயம். இக்கோயிலின் உரிமை தொடர்பாய் தாய்லாந்து கம்போடியா நாடுகளுக்கிடையே அண்மையில் (2011) முரண்பாடு ஏற்பட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

குறிப்பாக பல்லவ மன்னர்களும் சோழமன்னர்கள், அந்தணப் பெருமக்கள், பௌத்த குருமார்கள், வணிகப் பெருமக்கள் போன்றோர்கள் முன்னின்று உழைத்திருக்கின்றார்கள். இந்தியப் பண் பாட்டு மரபில் காணப்பட்ட இந்துப் பண்பாட்டம்சங்கள் வெளி நாட்டவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கின்றன. அண்மைக் காலத்திலே வெளிநாட்டறிஞர்கள் இந்துப் பண்பாட்டம்சங்களின் தொன்மையினை ஆராய்ந்து அறிந்து நயத்தலில் அதிக ஆர்வம் காட்டியுள்ளார்கள். இவ்விடயம் தொடர்பான பல தரவுகளை கலாநிதி ப.கோபால கிருஷ்ணன் அவர்கள் தனது, 'கிழக்கிலும் மேற்கிலும் இந்துப்பண்பாடு சில அண்மைக்காலப் போக்குகள்' என்ற கட்டுரையில் பின்வரும் தலைப்புக்களில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். "மேற்குலக அறிஞர்கள் உவந்து நயந்த இந்துசமயம், இந்துப்பண்பாடு தொடர்பான மேற்குலக அறிஞரின் ஆய்வுப் பணிகள், மேற்குலகில் பகவத்கீதை, சைவசித் தாந்தம் பெற்ற மேன்மை, மேற்குலகப் பண்பாட்டுப் பணியில் கிழக் குலகச் சான்றோர்" ஆகிய முக்கியம்சங்களாகும். மேலும் தமிழகச் சமய இலக்கியங்களில் அயல்நாட்டினர் கொண்டிருந்த ஈடுபாட் டினையும் பங்களிப்புக்கள் பற்றியும் தி. பி. சித்தலிங்கையா, தனது 'தமிழ்ச் சமய இலக்கியங்களும் அயல் நாட்டினரும்' என்ற கட்டுரையில் நன்கு விபரித்துள்ளமை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

இந்துசமயத்தின் தொன்மையினையும் சிறப்பினையும் நன்கு உணர்ந்து நயத்த பிறநாட்டவர்களுள் கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய மதங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் இருந்திருக்கின்றார்கள். இவர்கள் இந்துசமயத்தின் இனிய சிறப்பியல்புகளில் கவர்ந்து இழுக்கப் பட்டவர்கள். இவர்களுள் வடநாட்டுப் பக்தி நெறியாளர்களான கபீர்தாஸர், குருநானக் ஆகியோர் இஸ்லாம் மதத்திலிருந்து இந்து சமயத்திற்கு மாறியவர்கள், இதேபோல நவீனகால இந்துசமய நிறு வனங்களுள் ஒன்றான பிரம்மஞான சபையினைத் தாபித்த கிறிஸ்தவ மதத்தவரான அன்னிப் பெசண்ட்டு அம்மையாரும் இந்துசமயத்திற்கு மாறியமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

மத்திய, தற்காலப் பகுதிகளில் இந்துப்பண்பாட்டின் அரிய விடயங்களை அறிந்து நயத்த, வெளிநாட்டு அறிஞர்கள் பலர். இவர்கள் இந்துசமயம் தொடர்பான தெய்வீக அருட்பாடல்களையும் தத்துவ சாஸ்திர நூல்களையும் ஆங்கிலம், ஜேர்மன், பிரேஞ்சு முதலிய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்த்தும் வியாக்கியானங்கள் எழுதி, உலகளாவிய நீதியில் பரப்பிய பெருமை பெற்றுள்ளார்கள். இவர்களுள் விக்டர் கசின், மாக்ஸ்முல்லர், போல்தியுஸன், வீபர், மொனியர் வில்லியம்ஸ், பெரிடேல் கீர், வின்டா நிட்ஸ், மக்டொனால்ட், டாக்டர் ஜி. யூ. பேர்ப், டாக்டர் க்ஷோமரஸ், ரோமன் ரோலந்து, டாக்டர் ஆர்னோ லேமன், எப். கிஸ்சுபிரி, ஜீ. ஈ. பிலிப்சு, ஜே. எஸ். எம்.ஹூப்பர், பெர்சிவல், ஜே.ஸ்டோக்ஸ், ஹோஸ் கிங்டன், ரெவரண்ட டியூக்ஸ், ஜே.எச். பீட் ஆகியோர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

தமிழகக் கோயில்களை அயல்நாட்டவரும் கண்டு அகம்மிக மகிழ்ந்து போற்றியுள்ளனர். ஆட்சன் என்ற ஆங்கிலேயர் காஞ்சிபுரம் திருவேகம்பர் கோயில் மதிலைச் செப்பனிட்டார். லியோனார்ட் பிளேசு என்னும் அயலவர், மதுராந்தகம் பெருமாள் கோயிலுக்குத் திருப்பணி செய்தார். வில்லியம் காரோ என்பவர் பவானி சங்கமே சுவரர் கோயில் வேதநாயகி அம்பிகைக்குத் தந்தத்தால் செய்த ஊஞ்சல் ஒன்றை வழங்கி மகிழ்ந்துள்ளார். மதுரைக் கோயில் மீனாட்சியம்மைக்கு ரூஸ் பீட்டர் என்னும் வெள்ளையர் தங்கத்தால் செய்து மணிகள் பதிப்பித்த அங்கவடிகளை அளித்திருக்கின்றார். கிழக்கிந்தியர் கம்பெனியைச் சேர்ந்த இராபாட் கிளைவ் நவரத்தின மாலை ஒன்றைக் காஞ்சிபுரம் வரதராஜப்பெருமாள் கோயிலுக்குக் கொடுத் துள்ளார். உலகப் புகழ்பெற்ற சாமர்செட் மாகயூன் என்னும் புதினநூல் ஆசிரியர் தாம் மதுரைக் கோயிலைக் கண்டு வியந்து, விம்மிதமுற்றதாகத் தம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்தகைய செய்திகளால் இந்துக் கோயில்களின் சிறப்பினையும் பெருமை யினையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

இந்தியக்கோயில்கள் குறிப்பாகத் தமிழகக் கோயில்களின் கட்டடக் கலைச் சிறப்பும், சிற்பக்கலை வளமும், ஜாவா, பாளி, போர்ணியோ, பர்மா, மலேயா, இந்தோனேசியா, சயாம், கம்போடியா, சம்பா முதலிய கடல் கடந்த அயல்நாடுகளிலும் கூடப் பரவி விளக்க முற்றன. ஜாவாவிலுள்ள போராபுதூர் (கி.பி. 750 - 850) புத்தர் கோயிலும், கம்போடியா அங்கோர் தாம் (கி.பி. 802 - 820) சிவன் கோயிலும், அங்கோர்வாட் (கி.பி. 1110 - 1150) பெருமாள் கோயிலும் தமிழகக் கோயிற் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலைகளினுடைய வளர்ச்சியின் சிறப்பையும் வளர்ச்சியினையும் விளக்குவனவாகும்.

மேற்குலக நாடுகளில் இந்துப் பண்பாட்டுச் சிந்தனைகளை பரப்பிய இந்தியர்களுள் சுவாமி விவேகானந்தர், டாக்டர் இராதா கிருக்ஷ்ணன், ஸ்ரீ அரவிந்தர், வங்கக் கவிஞர் ரவீந்திரநாத் தாகூர், சகோதரி நிவேதிதா போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இந்துப் பண்பாட்டம்சங்களை மேற்குலக நாடுகளில் பரவுவதற்கு காரணமாய் இருந்தவர்களுள் கிழக்கு நாட்டில், இலங்கையைச் சார்ந்த இந்து சமயப் பெரியார்களும் அடங்குவர். இவர்களில் சேர் முத்துக்குமார சுவாமி, சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன், சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம், கலாயோகி ஆனந்தகுமாரசுவாமி, சீமாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் ஆகியோர் கிழக்கு நாடுகளில் மட்டுமன்றி மேற்குலக நாடுகளிலும் மக்கள் நன்கு பாராட்டத்தக்க வகையில் இந்துப் பண்பாட்டு விழுமியங்களை உலகளாவிய நிலையில் மேன்மை அடையச் செய்தார்கள். இந்துசமயத்தவர்களின் பிரதான நூல்களாக விளங்குகின்ற பகவத்கீதை, சைவசித்தாந்த நூல்கள் ஆகியவற்றின் சிந்தனைகளை மேற்குலகில் பரப்பியவர்களுள் டாக்டர் இராதாக் கிருக்ஷ்ணன், அன்னிப்பெசன்ற் அம்மையார், எட்வேர்ட் கார்பெண்டர், சுவாமி விவேகானந்தர், சேர். பொன் இராமநாதன், சேர். பொன். அருணாசலம், எச். ஆர். ஹெஸிங்ரன் ஆகியோர்களைக் குறிப் பிடலாம்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துசமயத்தின் அறுவகைச் சமய நெறிகளான சைவம், வைணவம், காணாபத்தியம், சௌரம், சாக்தம் போன்ற சமயங்களும், வைதீக நெறிகளுள் ஒன்றான பௌத்த சமயமும் நன்கு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை நாம் அறிய முடிகின்றது. இந்நாடுகளில் தென்னிந்தியர்களின் செல்வாக்கு அதிகமாகக் காணப் பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் தமிழ், வடமொழிச் செல்வாக்குகளும் விரவிக் காணப்பட்டன. பல்வேறு வணக்க முறைகள் இந்நாடுகளில் காணப்பட்டாலும் கூட, சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுகின்ற சைவசமய நெறியே முதன்மையானதாகவும் மேன்மையுற்ற நிலையிலும் காணப்பட்டது. சிவனது பெருமைகளைக் கூறுகின்ற தெய்வீக வரலாற்று நூல்கள், தத்துவ சாஸ்திர நூல்கள் எல்லாம் பல்வேறு மொழிகளில் மொழி

பெயர்க்கப்பட்டு இருந்தன. இவற்றிலிருந்து சிவ வழிபாட்டின் பழமையை நாம் ஓரளவு மட்டிடக் கூடியதாகவுள்ளது. உலக நாட்டில் வாழ்ந்த, தற்பொழுது வாழ்ந்து வருகின்ற மக்கள் சிவனது அம்சமான இலிங்கத்தினை வழிபட்டு வருகின்றனர். இவ்விலிங்க வழிபாடானது உலகம் முழுவதிலும் காணப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. உலக நாடுகளில் சிவ வழிபாடு, சைவசமயம் என்ற நோக்குகளிலே பல்வேறு கட்டுரைகளை ந. சி. கந்தையாபிள்ளை அவர்கள் எழுதியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு காலப்பகுதியிலே உலகநாடுகள் எங்கும் சிவவழிபாடு நன்கு வியாபித்திருந்ததை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. உலகநாடுகளிலே சிவனுடன் இணைத்து சக்தியும், மற்றும் சிவனது ஊர்தியாகப் போற்றப்படுகின்ற இடபமும் (ரிஷபம்) அணிகலனான பாம்பும் நன்கு வணங்கப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. சிவனையும் சக்தியையும் ஒருங்கே காட்டும் அர்த்தநாரீசுவரரையும் தென்கிழக்காசியச் சிற்பிகள் அழகிய சிற்பமாக வடித்துள்ளனர். அச்சிற்பங்களைக் கொண்ட கோயில்களில் பூசைகள் நடத்தப்பட்டன என்பதற்கும் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள்ளன. மேலும் சிவனுடன் விட்டுணு வையும் சேர்த்து, அரி -அரன் என்ற பெயருடன் தென்கிழக்காசிய நாட்டு மக்கள் வணங்கி வந்தார்கள். தென்கிழக்காசிய நாட்டு மக்களிடையே வைதீக சமயம் மட்டுமன்றி அவைதீக சமயமான பௌத்த மதமும் நன்கு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. இந்நாட்டு மக்களிடையே ஒரு வகையான சமய ஒருமைப்பாடு காணப்பட்ட என்றே கூறலாம்.

உலகநாடுகளிலும் சிறப்பாக தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் இந்தியப் பண்பாடும், இந்துப் பண்பாட்டு அம்சங்களும் நன்கு செல் வாக்குப் பெற்றிருந்தன தொடர்பான பல்வேறு தரவுகளை வரலாற்றாசிரியர்கள் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். சண்மதங்களுள் ஒன்றான 'சைவசமயமும் சிவவழிபாடும்' இந்தியாவுக்கு அப்பால் நன்கு பரவியது தொடர்பான விபரங்களை, இதோடு தொடர்பான நூல்களில் ஆசிரியர்கள் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளர்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளான தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா, கம்போடியா, மலேசியா, யாவா, வியட்நாம், பர்மா, சுமாத்திரா, பாலி, பிலிப்பைன் ஆகியனவற்றில் இந்துசமயம் சார்ந்த பல்வேறு திருவுருவங்களும் சிற்பங்களும் கல்வெட்டுச் சாசனங்களும் கிடைத் துள்ளது. இச்சான்றுகளும் சிவன், விக்ஷணு, சக்தி, விநாயகர், சூரியன் ஆகிய தெய்வங்களது வடிவங்கள் பல்வேறு நிலைகளில் சித்திரிக்கப் பட்டிருப்பதாக இதுபற்றி ஆராய்ந்து கருத்துக்களை வெளியிட்ட ஆய்வாளர்கள் தெரிவித்திருக்கின்றார்கள். இச்சான்றுகளிலிருந்து இந்துசமயம் இந்நாடுகளில் ஒரு காலப்பகுதி வரை நன்கு மேன்மை யுற்றிருந்ததென்பதையும், இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் இந்துசமயத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதையும், இந்துக்கோயில்களோ அல்லது வழிபாட்டிடங்களோ அமைக்கப்பட்டு தெய்வங்களுக்கு வழிபாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கலாம் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

தென்கிழக்காசியாவில் பல்வேறு மதங்களிடையே ஒருமைப் பாட்டினை நாடிப் போற்றுவதற்குக் காரணமாக அமைவது, அரசரைத் தெய்வமாகப் போற்றிய வழிபாட்டு முறையாகும். இவ்வழிபாடு, 'தேவராசா' வழிபாடு எனப்பெயர் பெற்றது. நாட்டை அரசாளும் அரசரின் ஆற்றல் சிவனிடமிருந்து சிவலிங்கத்தின் மூலமாகப் பெறப் படுவது என்றும், அச்சக்தி இலிங்கத்தில் வதிவது என்றும், அந்த இலிங்கம் மலையுச்சியில் வைத்துக் காக்கப்படல் வேண்டும் என்றும் கருதப்பட்டது. தேவராச வழிபாடானது கம்போடியா, தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் காணப்படுகின்றது. இந்தோனேசியாவிலும் மலேசி யாவிலும் 'பாதார குரு' என்னும் தெய்வம் பிரசித்தி பெற்ற தெய்வ மாகும். இத்தெய்வம் சிவபெருமானுடன் தொடர்புடைய தெய்வ மாகும்.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக இந்துநாகரிகப் பரம்பல் ஈழத்தில் இருந்தும் இந்தியாவிலிருந்தும் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் தவிர்ந்த மேற்குலக நாடுகள் வரை நன்கு பரவி வருவதை அவதானிக்கலாம். இத்தகைய பரம்பலுக்கான காரணங்களாக வேலைவாய்ப்பு பெறல், பொருளாதாரத்தினை மேன்மையடையச் செய்தல், போர்ச்சூழல், அரசியல் ஸ்திரமற்ற தன்மைகள், உயர்கல்வி கற்றல், திருமணம் செய்தல், நிரந்தர குடியேற்றம் ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவ்விரு நாட்டவர்களுள் ஈழத்திலிருந்து பல்வேறு காரணங்களுக்காக குடிபெயர்ந்து சென்றவர்களின் முயற்சிகளினாலும் இந்தியாவிலிருந்து குடிபெயர்ந்து சென்றவர்களின் முயற்சிகளினாலும் இந்துக் கடவுளர்கள் பலவற்றுக்கு தனித்தனி கோயில்களும் இந்துசமயப் பெரியார்களது பெயர்களில் பல புதிய சமய நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டும் அவற்றில் சமய நடைமுறைகள் பேணப்பட்டு வருவதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் இம்மக்கள் தமது வாழ்வியல் நிலைகளிலும் பல்வேறு இல்லறக் கிரியை மரபுகளையும் பேணி வருகின் றார்கள்.

சுருங்கக் கூறின் இந்தியப் பண்பாடு உலகளாவிய ரீதியில் நன்கு பரவியதையும், சிறப்பாக இந்துப் பண்பாட்டம்சங்கள் மேன்மை யுற்றிருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது. இந்துக்களின் முதன்மைத் தெய்வமான சிவனை முழுமுதலாகப் போற்றுகின்ற சைவசமயமும் இதனோடு தொடர்பான பல்வேறு தெய்வங்களும் உயிரினங்களும் போற்றித் துதிக்கப்பட்டதையும், தற்பொழுதும்கூட இத்தகைய வழக்கங்கள் நடைமுறையில் விளங்குவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் சைவசமயம்

ப. கணேசலிங்கம்

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துசமயத்தில் அறுவகைச் சமய நெறிகளான சைவம், வைணவம், காணாபத்தியம், சௌரம், சாக்தம், கௌமாரம் போன்ற சமயங்களும் அவைதீக சமய நெறிகளுள் ஒன்றான பௌத்த சமயமும் நன்கு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை நாம் அறியமுடிகின்றது. இந்நாடுகளில் தென்னிந்தியர்களின் செல் வாக்கு அதிகமாகக் காணப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் தமிழ், வடமொழிச் செல்வாக்குகளும் விரவிக் காணப்பட்டன. பல்வேறு வணக்க முறைகள் இந்நாடுகளில் காணப் பட்டாலும் கூட, சிவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடு கின்ற சைவசமய நெறியே முதன்மையானதாகவும் மேன்மையுற்ற நிலையிலும் காணப்பட்டது. சிவனது பெருமைகளைக் கூறுகின்ற தெய்வீக வரலாற்று நூல்கள், தத்துவ சாஸ்திர நூல்கள் எல்லாம் பல்வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு இருந்தன. இவற்றி லிருந்து சிவ வழிபாட்டின் பழமையை நாம் ஓரளவு மட்டிடக் கூடியதாகவுள்ளது. உலகில் வாழ்ந்த, தற்பொழுது வாழ்ந்து வருகின்ற மக்கள் சிவனது அம்சமான இலிங்கத்தினை வழிபட்டு வருகின்றனர். இவ்விலிங்க வழிபாடானது உலகம் முழுவதிலும் காணப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. உலக நாடுகளில் சிவ வழிபாடு, சைவசமயம் என்ற நோக்குகளிலே பல்வேறு கட்டுரைகளை ந.சி. கந்தையாபிள்ளை அவர்கள் எழுதியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு காலப்

பகுதியிலே உலகநாடுகள் எங்கும் சிவவழிபாடு நன்கு வியாபித் திருந்ததை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. உலகநாடுகளிலே சிவனுடன் இணைத்து சக்தியும், மற்றும் சிவனும் ஊர்தியாகப் போற்றப்படுகின்ற இடபமும் (ரிஷபம்) அணிகலனான பாம்பும் நன்கு வணங்கப் பட்டதை அறியமுடிகின்றது. சிவனையும், சக்தியையும் ஒருங்கே காட்டும் அர்த்தநாரீசுவரரையும் தென்கிழக்காசியச் சிற்பிகள் அழகிய சிற்பமாக வடித்துள்ளனர். அச்சிற்பங்களைக் கொண்டே கோயில்களில் பூசைகள் நடத்தப்பட்டன என்பதற்கும் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள்ளன. மேலும் சிவனுடன் விட்டுணுவையும் சேர்த்து, அரி- அரன் என்ற பெயருடன் தென்கிழக்காசிய நாட்டு மக்கள் வணங்கி வந்தார்கள். தென்கிழக்காசிய நாட்டு மக்கள் வணங்கி வந்தார்கள். தென்கிழக்காசிய நாட்டு மக்கள் வணங்கி வந்தார்கள். தென்கிழக்காசிய நாட்டு மக்கள் வைதீக சமயம் மட்டுமன்றி அவைதீக சமயமான பௌத்த மதமும் நன்கு செல்வாக்குப் பெற் றிருந்தது. இந்நாட்டு மக்களிடையே ஒரு வகையான சமய ஒருமைப்பாடு காணப்பட்டது என்றே கூறலாம்.

உலக நாடுகளிலும் சிறப்பாக தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் இந்தியப் பண்பாடும், இந்துப் பண்பாட்டம்சங்களும் நன்கு செல் வாக்குப் பெற்றிருந்தமை தொடர்பான பல்வேறு தரவுகளை வரலாற்றா சிரியர்கள் வெளியிட்டிருக்கின்றார்கள். சண்மதங்களுள் ஒன்றான சைவசமயமும் சிவவழிபாடும் இந்தியாவுக்கு அப்பால் நன்கு பரவியது தொடர்பான விபரங்களை, இதோடு தொடர்பான நூல்களில் ஆசிரியர்கள் நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்கள். இந்நூல்களில் கூறப் பட்டுள்ள பல்வேறு விபரங்கள் இக்கட்டுரையிலே நன்கு தொகுத்து நோக்கப்பட்டுள்ளன.

சீயம் நாடு இன்று தாய்லாந்து என அழைக்கப்படுகின்றது. இந்தி யாவினின்றும் வாணிபத்தின் பொருட்டுச் சென்றோர் சிவன், விட்டுணு முதலிய தெய்வங்களுக்குக் கோயில்கள் எழுப்பினார்கள். இங்கு பல இந்துத் தெய்வங்களின் படிமங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் சில பாங்கொக்கிலுள்ள அரசினர் நூதன பொருட்காட்சிச் சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் பல கல், பித்தளை என்பனவற்றாலானவை. வியென்சா மாகாணத்தில் காணப்பட்ட சிவன் வடிவத்தின் உடலில் பாம்பும், நெற்றியில் மூன்றாவது கண்ணும் கையில் தமருகமும், திரிசூலமும் மற்றொரு கையில் உருத்திராக்கக் காப்பும், கழுத்தில் முழங்கால்வரை தொங்கும் உருத்திராக்கமாலையும்

காணப்படுகின்றன. நகொன்சிறீ தமரட் என்னுமிடத்தில் பல பௌத்த கோயில்களிடையே இந்துக்கோயில்களும் காணப்படுகின்றன. இக் கோயில்களுள் ஒன்றில் நடராசரோடு கூடிய உமாதேவியாரும், விநாயகரும் காணப்படுகின்றனர்.

பாங்கொக்குக்கு அருகிலுள்ள குளமொன்றின் பக்கத்தில் காலன், இடபம், இலிங்கம் என்னும் சிலைகள் இருக்கின்றன. பாச்சிம என்னும் பௌத்த கோயிலுக்கு வெளியே சிவலிங்கமொன்றுள்ளது. இவ்விடத்தில் சிவன் கோயிலிருந்ததென்பதில் ஐயமில்லலை.

மலாயர், யாவகர், முகமதியர் முதலிய எல்லாச் சமயத்தாரும் சிவன் கடவுளுக்குச் செய்வது போலப் பூவும், பழமும், பொங்கலும் வைத்து வழிபடுகின்றனர். கொச்சின் சீன அரசனொருவன் அங்கு விசயேசுவரன் கோயில் கட்டி சிவலிங்கம் நாட்டிய நிகழ்ச்சி கல்லில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

தென்கிழக்காசியாவில் பல்வேறு மதங்களிடையே ஒருமைப் பாட்டினை நாடிப்போற்றுவதற்கு மற்றொரு காரணமும் இருந்தது. அதாவது, அரசரைத் தெய்வமாகப் போற்றிய வழிபாட்டு முறையாகும். இவ்வழிபாடு 'தேவராச' வழிபாடு எனப் பெயர் பெற்றது. நாட்டை அரசாளும் அரசரின் ஆற்றல் சிவனிடமிருந்து சிவலிங்கத்தின் மூலமாகப் பெறப்படுவது என்றும், அச்சக்தி இலிங்கத்தில் வதிவது என்றும், அந்த இலிங்கம் மலையுச்சியில் வைத்துக் காக்கப்படல் வேண்டும் என்றும் கருதப்பட்டது. இலிங்கத்தைச் சிவனிடமிருந்து பெற்று நிறுவும் தகுதியுடையவர் புரோகிதராகிய அந்தணர் ஆவார் என்னும் நம்பிக்கையும் நிலவியது. இலிங்க வடிவமாகிய சிவன், ஆளும் அரசன், அரசவைப் புரோகிதன் ஆகிய மூவருக்குமுள்ள தொடர்பு தேவராச வழிபாட்டின் அடிப்படை அம்சமாக அமைந்தது. சிவலிங்க வழிபாடு ஆளும் அரசனை வணங்கும் வழிபாடாகவும் அமைந்தது. நாட்டின் தலைநகரத்தில் மலையுச்சியிலோ கோயில் களிலோ நாட்டப்பட்ட இலிங்கம், அரசனையும் ஆண்டவனையும் குறித்தது.

'தேவராச' வழிபாடு பிற்காலத்தில் தாய்லாந்து நாட்டு அரசராலும் போற்றப்பட்டது. இத்தகைய வழிபாட்டு முறையினைப் போற்றிய காரணத்தால்தான் சிவபெருமானைப் போற்றும் தேவாரப்பதிகங்களும் திருவெம்பாவைப் பாடல்களும் திருமாலைப் போற்றும் திருப்பாவைப் பாடல்களும் அரசர் முடிசூட்டுவிழாவில் முக்கிய அம்சமாக இன்று வரையில் விளங்கி வந்துள்ளன. தேவாரப்பதிகங்களும், திருவெம் பாவை, திருப்பாவைப் பாடல்களும் தாய்லாந்து நாட்டில் இன்று வரையில் வழங்கி வந்துள்ளதற்கு 'தேவராச' வழிபாடு காரணமாக இருந்திருக்கக்கூடும் என்பது அந்நாட்டில் ஆண்டுதோறும் கொண்டா டப்பட்ட திருவெம்பாவை, திருப்பாவைத் திருவிழாவை ஆராயும் போது ஓரளவு தெளிவாகின்றது.

தாய்லாந்தில் கொண்டாடப்பட்ட திருவெம்பாவை - திருப்பாவைத் திருவிழா அந்நாட்டு மொழியில் 'லோஜின்ஜா' என அழைக்கப்பட்டது. இதற்குப் பொருள் 'ஊஞ்சலை வலித்தல்' என்பதாகும். இதன் காரணமாக இத்திருவிழாவிற்கு ஊஞ்சல் திருவிழா என்னும் பெயரும் உண்டு. இவ்விழா தாய்லாந்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் தலை நகரிலும் ஆண்டுதோறும் தை மாதத்தில் கொண்டாடப்பட்டது. இவ்வூஞ்சல் திருவிழாவின் நோக்கமாவது, அவ்விழாவின்போது சிவன் பூவுலகிற்கு வருகைதந்து வரம் அளிப்பதாகும். சிவன் பூவுலகிற்கு வருகை தருவதை தாய்லாந்து அரசரே அவ்விழாவுக்கு வருகை தந்து சிவனாக விழாக்களத்தில் காட்சி தருவதன் மூலம் உணர்த்தினர். அரசர் அவ்வாறு சிவனாக வீற்றிருக்கும்போது பாவைப் பாடல்கள் ஓதப்பெற்றன. மக்களும் அரசர் முன் மண்டியிட்டு வணங்குவர். அரசர் அவர்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்குவார். இப்பரி சளித்தல் சிவன் வரம் தருவதற்கு ஒப்பாகும். ஊஞ்சல் திருவிழாவிற்குப் பிறகு மழைத்திருவிழா நடைபெறும். அப்போது ஊஞ்சலாடியவர்கள் மாட்டுக் கொம்பினைக் கையில் ஏந்தியவாறு தண்ணீர் நிரப்பிய வட்டமான ஒரு தொட்டியைச் சுற்றி நடனம் ஆடிக்கொண்டு கொம்பில் நீரை வாரி இறைப்பர். மேற்குறிப்பிட்ட ஊஞ்சலாட்டமும் மழை நடனமும் எதைக் குறிப்பிட்டன என்பதை ஆராயும்போது, ஊஞ்சல் கிழக்கு மேற்காக ஆடியது கதிரவனின் கிழக்கு மேற்குப் பிரயாணத்தைக் குறித்ததோடு ஆதிரையானான சிவபெருமானையும் குறித்தது. அல்லது விட்டுணு மூன்றடியால் உலகளந்த நிகழ்ச்சியையும் ஊஞ்சலாட்டம் குறிக்கக்கூடும். ஊஞ்சலாடியவர்கள் கையில் ஏந்திய கொம்பினை நீர்த் தொட்டியிலிட்டுக் குடைந்து குடைந்து நீரினை வாரி இறைத் தலானது மழை பெய்தல் வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்தியதாகும்.

இறைவன் அடியார் தம் இல்லம் வந்து பறை தருவான் என்னும் கருத்து பாவைப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றது. தாய்லாந்தில் கொண்டாடப்பட்ட திருவெம்பாவை - திருப்பாவைத் திருவிழாவிலும் அரசரே சிவனாகவும் விட்டுணுவாகவும் வந்தருளி மக்களுக்குப் பரிசளித்ததும் நாம் ஒப்பு நோக்கற்பாலதாகும். தாய்லாந்தில் திருவெம்பாவை, திருப்பாவைப் பாடல்கள் தெய்வப் பக்திப் பாடல்களாகப் பயன்பட்டதோடன்றி அரசரின் இறைத்தன்மையை உணர்த்தவும் பயன்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். மக்களுக்கு அரசர், 'தேவராசா' வாகவும் காட்சியளித்தார். பாவைப் பாடல்கள் தேவ ராசாவின் புகழைப் பாடியதாக அமைந்துள்ளன.

இந்து சீனத்தின் ஒரு பகுதியாக கம்போடியா விளங்கியது. இங்கு தென்னிந்திய மக்கள் குடியேறியிருந்தார்கள் என்பதற்கும், சைவசமயம் பரவியிருந்ததென்பதற்கும் சான்றுகள் பல கிடைத்துள்ளன. அங்கோர் வாட் என்னுமிடத்தில் திருமாலுக்குப் பெரிய கோயில் எடுக்கப் பட்டிருந்தது. அங்கு திருமால், நடராசர் திருவுருவங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. பவவர்மன் என்னும் கம்போடிய அரசன் பெரிய சிவபக்தனாகவிருந்தான். அவன் கி.பி. 616இல் கம்பீர வருணர் என்னும் சிவலிங்கத்தை நாட்டினான். அங்கு, சிவன் உமையோடு இடபத்திலிருக்கும் வடிவுடைய திருவுருவங்கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டன. அரசரும் பெருமக்களும் சிவலிங்கங்களை நிறுவியதைக்

குறிப்பிடும் கல்வெட்டுக்களும் அங்கு காணப்பட்டன.

கம்போடிய அழிபாடுகளிலுள்ள சிவன் கோயிலில் பொறிக்கப் பட்டிருக்கும் சாசனத்திற் காணப்படுவது வருமாறு:

> யோகவர்மன் கோயிலுக்குக் கொடுத்துள்ள முத்து, பொன், வெள்ளி, நாணயம், குதிரை, எருமை, யானை, ஆடவர், மகளிர், பூமாலை முதலியவற்றை அரசர் எவரும் அபகரித்தலாகாது. பிராமணரும், அரசரும் அவர்களுடைய பிள்ளைகளும் மாத்திரம் ஆபரணங்களுடன் கோயிலினுள் செல்லலாம். பெருமக்களின் பரிவாரங்களாகச் செல்வோரும் பொதுமக்களும் ஆடம்பரமில்லாத உடையுடன் உள்ளே செல்லலாம். அவர்கள் நந்தியாவர்த்த மாலையையன்றி வேறு மாலைகளை அணிந்து கொண்டு செல்ல லாகாது. கோயிலினுள்ளிருந்தும் எவரேனும் வெற்றிலை போடுதல் அல்லது உணவு கொள்ளுதலாகாது. பொதுமக்கள் கருவறையுள் செல்லுதலாகாது. அவர்கள் உள்ளே நின்று சண்டை யிடவோ பரிகாசம் புரியவோ கூடாது. சிவனையும், திருமாலையும் வழிபடும் பிராமணரும் நற்பழக்கங்களுடைய பிறரும் உள்ளே தங்கிநின்று மெதுவாகத் துதிபாடிக் கடவுளை வணங்கலாம். அரசனல்லாத பிறனெவனாவது கோயிலின் முன் செல்ல நேர்ந்தால், அவன் தேரினின்றும் இறங்கிக் குடைபிடியாது நடந்து செல்லுதல் வேண்டும். பிறநாட்டவர்களுக்கு இவ்விதி விலக்கப் பட்டுள்ளது. பிராமணர், அரசர், மந்திரிமார், அரசனுடைய பிள்ளைகள், திருமாலை வணங்கும் குருமார், பொதுமக்களிற் சிறந்தோர் ஆகிய இவர்களைக் கோயிற் தலைமைக்கு வரவேற்று விதிமுறைப்படி உணவு, நீர், வெற்றிலை முதலியவை கொடுத்து உபசரித்தல் வேண்டும். இக்கட்டளைகளைக் கடப்பவர் எல்லோரும் சந்திர சூரியருள்ள காலம்வரை நரகத்தில் கிடப்பர். இக்கட்டளைகளைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் இத்தருமத்தை உண்டாக்கியவர் பெறும் பலனில் பாதியைப் பெறுவர்.

கம்போடிய நாட்டில் சைவசமயம் பரவியிருந்தது. சிவன் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. அரசர் தாம் வழிபடும் தெய்வங்களின் பெயரைத் தமது பெயரினிறுதியிலிட்டு வழங்கினர். அவற்றுள் சிவன் என்பது முதன்மை பெற்றிருந்தது. காயாவில் விட்டுணு பாதமும், இலங்கையில் புத்தர் பாதமும் வழிபடப்படுவது போல இங்கு சிவபாதம் வழிபடப் பட்டது. சில அரசர்கள் சிவலிங்கங்களை நிறுவினர். கம்போடியாவில் வீணை, வேணு, மிருதங்கம் முதலிய இசைக்கருவிகள் வழக்கி லிருந்தன.

சைவசமயத்தைச் சேர்ந்த உட்பிரிவுகளில் ஒன்றான பாசுபதப் பிரிவினர் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே கம்போடி யாவில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுக்களி லிருந்து தெரியவருகின்றது. கி.பி. ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டு களில் கம்போடியாவில் சைவசமயம் மிகவும் முக்கியமானதும் ஆற்றல் படைத்ததுமான சமயமாகத் திகழ்ந்தது. சைவசமய சாத்திர நூல்களாகிய ஆகமங்களும், சைவசித்தாந்தமும் கம்போடியாவில் நன்கு அறிமுகமாயிருந்ததைக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. புராணங்களும் காவியங்களும் சைவசமயக் கோயில்களில் எடுத்துரைக் கப்பட்டன. தென்கிழக்கு ஆசியாவில் சிவபெருமானுக்குரிய பெயர் களாகப் பல பெயர்கள் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. கம்போடியாவில் சிவபெருமான் சேதரேஸ்வரர், அமரேஸ்வரர், அவிமுகத்கேஸ்வரர், புக்ஷகரேஸ்வரர், பிமேஸ்வரர், மண்டலேஸ்வரர், சித்தேஸ்வரர், பிங்கலேஸ்வரர், வீரேஸ்வரர், விஜயேஸ்வரர் ஆகிய பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டதை நாம் அறிய முடிகின்றது.

தென்கிழக்காசிய மக்கள் சிவபெருமானைப் பல்வேறு உருவங்களில் வழிபட்டனர். அவற்றுள் முக்கியமானது இலிங்க வடிவத்தில் வழிபட்டதாகும். இலிங்க வழிபாடு கி.பி. ஐந்தாம் நூற் நாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே கம்போடியாவில் வழங்கியதாக அறிய முடிகின்றது. இலிங்க வகையில் 'முகலிங்கம்' என்பது சிறப்புடையது. சதுரவடிவமான அடிப்பாகம் பிரமபாகம் என்றும், எண்கோண வடிவமான நடுப்பாகம் விட்டுணு பாகம் என்றும், வட்டவடிவமான உச்சிப்பாகம் உருத்திரபாகம் என்றும் மூன்று பாகங்களைக் கொண்ட இலிங்கத்தின் உருத்திர பாகத்தில் ஒரு முகம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது முகலிங்கத்தின் சிறப்பு அம்சமாகும். இத்தகைய முகலிங்கம் குப்தர் காலத்தில் இந்தியாவில் வழங்கியிருப்பதாகத் தெரிந்தாலும், பிற் காலத்தில் தென்கிழக்காசிய சைவசமயத்திற்குரிய தனிச்சிறப்புடைய சிவலிங்கமாகத் திகழ்ந்தது. இலிங்கம், மக்கள் வாழ்வில் முக்கிய மானதொரு பொருட்சிறப்புடையதாதலால் சமயச் சார்புடைய பொருள் களோடும் தொடர்பு கொண்டிருந்ததைக் காணலாம். பன்னீர் தெளிப்

பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பன்னீர்ச் செம்பு இலிங்க வடிவில் அமைந்திருந்தது.

தென்கிழக்காசியாவில் சைவசமயத்தைச் சேர்ந்த பெண்பால் தெய்வங்களுக்கான சிற்பங்களில் புகழ்பெற்று விளங்கியது துர்க்கை அல்லது மகிடாசுரமர்த்தனி என்னும் சிற்பமாகும். மகிடாசுரனை வென்று, அவன் தலையைத் துணித்து அதன் மீதே நின்ற கொற்ற வையைக் கம்போடியாவில் 'பண்டேசம்ரே', 'பக்கோன்' என்னு மிடங்களில் உள்ள சிற்பங்களில் காணலாம். நமசிவாய என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரம் நாள் தோறும் கம்போடியாவில் ஒலிக்கப்பெற்றது என்பதைக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. இதுபோலவே 'ஓம்' என்னும் ஓங்கார ஒலியும் ஒலித்தது. தென்கிழக்காசிய அரசர்கள் குறிப்பிட்டதொரு சமயத்தையே தலைமுறை தலைமுறையாகத் தமுவி வந்தனர் என்று கூற இயலாது. ஒரேகாலத்தில் ஆட்சி செலுத்திய அரசர்களும் பல சமயங்களின் மீது பற்று உடையவராய் இருந் தமையும் காணலாம். கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் கம்போடியாவை அரசாண்ட யசோவர்மன் சைவசமயம், பௌத்த சமயம் ஆகிய சமயங்களைச் சமமாகக் கருதி ஆட்சி செய்த மன்னர் என அறிய முடிகின்றது. கம்போடியாவில் கி.பி. ஒன்பதாம், பத்தாம் நூற்றாண்டில் சைவசமயம் தழைத்திருந்தது. குறிப்பிட்டதொரு மதத்தைத் தழுவிப் போற்றியவர்கள் ஏனைய மதத்தின் மீது வெறும் சகிப்புத் தன்மையைக் காட்டியதோடு நின்றுவிடவில்லை. ஏனைய சமயக்கோட்பாடுகள், ஒழுக்கங்கள் சிலவற்றையும் மதித்து விரும்பிப் போற்றிய மனப் பான்மை தென்கிழக்காசிய மக்களிடையே சிறப்பாக வளர்ச்சி யடைந்து இன்று வரையில் நீடித்து விளங்குவதாகும். இத்தகைய சமய ஒருமைப்பாடு சமயச்சார்புடைய சிற்பங்களிலும் காட்சியளித்தது. சைவ சமயத்திற்கும், வைணவ சமயத்திற்குமிடையே கண்ட ஒருமைப் பாட்டினை ஓர் அம்சமாகத தென்கிழக்காசியாவில் மிகுதியாகப் போற்றப்பட்ட சிற்ப வடிவங்களில் விட்டுணு, சிவன் ஆகிய தெய் வங்களை ஒரு சிலையாக (ஒரு பகுதி விட்டுணுவாகவும் மற்றொரு பகுதி சிவனாகவும்) அரி-அரன் என்னும் பெயரோடு அமைந்த சிற்பமும் ஒன்றாகும்.

தென்கிழக்காசியாவில் கம்போடிய போன்ற நாடுகளில் பிற் காலத்தில் தோன்றிய சிற்பங்கள், சிவன், விட்டுணு, பௌத்த சமயத் தெய்வங்கள் ஆகியோரில் ஒருவரைப் பிரதிநிதித்ததோடு, அத் தெய்வமாக அல்லது அத்தெய்வத்தின் சக்தியாக வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் அச்சிலையை நிறுவச் செய்த அரசரையும் குறித்தன. அச்சிலைகள் அரசர்களின் வடிவமாக அமைந்த தன்மையும் நோக்கற் பாலது. அச்சிற்பங்கள் நிறுவப்பட்ட கோயில்களின் கட்டிட அமைப்பும், 'தேவராச' வழிபாட்டுக்கு ஏற்றமுறையில் அமைந்தது. கடவுளர் மலையுச்சியில் வாழ்வதாகவும், அவர்கள் நினைத்த போதெல்லாம் வானில் பறந்து செல்லும் விமானங்களில் செல்லலாம் என்னும் இந்துசமயக் கருத்தினை ஒட்டியே அக்கோயிற் கட்டிடங் களும் அமைந்தன. கோயில்களின் விமான அமைப்பும் கோபுர அமைப்பும் மலைச்சிகரங்களின் சின்னங்களாக அமைந்தன. இக் கட்டிடங்கள் வானத்தில் பறந்து செல்லும் கடவுளரின் விமானங் களுக்கு ஒப்பானவை என்பதைக் குறிக்க வேண்டிப் பறவைகளுக்குத் தலைவனான கருடனின் உருவமாக அமைந்த சிற்பங்கள் கோயில் கட்டிடத்தின் அடிப்பாகத்தை அலங்கரித்து நின்றன.

கம்போடியாவுக்கு கிழக்கிலுள்ள நாடு அன்னம் எனச் சுட்டப்படும் வியட்நாமாகும். இதனைச் சம்பா, /புனான் என்னும் மறுபெயர்களால் அழைப்பர். மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சாசனம் சீறிமாற என்னும் அரச குடும்பத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றது. நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பல சாசனங்கள் தர்மமகாராசா பத்திரவர்மனைப் பற்றியும் அவனது சிவவழிபாட்டைப் பற்றியும் கூறுகின்றன. சமஸ்கிருத மொழியில் இந்திய எழுத்தில் எழுதப்பட்ட சாசனங்கள் அக்காலத்தில் இந்தியப் பண்பாடு அங்கு பரவியிருந்ததென்பதைத் தெளிவுபடுத் துகின்றன. சாசனங்களின் வாசகங்களில் சமயம், புராணக்கதைகள், கிரியைகள், இந்திய மாதப் பெயர்கள், திதிகள், தனு என்னும் நீட்டலளவை முதலியன காணப்படுகின்றன. இவை பழைய பெயர் களுக்குப் பதில் இந்தியப் பெயர்கள் வழங்கின என்பதைத் தெரி விக்கின்றன.

அன்னம் நாட்டு மக்கள் சிவனையே முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் சிவனை பத்திரேசுவரர் என்னும் பெயரில் வழிபட்டார்கள். சக்தி, மகாதேவி முதலிய வணக்கங்களும் முதன்மை பெற்றிருந்தன. நடராச உருவங்களும், இலிங்கங்களும் அங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பொன்னாகரி என்னும் இடத்தில் உமாபகவதி ஆலயமிருக்கிறது. சம்ஸ் என்னும் மக்கள் விழாக்களில் சந்தனத்தைப் பெரிதும பயன்படுத்தி வந்தனர். 14ஆம் நூற்றாண்டுவரை அன்னம் நாட்டை ஆண்டவர்கள் 14 அரச பரம்பரைகளைச் சேர்ந்த 64 அரசராவர். இந்து சீனம் சிறப்புற்றிருந்த காலத்தில் 30,000 இந்துக் குடும்பங்கள் அங்கு வாழ்ந்தன. சத்தியவர்மன் என்னுமரசன் ஆலயம் ஒன்றை அமைத்து அதில் சிறீசம்பு, பகவதி, கணேசர் முதலிய தெய் வங்களையும் பிரதிட்டை செய்தான். சிவன் இலிங்கவடிவில் வழிபடப் பட்டாலும், அவர் வடிவம் மனித உருவிலுமிருந்தது. தென்னிந்தி யாவில் காணப்படும் நடராச வடிவம் இங்கும் வழிபடப்பட்டது. சிவன் வடிவம் ஒரு கையில் செபமாலையும் மறுகையில் திரி சூலத்தையும் பிடித்திருப்பதாகக் காணப்படுகிறது. உமை, இலட்சுமி, கௌரி, பார்வதி, சண்டி, காளி முதலிய தெய்வங்களின் உருவங்கள் கோயில்களிலிருந்தன.

பர்மாவில் இந்தியப் பண்பாடுகளும் இந்து சமயச்சின்னங்களும் காணப்படுகின்றன. பர்மாவில் பல்வேறு சிவலிங்கங்கள் கண்டெடுக் கப்பட்டன. அரக்கனில் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 10ஆம் நூற்றாண்டுவரை சைவ அரசரின் ஆட்சியிருந்தது. இந்தியாவுக்கும் பர்மாவுக்குமிடையிலுள்ள மலைநாடுகளில் ஒரு பக்கத்தில் இடபமும் மற்றப்பக்கத்தில் சூலமும் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அரக்கனை ஆண்ட அரசர் சந்திர வமிசத்தினர். அவர்கள் தமது பெயர்களினிறுதியில் சிவன் என்னும் பெயரைச் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். ஒரு பக்கத்தில் சிவன் அடையாளமும், மறுபுறத்தில் வைணவ சின்னங்களும் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்கள் காணப்பட்டன. தண்டன் (Tanton) என்னும் பகுதியிலிருந்த கோயில் களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு நூதன பொருட்காட்சிச்சாலையில் வைக்கப் பட்டிருக்கும் கற்களிலுள்ள செதுக்குச் சிற்பங்களில் அனுமான், சிவன், நந்தி, மகிடாசுரன், சிவன் பார்வதி முதலிய வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன.

மலாய் நாட்டிலும், மலாய் தீவுகளிலும் பல சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. இந்தியர் குடியேறிய நாடுகளையும் தீவுக்கூட்டங் களையும் ஆண்டவர்கள் எல்லோரும் காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த பல்லவர் மரபினராகக் காணப்படுகின்றனர். சாசனங்கள் கிரந்த எழுத்திலும் தேவநாகரியிலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. மலாய் மொழியில் பல தமிழ், சமஸ்கிருதச் சொற்கள் காணப்படு கின்றன. அங்கு விநாயகர், நடராஜ திருவுருவங்கள் கண்டு பிடிக்கப் பட்டுள்ளன. கெடா, பகாங் முதலிய மலாயாவின் பகுதிகள் இந்து இராச்சியங்களாக இருந்தன என்பதை 5ஆம் நூற்றாண்டில் சீனர் எழுதி வைத்த குறிப்புகளால் அறிய முடிகின்றது. கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இந்துக்கோயில் கெடா மலை அடிவாரத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இக்கோயிலின் இடிபாட்டிலிருந்து சிவன், துர்க்கை, கணேசர், நந்தி விக்கிரகங்களும் இலிங்கத்தின் பீடமும் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட சாசனமும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பிராக் என்னுமிடத்தில் சிறீவிஷ்ணுவர்மன் என்னும் பெயர் பொறித்த முத்திரை ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பரனோ மலையில் விட்டுணு உருவம் ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 'சயா' அல்லது 'யயா' என்னு மிடத்தில் சிவன், விஷ்ணுத் திருவுருவங்கள் வைக்கப்பட்ட கட்டிட மொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. நக்கன் சிறீதமரத் என்னுமிடத் திலுள்ள கோயிலில் ஐம்பது ஆண்டுகளின் முன் பிராமணர்கள் கிரியைகளை நடத்தியதாகத் தெரிய வருகின்றது.

மலேசியாவில் பிரசித்திபெற்று விளங்கும் தெய்வங்களுள் பாதாரகுரு என்னும் தெய்வம் சிவபெருமானுடன் தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகின்றது. சிவன் நடராசப்பெருமானாக மலாய்த்தோல பொம்மலாட்டத்தின் பாடகருக்கு அறிமுகமாகியிருந்தார். மலாய் மாயவித்தைக்காரர்கள் சிவனை மகாகாலன் என அழைத்தனர். 'சக்தி' என்னும் சொல்லும் தென்கிழக்காசியாவில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்ற சொற்களில் ஒன்றாகும். சக்தி என்பதைப் பெற்றவர்கள் தோல்வியே காணாதவர்களாகவும் பிறர் கண்ணுக்குத் தெரியாதவர் களாகவும் விளங்க முடியும் என்னும் நம்பிக்கையும் உள்ளது.

போர்வீரர்களுக்கு 'சக்தி' என்னும் பெயரிடப்படுவதுண்டு. மலாய் அரசர்களுக்குரிய சிறப்புப் பட்டங்களில் 'யம் துவான் சக்தி' என்பதும் ஒன்றாகும். மலாய்க்காரர் பயன்படுத்தும் 'கிரிஸ்' கத்தி களிலும் 'ஓம்' என்னும் பிரணவத்தைக் குறிக்கும் குறியீடு பொறிக் கப்பட்டது. கிரிஸ் கத்தியும், தீச்சுவாலை வடிவமாக அமைந்திருப்பதும் நோக்கற்பாலது. கிரிஸ் என்னும் ஆயுதம் சக்திவாய்ந்ததென்பதைக் குறிக்க வேண்டி சுவாலைக் குறியீடு அதன் மீது குறிக்கப்பட்டது. இந்தோனேசியாவில் கிடைக்கப் பெற்றுள்ள இந்துசமயச் சார்புடைய நூல்களின் எண்ணிக்கையும் தன்மையும் கண்ட அறிஞர்கள் வியப்பில் ஆழ்ந்துள்ளனர். தென்கிழக்காசிய அறிஞர்களே மிகப்பெரும் சமயவாதிகளாகவும், இந்து சமய நூல்களுக்குப் பேருரை எழுதவல்ல வர்களாகவும் மூலநூல்களைத் தங்கள் மொழியில் மொழிபெயர்க்க வல்லவர்களாகவும் விளங்கினர். சுமாத்திரா, ஜாவா, போர்னியோ, பாலித்தீவு ஆகிய நான்கு பெருந்தீவுகளும் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட சிறுதீவுக் கூட்டங்களும் சேர்ந்ததே இந்தோனேசியா இராச்சியமாகும். இந்தோனேசியா, மலேயாத்தீவுக் கூட்டத்தின் பகுதியாகும். ஜாவா, சுமாத்திரா, மதுரை, போர்ணியோ, டைமோர், பாப்புவா, செலிபீஸ், மோலக்கஸ், பாலி, பிளோரில் முதலிய பல சிறு தீவுகள் சேர்ந்து இத்தீவுக்கூட்டம் அமைந்துள்ளது.

இந்தோனேசியாவிலும், மலேசியாவிலும் 'பாதாரகுரு' என்னும் தெய்வம் பிரசித்திபெற்ற தெய்வமாகும். இத்தெய்வம் சிவபெரு மானுடன் தொடர்புடைய தெய்வம். முற்காலத்தில் இந்தோனேசியா மக்கள் வழிபட்டு வந்த தெய்வத்தைச் சிவபெருமானுடன் இணைத்துக் கண்ட முயற்சியின் விளைவு 'பாதார குரு' என்னும் தெய்வம் என்றும் கருதுகின்றனர். இந்தோனேசியாவில் இந்துசமயத் தெய்வங்களின் பெயர்கள் சில நெற்பயிருக்குரிய பெயர்களாக விளங்கின. நெல் விதைக்கு உமாதேவி என்றும், நடப்பட்ட நாற்றுக் களுக்கு கங்காதேவி என்றும் அறுவடை செய்யப்பட்ட நெற்கதிர் களுக்கு குறீதேவி என்றும் பெயர் இடப்பட்டது. இந்தோனேசியாவில் துறவோரும் ஏனையோரும் அணிந்துகொண்ட மரத்தாலாகிய காலணி யில், கட்டை விரலுக்கும் அதற்கு அடுத்த விரலுக்கும் இடையில் செருகிக் கொண்டு நடப்பதற்குரிய முகடும் இலிங்க வடிவத்தில் அமைந்து காணப்பட்டது.

சுமாத்திராவில் சிவன், விட்டுணு பௌத்த வழிபாடுகளும் இந்தியப்பண்பாட்டு மரபுகளும் நன்கு சிறப்புற்றிருந்தன. போர்ணியோ என்ற நாடு முன்னர் வருணதீவு என அழைக்கப்பட்டது. இப்பகுதி பல ஆண்டுகள் இந்துக்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. இங்கு பல இந்துக்கோயில்களின் அழிபாடுகள் காணப்பட்டன. கிழக்குப் போர்ணியோவில் காமெங்குகையில் கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிவன், கணேசர், பிரமா, ஸ்கந்தர், நந்தி, அகத்தியர், மகாகாலர் முதலிய தேவரின் படிமங்கள் காணப்பட்டன. இரத்த ஆறும், முக்கம் ஆறும் சந்திக்கும் இடத்தில் சிறிய நந்தியும், இலிங்கமும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. கொம்பெங் மலைக்குகையில் ஒரு தொகை இந்து விக்கிரகங்கள் காணப்பட்டன. இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சிவ விக்கிரகங்கள் பட்டேலியா நூதன பொருட்காட்சிச்சாலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிய வருகின்றது.

பாலித்தீவில் வாழ்ந்த மக்கள் சைவசமயக் கொள்கையினையே கடைப்பிடித்தார்கள். பாலித்தீவில் சிறியதும், பெரியதுமாக 4661 கோயில்கள் இருப்பதாக ஜே.எல்.ஸ்வெல்லன் கிரிபல் என்னும் அறிஞர் கணக்கிட்டுள்ளார். இக்கோயில்கள் தென்இந்தியாவிலுள்ள கோயில்களைப் போலவோ, மலேசியாவில் உள்ள கோயில்களைப் போலவோ அமைப்பில் இல்லை எனக் கூறப்படுகின்றது.

சிவனோடு ஒப்ப எண்ணப்படும், இவர்கள் வழிபடும் 'பாதாரகுரு' என்பவர் அந்தணர்களின் தலைவர். முனிவர்போல் தாமரைப் பூவில் அமர்ந்திருப்பார். நான்கு கைகளை உடையவர். முன்னிரண்டு கைகள் கூப்பியநிலையில் இருக்கும். மற்ற இரு கைகளில், வலக்கையில் தாமரையும், இடக்கையில் சாமரையும் விளங்கும். திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராகிய பிரம்மாவைத் தீயாகவும், பிரஜாபதியாகவும் பாலித் தீவினர் நினைக்கின்றனர். இவருக்கு ஒரேஒரு முகம்தான் உண்டு. நான்முகனை இவர்கள் பிரம்மாவாகக் கருதாமல் தனிக்கடவுளாகவே எண்ணுகின்றனர். ஈசனுடைய அம்சமாகக் காலனைக் கருதுகின்றனர். உமாதேவியை இயற்கை அன்னையாக இம் மக்கள் வழிபடுகின்றனர். பாலித்தீவின் மலைமகளை சிவனுடைய இரண்டாவது மனைவி யாகக் கூறுகின்றார்கள். சிவனுடைய பூதகணங்களை முச்சந்திகளில் எல்லாம் காணலாம். சிலர் இவர்களையே சிவனாகக் கருதி முச்சந்தி களிலெல்லாம் வழிபாடு செய்கின்றார்கள்.

அயல்நாடுகளில் குடியேறிய இந்திய மக்கள், நாளடைவில் அந் நாடுகளுக்கு அதிபதிகளாகி இராச்சியங்களை அமைத்தார்கள். இந்தியப் பண்பாட்டையும், சிவவழிபாட்டையும் காட்டும் பழைய சின்னங்கள் இன்றும் அந்நாடுகளிற் காணப்படுகின்றன. யாவாத் தீவில் கோயில்கள் பலவற்றின் இடுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுட் சில சிவன்கோயில்கள், ஜாவா மக்கள் வழிபட்ட தெய்வங்களின் பெயர்கள், அமரமலை என்னும் அவர்கள் நூலிற் கூறப்படுகின்றன. அவ்வரிசையில் சிவனின் பெயர் காணப்படுகின்றது. சிவபெருமான், அம்மன், திருவுருவங்கள் அங்கு கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. யாவாவிற் கிடைத்த சாசனமொன்று சங்கயா என்னும் மன்னன் சிவலிங்கமொன்றையும் பிரதிட்டை செய்தானெனக் கூறுகின்றது. பிறிதோர் சாசனம் அங்கு அகத்தியருக்குக் கோயிலி ருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது.

யாவா மக்கள் சிவனையே பெரிதும் வழிபட்டார்கள். சண்டிக்குக் கோயில்களிருந்தன. பட்டேவியா நூதன பொருட்காட்சிச்சாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் மூன்று திருவுருவங்களிலொன்று சிவமூர்த்தி. இத்திருவுருவம் ஒரு அடி ஒரு அங்குல உயரமுடையது. அதன் உச்சி யில் கூட்டி முடியப்பட்ட சடாமுடியின் மத்தியில் பிறைச்சந்திரன் இருக்கிறது. திருவுருவத்திற்கு நான்கு கைகளிருக்கின்றன. அங்கு வைக்கப்பட்டுள்ள இன்னொருவடிவம் திரிலோகவிசய சிவன். அதற்கு நான்கு முகங்களும் எட்டுக்கைகளும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு முகமும் வெவ்வேறு முத்திரையைக் காட்டுகின்றது. மூன்றாவது திருவடிவம் யோகமூர்த்தி. இது யோகத்திலிருக்கும் பாவனையில் நன்றாக அமைந்துள்ளது. பரம்பனன் என்னும் _த்தில் ஆடம்பரமான சண்டி - சிவன் கோயிலிருக்கின்றது. கோயிற் சுவர்களில் சடாயு - இராவணப் போர்கள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. நான்கு சுவர்களிலும் பிரமா, விட்டுணு, மகேஸ்வரன், சக்தி என்னும் கடவுளரின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. அங்கு நந்திதேவருக்கு ஒரு கோயிலுமிருக்கின்றது.

ஜாவாவில் சிவன்கோயில்களில் பௌத்த சின்னங்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. 'சப்புவத்து' என்னுமிடத்திலுள்ள பௌத்த கோயிற் தூபி இலிங்க வடிவிலமைந்துள்ளது. 13ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஜாவானிய அரசன் ஒருவன் சிவபுத்தன் எனப்பெயர் சூடியிருந்தான். ஜாவாவில் வழங்கிய பழமொழிகளில் ஒன்று சிவனும் புத்தரும் ஒருவர் என்பதாகும். போரபுதூர் என்னுமிடத்தில் சிவ, விட்டுணு, பௌத்த விக்கிரகங்கள் ஒன்றன் பக்கத்திலொன்றாக வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஜாவா நாடு முழுவதிலும் இந்தியர் குடியேற்றமும், இந்தியர் ஆட்சியும், சைவம், வைணவம், பௌத்தம் என்னும் மதங்களும் 15ஆம் நூற்றாண்டின் முன் ஓங்கிப் பரவியிருந்தன. 'பிரணவம்' என்னும் சொல் இன்னும் ஜாவானியர் மொழியில் வழங்குகின்றது. அதன் பொருள் 'தெளிவுமிக்க உட்பொருள்' என்பதாகும். ஒலி மட்டுமன்றி 'ஓம்' என்பதைக் குறிக்கும் தீப் பிழம்பின் உருவமுடைய குறியீடும் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டது. தீச்சுவாலை வடிவிலான இக்குறியீடு அரசர் முடிசூட்டு விழாவின் போது அரசரின் சின்னமாக ஒளிரும். முடிசூட்டிக்கொண்ட அரசரின் முதலாவது கட்டளை 'ஓங்காரம்' என அழைக்கப்பட்டது.

ஜாவாவில் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் குமரகோசர் என்னும் இராசகுரு சைலேந்திர மன்னர் ஆட்சியின்போது நிலவிய சிலைக்குப் பெயர் 'போதிசத்துவமஞ்சு ஸ்ரீ 'என்பதாகும். இச்சிற்பம் பௌத்த சமயத்தின் 'மும்மணிகளையும்' இந்துசமயத்தின் மும்மூர்த்திகளையும் ஏனைய எல்லாத் தெய்வங்களையும் உள்ளடக்கி உருவாக்கிய சிற்பமாக விளங்கியது. 'அவலோகிதேசுவரர்' என்னும் பௌத்த சமயத் தெய்வத்திற்கும் 'மகேசுவர்' என்னும் இந்துசமயத் தெய்வத் திற்கும் இடையே கண்ட ஒருமைப்பாடும், தென்கிழக்கு ஆசியமக்கள் போற்றியதொன்றாகும். இத்தகைய சமய ஒருமைப்பாடு தென்கிழக் காசிய மக்களிடையே தோன்றி வளர்ச்சியுறுவதற்குரிய காரணங்களை அறியவும் அறிஞர்கள் முயன்றுள்ளனர்.

சைவசமயம், வைணவ சமயம், பௌத்த சமயம் ஆகியவை தென்கிழக்காசிய மக்களுக்குப் புறச்சமயங்களாக இருந்தமையும், தென்கிழக்காசிய மன்னர்களும் அரசவையினரும் அச்சமயக் கோட் பாடுகளையும் ஒழுக்கங்களையும் நயம் வாய்ந்ததொரு பண்பாட்டின் கூறுகளாகவே மதித்துத் தழுவிப் போற்றியமையும், இந்தியாவில் இந்துமதக் கோட்பாடுகள் சமூக அமைப்பின் அடிப்படையாக அமைந்தது போலன்றி, இந்துசமயக் கூறுகள் தென்கிழக்காசிய மக்கள் சமய ஒருமைப்பாட்டினைப் போற்றுவதற்குரிய காரணங்களாக அமைந்தன என்பது பேராசிரியர் லெவி போன்ற அறிஞர்களுடைய கருத்தாகும்.

பிலிப்பைன் தீவுகளில் மிகப் பழங்காலத்தில் இந்தியமக்கள் குடியேறி இருந்தார்கள். மலைகளில் வாழும் மக்களிடையே மும் மூர்த்திகள், வேதகாலத் தெய்வங்களின் வழிபாடு காணப்படுகின்றது. பிலிப்பைன் தீவுகளில் பொன், வெண்கலம், செம்பு முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட சிவன் திருவுருவங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. சேரம் தீவில் பொன்னால் செய்யப்பட்ட சிவனுருவமொன்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. தமூர் தீவில் தருதா என்னுமிடத்தில் பொன்னால் செய்யப்பட்ட திரிமூர்த்தி, காலன் உருவங்கள் கிடைத்தன. செலிபிசி தீவில் சிவவழிபாட்டுச் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. நியுகின் னியிலும் சிவவழிபாட்டுச் சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. பிலிப்பைன் தீவுகளில் ஒரு செம்பு இலிங்கமும் அட்டவணைக் காலிலிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பெண்தெய்வ உருவமும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பொலினீசியாவில் இந்துமதம் பரவியிருந்ததென்பதற்கு அங்கு காணப்படும் இலிங்கங்களும், கோபுரத்தோடு கூடிய கோயில்களும் சான்றுபகருகின்றன.

சுருங்கக்கூறின், இந்தியப் பண்பாடு உலகளாவிய ரீதியில் நன்கு பரவியதையும், சிறப்பாக இந்துப்பண்பாட்டம்சங்கள் மேன்மை யுற்றிருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது. இந்துக்களின் முதன்மைத் தெய்வமான சிவனை முழுமுதலாகப் போற்றுகின்ற சைவசமயமும் இதனோடு தொடர்பான பல்வேறு தெய்வங்களும் உயிரினங்களும் போற்றித் துதிக்கப்பட்டதையும், தற்பொழுதும் கூட இத்தகைய வழக்கங்கள் நடைமுறையில் விளங்குவதையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துக் கோயில்கள்

ப. கணேசலிங்கம்

இந்துசமய மரபில் இருக்கோயில்கள் முக்கியமான இடத்தினை வகித்து வருகின்றன. திருக்கோயில்களை மையமாக வைத்தே இந்துப் பண்பாட்டு மரபுகள் நன்கு பேணப்பட்டு, வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்தியாவிலும் ஈழத்திலும் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபு தோன்றி வளர்ந்ததைப் போன்று, இந்துக்கள் எங்கெங்கு சென்று குடியேறி வாழ்ந்தார்களோ, குறிப்பாக தென்கிழக்காசிய நாடுகள் தொடக்கம் மேற்குலக நாடுகள் வரையும் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டு, அங்கு நன்கு பேணப்பட்டு வருவதையும் அறிய முடிகின்றது.

திருக்கோயில் வழிபாட்டின் முக்கியத்துவத்தினை நாயன்மார்கள், ஆழ் வார்கள், அருளாளர்கள் நன்கு வலியுறுத்தியுள்ளார்கள். இந்தியாவில் திருக்கோயில்கள் இந்துக்களின் சமூக நிறுவனங்களாக விளங்குகின்றன. இதேநிலையினை ஈழத்திலும் காண முடிகின்றது. இத்தகைய ஒரு நிலையிலேதான் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் அமைக்கப்பெற்ற கோயில்களும் விளங்கியதோடு, இற்றைவரையும் விளங்கியும் வருகின்றன. இந்தியா, ஈழம் போன்ற நாடுகளில் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் தோன்றி வளர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்களுள் அரசர்கள், வணிகப் பெருமக்கள், அந்தணர்கள், தனிப்பட்ட வள்ளல்கள் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களது அரும்பெரும் முயற்சிகளினால் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் திருக்

கோயில்கள் சார்ந்த வழிபாட்டு மரபுகள் தோன்றி வளர வாய்ப்புக ளேற்பட்டன.

குறிப்பாக இந்து அரசர்களினதும் வணிகரதும் முயற்சிகளினால் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் தோன்றி வளர்ந்தன எனக் கூறலாம்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் முற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த, தற் பொழுது வாழ்ந்து வருகின்ற மக்கள் இந்துசமயக் கடவுளர்களான சிவன், சக்தி, விக்ஷ்ணு, முருகன், விநாயகர், பிரமன், சூரியன் ஆகியோர்களுக்கும் மற்றும் தேவ அரசர்கள், அகத்தியர், காரைக் காலம்மையார், இறந்தோர்கள் (மூதாதையர்கள்) மரம், பாம்பு, பசு, (இடபம்), உயிரினங்கள், இயற்கைக் கூறுகள் ஆகியனவற்றுக்கும் கலைத்துவம் வாய்ந்த திருக்கோயில்களை நிறுவி வழிபாடாற்றி யதையும், இன்றுவரை வழிபாடாற்றி வருவதையும், அங்கு கிடைத்த சான்றுகளிலிருந்தும், வழிபாட்டு நடைமுறைகளிலிருந்தும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஏற்பட்ட திருக்கோயில்கள் சார்ந்த வழிபாட்டு மரபுகள் அங்குள்ள மக்களால் நன்கு பேணப்பட்டன. அத்தோடு இன்றுவரை பேணப்பட்டு வருகின்றன. இவை பற்றி அறிவதற்கு, அங்கு கிடைத்த கோயில்கள், கல், உலோகத்திலான திருவுருவங்கள், புடைப்புச் சிற்பங்கள், கோயில் கட்டிட இடிபாட்டுச் சிதைவுகள், கோயில் சார்ந்த மரபுகளைச் சித்திரிக்கின்ற சாசனங்கள், வழிபாட்டு நடைமுறைகள், பிறநாட்டு யாத்திரீகர்களது குறிப்புக்கள் போன்ற இன்னோரன்ன சான்றுகள் பெரிதும் உதவுகின்றன.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஒரு காலகட்டப் பகுதியில் இந்துத் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபும், இந்துப்பண்பாட்டம்சங்களும் நன்கு மேனிலை அடைந்திருந்தன. இஸ்லாமியர், போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் முதலிய ஐரோப்பியர் ஆகியோர்களின் வருகையினாலும் படையெடுப்புக்களினால் இந்நாடுகளில் இந்துப் பண்பாட்டம்சங்கள் திட்டமிட்டு அழிக்கப்பட்டு, அவர்களது இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ மதப்பண்பாட்டம்சங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. மாற்று மதங்களின் நடவடிக்கைகளினாலும் மாறி மாறி ஏற்பட்ட போர்ச் சூழல்கள், ஆட்சிமாற்றங்களினாலும், இயற்கை அழிவுகளினாலும் இங்குள்ள இந்துக்கோயில்கள் பல அழிக்கப்பட்டும், பெறுமதி வாய்ந்த பொருட்கள் பல சூறையாடப்பட்டும் போயின. தென் கிழக்காசிய நாடுகளுள் சில நாடுகளில்தான் இன்றுவரையும் திருக்கோயில்கள் சார்ந்த மரபுகள் தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வருவதை அறிய முடிகின்றது. ஏனைய நாடுகளில் பேணப்பட்ட திருக்கோயில்கள் சார்ந்த மரபுகள் அழிக்கப்பட்டமையினால், அங்கு கிடைத்த இந்துக் கடவுளர்களது திருவுருவங்கள், சிற்பங்கள், கோயில் சார்ந்த சாசனங்கள் ஆகியன அந்தந்த நாடுகளின் தலைநகர்ப் பகுதியில் அமைந் துள்ள தொல்பொருள் காட்சிச்சாலையில் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. சில நாடுகளில் இந்துக் கோயில் சார்ந்த கலைத்துவமிக்க கட்டிட அமைப்புக்கள் உல்லாசப் பயணிகள் பார்வையிடுவதற்காக அந்தந்த நாட்டு அரசாங்கத்தினால் நன்கு பேணிப் பாதுகாக்கப்பட்டு வரு கின்றன.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளான பர்மா, தாய்லாந்து, கம்போடியா, சம்பா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், சுமாத்திரா, பாலி, ஜாவா ஆகிய நாடுகளில் அன்று தொட்டு இன்று வரையும் திருக்கோயில்கள் சார்ந்த வழிபாட்டு மரபுகள் நன்கு பேணப்பட்டு வருகின்றன. ஏனைய நாடுகளில் இந்துத் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் ஒரு கால கட்டத்தில் நன்கு சிறப்புற்றிருந்ததற்கான தொல்பொருட் சான்றுகள், ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. மேலும், இந்நாடுகள் பலவற்றிலே கடந்த இரு நூற்றாண்டுகளிலும் புதிதாக அமைக்கப்பட்டுள்ள கோயில்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

பர்மா நாடானது முன்னர் பல்வேறு காலகட்டங்களில் சுவர்ணபூமி, பிரம்மதேயம், ராமண்ணாதேசம், அருமணதேசம், சோனபிரபந்தம் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டது. தென்கிழக்காசிய நாடுகளுள் ஒன்றாக விளங்குகின்ற பர்மா நாட்டில் திருக்கோயில் சார்ந்த மரபுகள் பற்றி அறிவதற்குப் பல திருக்கோயில்களும், திருவுரு வங்கள், சிற்பங்கள் ஆகியன சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன. இந்நாட்டில் இந்துக்கோயில்களாக பகானுக்கு அருகிலுள்ள நைன்பயா கோயில், பகானிலுள்ள பூபயா கோயில், நாட், அலவங்கு, கயவுங்கு, முதலிய கோயில்கள், ரங்கூன் மாநகர் - மாரியம்மன் கோயில், பெருமாள் கோயில், பசுமந்தான் - தண்டாயுதபாணி கோயில், தட்டோன் - தண்டாயுதபாணி கோயில், தட்டோன் - தண்டாயுதமாணி கோயில் ஆகியன விளங்குகின்றன.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் முதன்மையான நாடுகளுள் ஒன்றாக தாய்லாந்து விளங்குகின்றது. இந்நாடு முன்னர் பல்வேறு கால கட்டங்களிலும் பல்வேறு பெயர்களினால் சுட்டப்பட்டன. அப்பெயர்கள் வருமாறு:- சீயம், சியபாமநாடு, சையாமதேசம், சியாமதேசம், துவாரவதி, வெள்ளையானை நாடு, சியன், சியாம் என்பன. இந்நாட்டின் வடபுறத்தில் திருமால் கோயிலும், தென்புறத்தில் சிவன் கோயிலும் இவற்றுக்கிடையே விநாயகர் கோயிலும், பாங்காக் - சிலாம் சாலையில் மாரியம்மன் கோயிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றைவிட இந்துக் கோயில்கள் இருந்ததற்கான கட்டிட இடிபாடுகள், திருவுரு வங்கள் பலவும் இங்கு காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் பெச்சபுரியில் பல இந்துக் கோயில்கள், நகரஸ்ரீ தர்ம ராஜாவில் மூன்று சிறிய பிராமணியக் கோயில்கள், திருமால் கோயிலுக்காக வெட்டப்பட்ட குளம், இந்துக் கடவுளர்களது திருவுருவங்கள், சிற்பங்கள் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன.

கம்போடிய நாடு முன்னர் காம்பூச்சியா, காம்போஜம், காம்புஜம், சுவர்ணபூமி, சுவர்ணதுவீபம், கடாரத்துவீபம் என அழைக்கப்பட்டது. கம்போடியா நாட்டில் சிறப்புற்று விளங்குகின்ற இந்துத் திருக் கோயில்களாக ஆங்கோவாட் கோயில், பயோன் கோயில், பிரசாத் அக்யோம் - சிவ கம்பீர ஈஸ்வரர் கோயில், தொகையோ கோயில், பாகோங்கு- சிவன் கோயில் ஆகியன விளங்குகின்றன. இக்கோயில் களை விட இந்நாட்டின் பல இடங்களில் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் நன்கு சிறப்புற்று விளங்கியிருந்ததற்கான கோயில் கட்டிடச் சிதைவுகள், கல்வெட்டுச் சாசனங்கள், இந்துத் திருவுருவங்கள் பலவும் கிடைத்துள்ளன.

இந்தோசீனத் தீபகற்பத்தின் கிழக்குக் கரையோரத்தே ஹொயொங்சன் பக்க மலைக்கும் மீகொங் ஆற்றின் கழிமுகத்துக்கும் இடையே அமைந்திருந்த சம்பா இன்று வியட்னாம் தேசத்துள் அடங்கிவிட்டது. இந்நாட்டினை முன்னர் தெற்கு அன்னம், சம்பா, அன்னம், சமபாபதி என அழைத்தனர். சம்பா என அழைக்கப்படு கின்ற வியாட்னாம் நாட்டிலே, இந்துத் திருக்கோயில்களாக, போநகர் - விநாயகர் கோயில், மைசன் - இரு விநாயகர் கோயில்கள், மிசோன் - சிவன் கோயில்கள், போநகர் - சிவன் கோயில்கள் ஆகியன சிறப்புற்று விளங்குகின்றன. இக்கோயில்களை விட திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் இங்கு ஒரு காலப்பகுதியில் நன்கு சிறப்புற்று விளங்கிய தற்கான சான்றாதாரங்களாக கோயில் கட்டிட இடிபாடுகள், கோயில் நிர்வாகம், கிரியை முறைசார்ந்த சாசனங்கள், திருவுருவங்கள், சிற்பங்கள் என்பன கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்குட்பட்டு இருந்த மலேயா (31.08.1957)இல் சுதந்திரத் திருநாடாயிற்று. போர்ணியோ, சிங்கப்பூர், முதலிய தீவுகள் இணைந்து (01.08.1962)இல் மலேசியக் கூட்டாட்சி அமைப்பு உருவாயிற்று. ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்குள் (07.08.1965)இல் சிங்கப்பூர், மலேசியக் கூட்டாட்சி அமைப்பிலிருந்து பிரிந்து, தனியுரிமை வாய்ந்த நாடாக பொலிவு பெற்றது. மலேசிய நாட்டினை முன்னர் மலயம், மலைநாடு, மலாயா, மலாயத்தீபம், கடாரம், மலாய், மலாக்கா தீபகற்பம், கங்கா நகரம், மலேயா, காழகம் என்றும் பெயர்களால் சுட்டப்பட்டது. மலேசிய நாட்டில் திருக்கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டு வழிபாடுகள் இயற்றப்பட்டதற்கான சான்றுகளாக திருக்கோயில்கள், கோயில் கட்டிட இடிபாடுகள், திருவுருவங்கள் ஆகியன அமைந்து விளங்குகின்றன. இந்நாட்டிலே அமைந்துள்ள இந்துக்கோயில்களுள், கோலாலம்பூர் - தண்டாயுதபாணி கோயில், ஸ்காட்சாலை கந்தசுவாமி கோயில், வைரதெரு - மகா மாரியம்மன் கோயில், கோர்ட்டு மலை - கணேசர் கோயில், பத்தாய் - முத்து மாரியம்மன் கோயில், கோலாலம்பூர் - இராஜராஜேஸ்வரி கோயில், பத்துமலைக் குகைக்கோயில்கள், மலாக்கா - பொய்யாத விநாயகர் கோயில், சந்நாசிமலை - கயிலாயநாதர் கோயில், ஐயனார் கோயில், திரௌபதி அம்மன் கோயில் ஆகியன முக்கியம் வாய்ந்தனவாகும்.

சிங்கப்பூர்த்தீவு, மலேசியத் தீபகற்பத்திற்குத் தெற்கே, நிலவுருண்டையின் நடுக் கோட்டிற்கு வடக்கில் அமைந்துள்ள தீவாகும். சுமாத்திரா, போர்ணியோ தீவுகளுக்கு இடையில் சிங்கப் பூர்த்தீவு அமைந்திருக்கிறது. பினாங்கு எனும் சிறுதீவு, சிங்கப்பூரை யொட்டி உள்ளதாகும். இந்நாட்டினை முன்னைய காலப் பகுதிகளில் தாமசிகம், சிங்கபுரம், சிம்மபுரம், சிங்கை என்னும் பெயர்களில் அழைத்தனர். சிங்கப்பூர், பினாங்கு பகுதிகளில் பல இந்துசமயத் தெய்வங்களுக்குக் கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன. சிங்கப்பூர் நாட்டில் இன்றுவரை முப்பத்தாறு இந்துக்கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ள தாகக் கூறப்படுகின்றது. இங்குள்ள திருக்கோயில்களாக மாரியம்மன்

கோயில், பெருமாள் கோயில், மன்மதன் கோயில், கிருஷ்ணன் கோயில், சிவன் கோயில், நரசிம்மப்பெருமாள் கோயில், ஸ்ரீசெண்பக விநாயகர் கோயில், ஸ்ரீ தண்டாயுதபாணி கோயில், லையன் சிட்டி விநாயகர் கோயில், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கோயில், சுண்ணாம்புக் கம்பம் காளியம்மன் கோயில், ஸ்ரீ வடபத்திர காளியம்மன் கோயில், ஸ்ரீ ருத்ர காளியம்மன் கோயில், வைராவிமட காளியம்மன் கோயில், புனிதமரம் சுப்பிரமணியர் கோயில், திருக்குன்றம் முருகன் கோயில், அரசகேசரி சிவன் கோயில், முனீஸ்வரன் கோயில், இராமர் கோயில் ஆகியன அமைந்து விளங்குகின்றன.

இந்தோனேசியா நாடானது சுமாத்திரா, யாவா, போர்ணியோ, பாலித்தீவு, மதுரா ஆகிய பெரும் தீவுகளையும் மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட சிறுதீவுக் கூட்டங்களையும் உள்ளடக்கியதாக விளங்கு கின்றது. இந்நாடுகளில் இந்துக்கோயில்கள் பல அமைக்கப்பட்டு, வழிபாட்டு நடைமுறைகள் பேணப்பட்டு வருகின்றன. குறிப்பாக சுமாத்திரா, ஜாவா, பாலித்தீவு ஆகிய நாடுகளில் பல இந்துக்கோயில் களைக் காண முடிகின்றன. ஏனைய நாடுகளில் திருக்கோயில் வழிபாட்டு நெறிகள் பேணப்பட்டதற்கான சான்றுகளாக திருவுரு வங்கள், சிலைகள், கோயில் கட்டிட இடிபாடுகள் ஆகியன கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

சுமாத்திராவினை முன்னர் ஸ்ரீ விஜய, சுமதுரை, சொர்ணதீபம், கடாரம் என்னும் பெயர்களினால் அழைத்தனர். சுமாத்திராவின் தலை நகரான மேடானில் இந்துசமயத் தெய்வங்கள் பலவற்றுக்கு கோயில்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துக் கோயில்கள் பல பௌத்த, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய வழிபாட்டிடங்களாக மாறியதை அறிய முடிகின்றது. சுமாத்திராவில் சீனக் கோயில்கள் இருபத்திரண்டு இந்துக் கோயில்களாக மாற்றப்பட்டதைக் காண முடிகின்றது. இருபத்திரண்டு ஆலயங்கள் பௌத்த ஆலயங்களாக இருந்தவை. சீனர்கள் நடத்திய ஆலயங்கள் பெளத்த ஆலயங்களாக இருந்தவை. சீனர்கள் நடத்திய ஆலயங்கள் பலவாகும். பௌத்த சீனர்கள் இந்துக்களாக ஆனதோடமையாது தாம் வழிபாடு செய்துவந்த பௌத்த ஆலயங்களையும் இந்து ஆலயங்களாக மாற்றிக் கொண்டனர். இந்து ஆலயங்களையும் இந்து ஆலயங்களையே குட்டிக் கொண்டதாகக் கூறப்படு கின்றது.

வடசுமாத்திராவிலே வாழ்கின்ற மக்கள் இந்துத் தெய்வங்களான மாரியம்மன், காளி, தண்டாயுதபாணி, முனியாண்டி ஆகியனவற்றுக்குக் கோயில்கள் அமைத்திருக்கின்றார்கள். இங்குள்ள பெரும்பான்மையான கோயில்கள் மாரியம்மன் கோயில்களாகும். தென்னிந்தியக் கிராமங் களிலிருந்து குடிபெயர்ந்து சென்று சுமாத்திராவில் குடியேறியவர்களால் மாரியம்மன் வழிபாடு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதாக கூறப்படுகின்றது. வடசுமாத்திராவில் ஜாலான் ரெகு உமார் - ஸ்ரீ மாரியம்மன் கோயில், தருமா பெலாகங் வீதி - காளி அம்மன் கோயில், கெஜாக்சன் வீதி -தண்டாயுதபாணி கோயில், கபுன்சாயூர் - சிங்க மாகாளி கோயில், பூலோ பராயன் - மாரியம்மன் கோயில், பொலோனியா வீதி - பூறா ஆகங்றக்ச பூவானா (பாளிக் கோயில்), டாராட் வதி - மாரியம்மன் கோயில், கமபங்டுரியான் - மாரியம்மன் கோயில், டேசாலாலாங் -மாரியம்மன் கோயில், மோஙொன் சீடி - மாரியம்மன் கோயில், தேரோதை - மாரியம்மன் கோயில், பசுண்டான் - மாரியம்மன் கோயில், மூவாறாதாகுஸ் - பாஸாகபாஹி - முனியாண்டி கோயில், பெர்கபூனன் - பெக்காலா - மாரியம்மன் கோயில், பிஞ்சை - மாரியம்மன் கோயில், லுடிக்பாக்கம் - தண்டாயுதபாணி கோயில், சுங்கால் - மாரியம்மன் கோயில், பெர்கபூான் சிம்பாகுலி - மாரியம்மன் கோயில், பெர்கபூனான் செந்திஸ் - மாரியம்மன் கோயில், பெர்கபூனன் பத்தாங் - மாரியம்மன் கோயில், செய்சேமாயாங் - ஸ்ரீ மாரியம்மன் கோயில், கம்புங்பாசிர்-பத்திரகாளி கோயில், பெர்கபூனன் - தஞ்சாங்ஜாதி - பிஞ்சை -மாரியம்மன் கோயில், பெமாதங் சியன்தார் - மாரியம்மன் கோயில், பெர்கபூனன் - கெறிகுர்றிப்புன் - மாரியம்மன் கோயில், பெர்கபூனன் - படாங் செர்மின் - மாரியம்மன் கோயில், பெர்கபூனன் - பூலூசீனா - மாரியம்மன் கோயில், கபுபபா தென்னலங்கட் - கோயில் பெமேனா, கபுபபாதென்லங்கட - சிலாயங்பூறா சேலாயங், செதாசியுன் -திபெங்திங்கி - மாரியம்மன் கோயில், ஆகியன விளங்குகின்றன.

இந்நாட்டில் இந்துக் கோயில்களாகப் பல சீனக் கோயில்கள் மாற்றப்பட்டன. அவையாவன:- புடி - புத்தி வீதிவாகிடின் - புடி சக்தி, வீதி அறயா - பிரக்மணா, வீதி செனாகின் - பஞ்சசக்தி, நேகாறா வீதி - திரிநாக சக்தி, தென்தேநம் வீதி - பிராதானா, இந்துஸ்திரி வீதி -கங்கெம், பாகுணன் - பஞ்சதன மாத்திரா, கருடா வீதி - மெக்கார் சக்தி, கெறேதா ஆபி வீதி - கங்தாலியா - முலியா ஆகுங், சுகாறமை வீதி - கொமபிகை கேபாகாறன் - அர்ஜூனா இன்றாஸ்திரி வீதி - சேறாயு, நாகாயு வீதி - கங்புனது - விக்ஷ்ணு, நகாயு வீதி - கங்பூது - நகாயு, சீபோலஸ் இத்வீதி வானாறா, பெர்பன் வீதி - நாரதா, பிஞ்சை வீதி - பஸ்ஸார் - சிந்தாதாமை - சின்தாதாமை, சீலிங் சாலிங் வீதி - மர்தாவா, பஜாக் - இக்கன வீதி, இந்துன், கம்புங் - ஜூமபா வீதி - தஞ்சாய்புராகோநஸ் வீதி - கெசூமா, நாகாயு - கங்குசன் வீதி - பிரா சாதா, சுக்காறாமை வீதி - கொம்பி லெக்கேர்ய காரன் - தர்மிகா, பஜார் வீதி - சுங்கல் - சங்கர்சிவா என்பன.

மேலே கூறிய இருபத்திரண்டு ஆலயங்களும் பௌத்த ஆலயங் களாக இருந்தவை. சீனர்கள் நடத்திய ஆலயங்கள் பல பௌத்த சீனர்கள் இந்துக்களாகிக்கொண்டு வருகின்றனர். அவர்கள் இந்துக் களாக ஆனதோடமையாது தாம் வழிபாடு செய்துவந்த பௌத்த ஆலயங்களையும் இந்து ஆலயங்களாக மாற்றிக்கொண்டனர்.

தென்கிழக்கு ஆசியாவில் 'நாற்பெருந் தீவுகள்' எனச் சிறப்பித்துப் பேசப்படுவன பாலி, போர்ணியோ, செலியஸ், பிலிப்பைன்ஸ் என்பன வாகும். பல்வேறு நாடுகளைக் கைப்பற்றிய இஸ்லாமியர் பாலியில் வெற்றி பெறவில்லை. பண்டைய இந்துக்களின் குடியேற்றங்களும் இன்றும் இஸ்லாமிய சமயத்திற்கு இரையாகாமல், தனித்தியங்குவது பாலி, இந்நாட்டினைப் பாலித்தீவு எனவும் அழைப்பர். அங்கு கணிசமான அளவிற்கு இந்துப் பண்பாடும் நாகரிகமும் இன்றும் நிலவிவருகின்றன. பாலித்தீவின் மக்கள் தெய்வங்களையும், இறந்து விட்ட தங்கள் மூதாதையரையும், பூதங்கள், பேய்கள் போன்ற தீய சக்திகளையும் போற்றி வழிபடுகின்றனர். இவற்றின் அருளைப் பெறப் பல சடங்குகளை மக்கள் செய்ய வேண்டும் என்பது பாலித் தீவினரின் சமயக் கொள்கையாகும்.

பாலிநாட்டு மக்கள் சூரியன், பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், ஸ்ரீதேவி, துர்க்கை, முருகன், கணபதி ஆகிய தெய்வங்களுக்குக் கோயில்கள் அமைத்துப் போற்றி வழிபடுகின்றனர். அத்துடன் பாலி மக்கள் இயற்கைப் பொருட்களைக் கடவுளாக எண்ணி வழிபடுகின்றனர். சூரியன் அவர்களுடைய முக்கிய தெய்வமாகும். நிலம், நீர், காற்று, தீ, மலை எல்லாவற்றையும் பாலி மக்கள் கடவுளாக எண்ணுகின்றனர். பாலித்தீவில் சிறியதும் பெரியதுமாக 4661 கோயில்கள் இருப்பதாக ஜே.எல்.ஸ்வெல்லன் கிரிபல் என்னும் அறிஞர் கணக்கிட்டுள்ளார்.

இங்குள்ள கோயில்களில் கெசிமன் கோயில், சிவன் கோயில், சிங்கராசன் கோயில், பெஸாக்கி கோயில், கம்பசிறிங் - தேவேந்திரன் கோயில், சாங்கி - சரஸ்வதி கோயில் ஆகியன முக்கியமானவையாகும். இக்கோயில்களை விட, திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் பேணப் பட்டதைப் பற்றி அறிய தொல்பொருட் சான்றுகள் பல உதவுகின்றன. இங்குள்ள கோயில்கள் தென்னிந்தியாவிலுள்ள கோயில்களைப் போலவோ மலேசியாவிலுள்ள கோயில்களைப் போலவோ அமைப்பில் இல்லை. இக்கோயில்களில் இறைவனின் சிலையோ, இறைவியின் சிலையோ இல்லை. இங்கு எத்தகைய உருவ வழி பாட்டினையும் காண இயலாது. கோபுரங்களோ, கற்கூரை வேய்ந்த மண்டபங்களோ இக்கோயில்களில் கிடையாது.

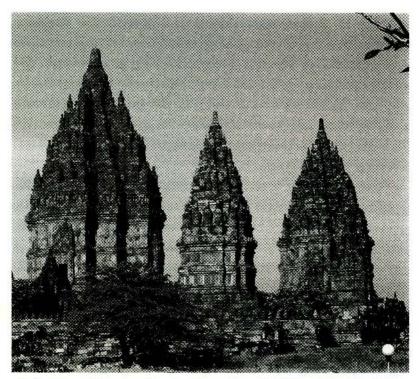
ஜாவா நாடு முன்னைய காலப்பகுதிகளில் ஜவத்தீபம், சாவகம், ஜவத்தீவு, யாவா என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டது. ஜாவா நாட்டில் டையங்கு மேட்டு நிலப் பகுதியில் பல கோயில்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. சாண்டி, பாண்ட தேவ கோயில், சாண்டி பீம கோயில், சாண்டி பீம கோயில், சாண்டி அர்ச்சுனா கோயில் ஆகிய மூன்று கோயில்களும் முன்னர் சிவன் கோயில்களாக இருந்தன. பின்னர் பாண்டவர் கோயில்களாக மாற்றப்பட்டு விட்டன. சாண்டி சிங்க காளிகோயில், பிராம்பன் - கோயில், செபாங்கு - கோயில், சாந்தி பிரம்பனண் கோயில் மற்றும் பதனாதரன், பிரமவனம் ஆகிய இடங்களில் பல இந்துக்கோயில்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. பிரமவனம் என்ற இடத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் சிவன் கோயில்களாக விளங்குகின்றன. இந்நாட்டில் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபு மிகவும் தொன்மையான காலம் பேணப்பட்டதற்கான ஆதாரங்களாக பல இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட திருவுருவங்கள் சிலைகள் என்பன விளங்கு கின்றன.

போர்ணியோ நாட்டினை முன்னர் பர்ஹின தீபம், கலிமண்டான் என்னும் பெயர்களால் அழைத்தனர். கீழைப் போர்ணியோவின் வேறு பல இடங்களிலும் பண்டை இந்தியப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கை அறிவிக்கும் தொல்பொருட் சின்னங்கள் பல கிடைத்துள்ளன. கோம்பெங்கு என்னும் இடத்தில் உள்ள குகையில் மரத்தினால் அமைக்கப்பட்ட கோயிலின் அழிவுச் சின்னம் ஒன்று கண்டு பிடிக்கப் பட்டுள்ளது. இங்கு கிடைத்துள்ள சிவன், விநாயகர், நந்தி, அகஸ்தியர், நந்தீசுவரன், பிரமன், கந்தன், மகாகாலன் ஆகியோரின் சிலைகள் இந்து சமயத்திற்குரியனவாகும். போர்ணியோவில் முதலில் சைவ சமயமும், பின்னர் பௌத்த சமயமும் சிறப்புற்று விளங்கின. இச் சமயங்களுக்குரிய தெய்வங்களின் சிலைகள் பல கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் இந்தியக் கலைப்பாணி முழு நிறைவு அடைந்துள்ளதை நாம் காணலாம். புரூனேய்ப் பகுதியில் விஷ்ணு கருடன்மீது அமர்ந்த கோலத்திலும், அனுமான் நின்ற கோலத்திலும் செய்யப்பட்ட சிலைகள் கிடைத்து இருக்கின்றன.

பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகள், செலிபயிற்கு நேர்வடக்கில் உள்ளன. இத்தீவுகளில் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு வரை சைவசமயம் தழைத்து ஓங்கின. கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு அளவினதான மட்பாண்டங்களும், அவற்றின் உடைந்த ஓடுகளும், இத்தீவுகளில் ஏராளமாகக் கிடைத் துள்ளன. அவற்றில், சமய வழிபாட்டிற்குரிய பல்வேறு குறிகளும், வடிவங்களும் காணப்படுகின்றன. இம்மட்கலக் குறிகளால் இரண்டு உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. ஒன்று சிவவழிபாடு அங்கு செல்வாக் குற்று இருந்தமையாகும். சூரியனின் வடிவம், சிவலிங்க வடிவம், விநாயகருடைய புனையா ஓவியம் போன்றவை, மண்பாண்டங்களின் மீது வரையப்பட்டுள்ளமை நம் கருத்தைக் கவருவதாகும்.

பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளில் சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட விநாயகர், தாய்த் தெய்வம், குதிரை வீரர், சேவல், மயில், வேலேந்திய வீரன் (முருகன்) முதலிய சிலைகள் பரவலாகக் கண்டு எடுக்கப்பட்டன. இச்சின்னங்கள் யாவும் அத்தீவுகளில் சிவவழிபாட்டின் தொன்மைச் சிறப்பைப் புலப்படுத்துகின்றன. ஒருவகைச் சரனைக் கல்லினால் செய்யப்பட்ட சிவலிங்கங்களும் பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளில் நடை பெற்ற அகழ்வாராய்ச்சிகளில் கிடைத்துள்ளன. இந்த லிங்கங்களும், சுடுமண் பொம்மைகளும் ஒரு வகையான மண் அடுக்குகளில் கிடைத் துள்ளன. இதனால் சிவலிங்கங்களும் சுடுமண் பொம்மைகளும் சமகாலத்தினவாக (கி.பி. 600 முதல் 750 வரை) இருத்தல் கூடும் என்பது தொல்லியலாளரின் துணிவாகும்.

சைவசமயம் இங்கு செழிப்புற்று விளங்கிய காலத்தில் (கி.பி. 750 - 1000) சில சிவன்கோயில்கள், பல்லவர் கலைப்பாணியில் இத் தீவுகளில் எழுப்பப்பட்டு இருக்க வேண்டும் எனக் கருதுவதற்குரிய தடயங்கள் பல கிடைத்துள்ளன. கோயில்களின் கருவறைச் சுவர்கள்,

கி.பி. 850 அளவில் ராகை பிகடன் மன்னனால் ஆரம்பத்தில் கட்டப்பட்டு பின்னர் லோகபாலா, பாலித்துங் மஹா சம்பு ஆகிய மன்னர்களினால் விரிவாக்கப்பட்ட ஜாவாவில் உள்ள புகழ்பெற்ற பிரம்பனன் சிவன் கோயில்

அடித்தளங்கள் அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் கருங் கல்லினால் செய்யப்பட்ட நந்திகள், விரிந்த தாமரை மலர் செதுக்கப் பட்டுள்ள வாயிற்படிகள், செடி, கொடிகள், தேவர்கள், செதுக்கப் பட்டுள்ள நிலைப்படிகள், பட்டை தீட்டப்பட்ட தூண்களின் உடைந்த துண்டுகள், வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்டுள்ள வழிபாட்டுக்குரிய கருவிகள், உடைந்த சிலைகள் போன்றவை யாவும், இஸ்லாமியரின் ஊடுருவலுக்கு முன்னர், இத்தீவுகளில் சிவ வழிபாடு நிலை பெற்றிருந் ததைத் தெரிவிக்கின்றன. திமோர் தீவில் மும்மூர்த்தி, மகா காலன் சிலைகளும் அகழ்வாராய்ச்சியில் கிடைத்துள்ளன. கற்சிலைகள் யாவுமே வழிபாட்டில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது கலையியலார் கருத்தாகும். திருமாலின் நின்ற கோலச் சிலைகள் சில இரு தேவி யருடன் கிடைத்துள்ளன. இவை அல்லாமல் சக்தி, விநாயகர், கந்தன் சிலைகளும், மயில், கருடன் போன்ற தெய்வ வாகனச் சிலைகளும் கிடைத்துள்ளன.

பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளில் செப்பினால் செய்யப்பட்ட சிவபெருமானின் உருவம் ஒன்றும், பொன்னால் செய்யப்பட்ட பெண் தெய்வத்தின் சிலை ஒன்றும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அத் தீவுகளில் நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே, சைவசமயம் பெற்றிருந்த செல்வாக்கிற்கு அவை சான்று பகருகின்றன. அவை, தமிழகத்தின் சோழர் காலத்திய வெண்கலச் சிலைகளின் கலைப்பணியைப் பின்பற்றிச் செய்யப்பட்டுள்ளன. பெண் தெய்வத்தின் உடற்கூறும், ஆடை அணிகளும், தமிழ்நாட்டுப் பெண்களின் தோற்றப்பொலிவை நினைவூட்டுகின்றன. சிவபெருமான் பார்வதி, கணேசர், முருகன் முதலியோர் சிலைகள் தொடக்க காலச் சோழர் கலைப்பாணியை யொட்டிச் செய்யப்பட்டனவாகத் தோன்றுகின்றன. இந்தியர்களைப் போலவே பிலிப்பைன்ஸ் மக்களும் பல தெய்வ வழிபாட்டினை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

தொகுத்து நோக்கின் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் மிகவும் தொன்மையான காலம் முதல் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் பரவி, நன்கு வேரூன்றியிருந்தன. இந்துக் கடவுளர்கள் பலவற்றிற்கும் கலையம்சங்கள் நிறைந்த திருக்கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டு, வழி பாடுகள் இயற்றப்பட்டு வருகின்றன. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் பேணப்பட்டிருந்தபோதிலும், இற்றைவரை தாய்லாந்து, கம்போடியா, சம்பா, பர்மா, சுமாத்திரா, பாலி, ஜாவா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகிய நாடுகளில் தான் பேணப் பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகின்றது. இந்நாடுகளின் திருக் கோயில்கள் சார்ந்த மரபுகளைப் பற்றி அறிவதற்குத் தொல்பொருட் சான்றுகள், யாத்திரீகர்களின் குறிப்புகள், சமய நடைமுறைகள் ஆகியன உதவுகின்றன. தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் திருக் கோயில்கள் நன்கு நிறைந்து காணப்படுகின்றன. அண்மைக் காலங்களாக தென் கிழக்காசிய நாடுகள் தவிர்ந்த மேற்குலக நாடுகளில் தமிழ் மக்களுள், குறிப்பாக இந்துமக்கள் இடம்பெயர்ந்து வாழ்வதனால், அவர்களின் வாழ்விடங்களில் பல புதிய கோயில்கள் அமைக்கப்பெற்று வருவதை அறிய முடிகின்றது.

சம்பா நாட்டில் இந்துப் பண்பாடு

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்

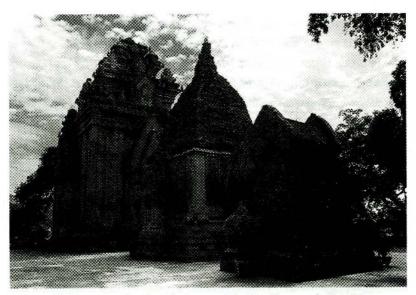
இந்தியச் செல்வாக்குக் கிறிஸ்து சகாப்தத்தின் ஆரம்பத்திலே தென்கிழக்காசிய நாடுகள் பலவற்றிற் பரவி, இந்திய மாதிரியிலான அரசுகள் உருவானபோது, இந்துப்பண்பாடு முனைப்பாக விளங்கிய ஒரு நாடு சம்பாவாகும். இந்தோசீனத் தீபகற்பத்தின் கிழக்குக் கரையோரத்தே ஹொயாங்சன் பக்க மலைக்கும் மீகொங் ஆற்றின் கழிமுகத்துக்கும் இடையே அமைந்திருப்பது சம்பா. இன்று வியத்நாம் தேசத்துள் அடங்கிவிட்டது. அப்பகுதியிலே சிதைவுகளுக்கு மத்தியிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஏறக்குறைய 130 சாசனங்களும் ஏராளமான இறையுருவச் சிலைகளும் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக அங்கு இந்துப்பண்பாடு நிலைகொண்ட வரலாற்றை விளம்பும் சான்றுகளாய் உள்ளன.

மூன்றாம் நூற்றாண்டளவிலே தோன்றிய சம்பா அரசு, பதினைந் தாம் நூற்றாண்டளவில் அதனை வியாத்நாமியர் வெற்றிகொள்ளும் வரை, தனித்ததோர் அரசியற் சக்தியாக மிளிர்ந்தது. அக்காலப் பகுதியில் சீனர்களாலும் வியத்நாமியர்களினாலும் கம்போடியர்களினாலும் அன்னாம் நாட்டினராலும் பின்னர் மங்கோலியரினாலும் பல தடவைகள் தாக்கப்பட்ட சம்பா அரசு, பலவித அரசியல், பண் பாட்டு அச்சுறுத்தல்களுக்கு முகங்கொடுக்க நேர்ந்தது. சீனப்பேரரசின் வலிமை வாய்ந்த நாகரீகம் அருகில் இருக்க, கடலுக்கு அப்பாலிருந்து சென்ற இந்துப்பண்பாடு பன்னிரண்டு நூற்றாண்டுகள் அங்கே நிலைத்திருக்க முடிந்ததென்றால், அது இந்து மதத்தினதும் அதன் வழிப்பட்ட பண்பாட்டினதும் உள்ளார்ந்த ஆற்றலினைக் காட்டுவதுமாகும்.

இந்துப்பண்பாடு இந்தியாவுக்கு வெளியே சம்பா முதலிய இடங் களுக்குப்பரவ ஏதுவாயிருந்தது வணிக வளர்ச்சியாகும். உரோமாபுரி முதலான நாடுகளுடன் வியாபாரத் தொடர்பு வைத்திருந்த இந்திய வர்த்தகர்கள் அந்நாடுகளில் வேண்டப்பட்ட தங்கம், வாசனைத் திரவியங்கள், மரக்கட்டைகள் முதலானவை மிகுதியாகக் கிடைத்த தென்கிழக்காசியாவுடன் வணிகத்தை வலுப்படுத்த விழைந் திருக்க வேண்டும். வணிகம் குடியேற்றங்களுக்கும், குடியேற்றங்கள் குடியேற்ற ஆதிக்கத்திற்கும் வழிவகுத்தன. அதன்பின் உள்ளூர் வாழ்க்கை முறையில் இந்தியச் செல்வாக்கு வளர்வதாயிற்று.

இந்தியப் பண்பாடு தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் எளிதிற் பரவ அனுகூலமாயிருந்த காரணிகள் பலவற்றை வரலாற்றாசிரியர்கள் ஊகித்துரைத்துள்ளனர். வெப்ப வலயப் பருவக்காற்றுக் காலநிலையும், நீர்ப்பாசன விவசாயத்தின் அடிப்படையிலான வாழ்க்கை முறையும், அவற்றின் அடிப்படையிலான பழக்க வழக்கங்களும் இந்தியாவுக்கும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் பொதுவாயிருந்தன. வணிக நடவடிக் கைகள் சமாதானமாக நடைபெற்றன. அரசியல் அபிலாசைகளோ நாடு பிடிக்கும் ஆவலோ வணிகம் செய்யச் சென்ற இந்தியருக்கு இருக்கவில்லை. படையெடுப்பு நிகழ்ந்த ஒரே சந்தர்ப்பம் ஸ்ரீ விஜய அரசின் மீது இராஜேந்திர சோழன் பதினோராம் நூற்றாண்டிற் படையெடுத்தமையே எனப்படுகிறது. இந்தியர் கொண்டுவந்த இந்து மதமானது, வலிமை வாய்ந்த சுதேச மரபுகளோடு மோதாது அவற்றைத் தன்மயப்படுத்தும் இயல்பினைப் பெற்றிருந்தமையும், உயிரிலாப் பொருளுக்கும் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் ஒரே ஆன்மாவைக் கற்பிக்கும் உயிர்மை வாதம் முதல் இயல் கடந்த ஒருமைவாதம் ஈறான பலதரப்பட்ட மத நம்பிக்கைகளுக்கு இடமளித்துப் பல்வேறு தரத்தினரையும் கவரும் தன்மையைக் கொண்டிருந்தமையும் சிறப் பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன.

சம்பாவைப் பொறுத்தவரை, இந்தியச் செல்வாக்கென்பது அநேகமாக இந்துமதச் செல்வாக்காகவே அமைந்தது. வணிகத்தில் பிரதானமாக ஈடுபட்ட ஆட்சியாளர்களை அம்மதம் கவர்ந்தது. இந்துப் பிராமணர்களின் மாந்திரீக சக்திகள் குறித்து இந்திய வணிகர்கள்

கி.பி. 10-13ஆம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த போ - நகர் கோயில்

அவ்வாட்சித் தலைவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு கேள்விப்பட்ட அரச தலைவர்கள் இந்துப் பிராமணரை ஆர்வத்தோடு வரவழைத்துத் தமது அரசவைகளிற் குருமாராகவும் சோதிடர்களாகவும் ஆலோசகர்களாகவும் நியமித்தனர். வணிகமும் அரசியலும் இந்துப்பண்பாட்டுப் பரம்பலுக்கும், இந்துப்பண்பாடு வணிக அரசியற் செல்வாக்கு வளரவும் உதவிய வரலாறு சுவாரஸ்ய மானதாகும்.

மக்கள் மத்தியில் ஆட்சியதிகாரத்தை ஏற்புடையதாக்கவும், வம்ச உரிமை நலன்களைப் பேணவும் பிராமணர்களின் மாந்திரீக கிரியை முறைகளும் சடங்குகளும் உதவின. அவர்கள் இந்திய அரசவை வழக்கங்களை அறிமுகப்படுத்தித் தமது யாகக் கிரியைகள், சடங்குகள் மூலமாக அரசர் தம் பெருமைகளையும் சக்தியினையும் மக்கள் பார்வையில் உயர்த்த அவ்வரசரை ஆட்சிபுரிவதற்கான தெய்வீக உரிமை பூண்டவராகக் காட்டினர். அத்துடன் மனுதர்மக் கோட்பாடு போன்றவற்றை முன்வைத்து அரச நிர்வாகத்தை ஒழுங்குபடுத்தவும் உதவினர். பிராமணக் கிரியைகளும் சடங்குகளும், வடமொழியும் அரசவையில் மதிப்புப் பெற்றபோது இந்துமத மரபுகளும் பலம் பெற்றன.

சம்பா அரசு எனப்படுவது சீனவரலாற்று மூலங்களில் கி.பி. 192 முதல் லின்யி என அழைக்கப்பட்ட அரசே என்பர். சாமரும் காட்டு மிராண்டிகளும் சம்பாவின் ஆதிக்குடிமக்களாக விளங்கினர் எனப் படுகிறது. சம்பாவின் முதல் அரசர் ஸ்ரீ மாற என ஒரு சாசனத்தில் காணப்படுகிறது. ஆயினும் கிடைக்கும் வடமொழிச் சாசனங்களுட் காலத்தால் முந்தியவை கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த பத்திரவர்மன் காலத்தவை என்பதும், இந்தியமயமாக்கம் துலாம் பரமாகக் காணப்பட்டது அவனது கால முதலே என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கவை. அதற்கு நீண்ட காலத்துக்கு முன்னரே வணிகத் தொடர்புகள் வலுத்திருக்க வேண்டும்.

பத்திரவர்மனுக்குப் பின் கங்கராஜா விஜயவர்மன், ருத்ரவர்மன், சாம்புவர்மன், சத்தியவர்மன், இந்திரவர்மன், ஹரிவர்மன், பரமேஸ்வர வர்மன் முதலிய பெயர்களைக் கொண்ட பல இந்து அரசர்களும் இடைக்கிடை சீனப் பெயர்களைக் கொண்ட சிலரும் சம்பாவில் ஆட்சி புரிந்திருக்கின்றனர். சம்பா மீது சீனர்களும் வியத்நாமியரும் கம்போடியரும் பலதடவை படையெடுத்து நாட்டைப் பாழ்படுத்தியும், இந்து ஆலயங்களைக் கொள்ளையடித்தும் சென்றுள்ளனர். இந்து அரசர்கள் அவ்வப்போது சீன மேலாதிக்கத்தைப் பெயரளவிலாவது அங்கீகரிக்க நேர்ந்தது. ஆயினும் பல அச்சுறுத்தல்களுக்கு மத்தியிலும் 15ஆம் நூற்றாண்டு வரை இந்துப் பண்பாடு சும்பாவில் நிலவியமையும், இந்து அரசர்களுட் கிட்டத்தட்ட அனைவருமே பல்லவ பாணியில் தம் பெயர் இறுதிகளை வர்மன் என வைத்துக்கொண்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் சம்பா அரசு வீழ்ந்தது. வியத் நாமிலுள்ள (பாண்டுரங்க என முன்னர் அழைக்கப்பட்ட) பான்றாங் மாகாணத்தில் 100,000 சாமர்கள் இருந்ததாக கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி சுமார் 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் குறிப்பிட்டார். முஸ்லீம் சமயகுருமார் ஆசார் (வடமொழியில் ஆசார்ய) எனவும் அவர்தம் சமூகத்தலைவர்கள் க்ரு (வடமொழியில் குரு) எனவும் அழைக்கப்பட்டதாக அவர் குறிப் பிட்டுள்ளார். பிராமண மரபினர் சிலர் இருந்ததாகவும் பெரும் பாலானோர் இஸ்லாமிய மதத்தைத் தழுவியதாகவும் சுமார் 25 ஆண்டு

களுக்கு முன் தனிநாயக அடிகள் கூறினார். இன்று சுமார் 40,000 தென்வியட்நாமியர் தம்மைச் சாமர் பரம்பரையினர் எனக் கூறிக்கொள் வதாய்த் தெரிகிறது. இஸ்லாமிய மார்க்கத்துக்கு மாறிய போதிலும் பல சமுதாய வழக்கங்களும் திருமண முறைகள் மரபுரிமை முறைகள் போன்றனவும் மாறாமலே தொடர்கின்றன.

இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையே இந்தியச் செல்வாக்குக்கு ஆட்பட்டிருந்தபோது, சமயக் கோட்பாடுகளினாலும் தத்துவ நெறிகளினாலும் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கைமுறை சம்பாவிற் பரவியது. தனக்கென வலுவானதொரு மத்திய அதிகார அமைப்பினைக் கொண்டிருக்கா விட்டாலும், ஏனைய வழிபாட்டு முறைகளுக்கும் தெய்வங்களுக்கும் நம்பிக்கைகளுக்கும் இடங்கொடுத்து அவற்றை அணைத்துத் தன்மயப்படுத்தும் ஆற்றல் இந்துமதத்துக்கு இருந்தமை சம்பாவிலும் தெளிவாயிற்று. சாமர் இந்துப் பண்பாட்டினையும் பழக்க வழக்கங்களையும் அந்நிய மானவை என்ற உணர்வின்றி மெல்ல மெல்ல ஏற்றுக்கொண்டதாய்த் தெரிகிறது.

இந்திய நாகரீக வளர்ச்சியிற் பிரதான இடத்தினைப் பெற்றது போலவே சம்பா நாகரீக வளர்ச்சியிலும் சமயம் பிரதான இடத்தினைப் பெறுவதாயிற்று. இந்திய அரசியல் ஆதிக்கமும் செல்வாக்கும் பழங்கதையாகப் போய்விட்ட பின்னரும், சம்பாவிற் சமய வழிபாடே நிலைகொண்ட பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் பரவலாய்க் காணப்படு கின்றன.

இந்தியாவைப் போலவே சம்பாவிலும் கலைவளர்ச்சி சமயச் சார்பானதாகவே அமைந்தது. அங்கே அமைந்த ஆலயங்களை மைசன், டொங்டுவொங், போ நகர் ஆகிய மூன்று முக்கிய தொகுதி களாய் ஆராய்ச்சியாளர் நோக்கியுள்ளனர். ஆண், பெண் தெய்வங்கள் பலவற்றின் உருவச்சிலைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பெரும் பாலான நினைவுச் சின்னங்கள் மறைந்து போய்விட்டன. எஞ்சி யிருப்பவை அந்நாட்டு மக்களின் வளர்ச்சியடைந்த கலையுணர்வையும் கைத்திறனையும் காட்டுவனவாயுள்ளன.

சம்பாவிலே செழித்தது, விண்ணைச் சார்ந்தவை, மண்ணைச் சார்ந்தவை, இடைவெளியைச் சார்ந்தவை எனப் பல்வேறு தெய் வங்களைத் துதித்த வேதகால வழிபாட்டு முறை அல்ல. சிவனும் கிருஷ்ணனும் இந்துமதத்தின் பிரதான தெய்வங்களாகி அவர்களைச் சுற்றிய பல புராண இதிகாசச் செய்திகள் பரவிவிட்ட நிலையினைச் சம்பாவிற் கிடைக்கும் சான்றுகள் பிரதிபலிக்கின்றன. எல்லாம் வல்லதோர் இறைசக்தியிடம் முழுநம்பிக்கை வைத்துப் பக்தி செலுத்தியநிலை தென்படுகிறது.

ஆலயங்கள் பல அமைக்கப்பட்டதையும், அழிக்கப்பட்டவை மீளவும் கட்டப்பட்டதையும், ஆலயங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மானியங்களையும் பற்றிச் சாசனங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளவை இந்து சமயத்திற்குச் சம்பா அரசர் வழங்கிய அபரிமிதமான ஆதரவைக் காட்டுவனவாகும். சீனாவுடன் நிகழ்ந்த போர்களின்போது கொள்ளை யிடப்பட்ட கோயில்களின் விக்கிரகங்களை உருக்கி 100,000 இறாத்தல் தங்கம் பெறப்பட்டதென்ற செய்தி ஆலயங்களின் செல்வநிலையினைக் காட்டுவதாகும்.

சிவனை வழிபடும் சைவமே சம்பாவில் தலையோங்கிக் காணப் பட்டது. அதனுடன் ஒப்பிடும்போது வைணவம், பௌத்தம் ஆகியவை பெற்ற இடம் மிக மட்டுப்பட்டதாகும். ஆயினும் இச்சமயங்கள் இணங்கியிருந்தமைக்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றனவேயன்றி, முரண்பட்டமைக்கான ஆதாரங்கள் இல்லை. ஆர்.சி. மஜூந்தாரின் கூற்றுப்படி, கண்டெடுக்கப்பட்ட 130 சாசனங்களுள் 942 ம் சிவனையும் அவனோடு தொடர்புடைய கடவுளரையுமே குறிப்பிடுகின்றன. மைசன், போ நகர் தொகுதிகளைச் சேர்ந்த ஆலயங்கள் சைவக் கடவுளர்க்கே அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளன.

நிற்கும் தோற்றத்திலும் இருக்கும் வடிவிலும் தாண்டவக் கோலத்திலும் சிவனது உருவங்கள் அழகாக அமைக்கப்பட்டன. அவற்றைவிட மிக அதிகமாக லிங்கங்கள் நிறுவப்பட்டன. அவற்றுட் பல முகலிங்கங்கள் ஆகும். கல்லினாலான லிங்கத்தைச் சுற்றிய உலோகத் தகட்டில் முகவடிவம் பொறிக்கப்பட்டவை முகலிங்கங்கள். பல முகலிங்கங்கள் அவற்றை அமைத்த அரசரின் முகச்சாயலைக் கொண்டிருந்தன.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளைச் சேர்ந்த அரசரால் அமைக்கப்பட்ட சிவலிங்கங்களிற் காலத்தால் முற்பட்டது சம்பாவிற் பத்திரவர்மன் அமைத்த முதலாவது சிவாலயமான பத்திரேஸ்வரத்து மூலலிங்கம் என்றே கூறப்படுகிறது. சிவனைத் தேசியத் தெய்வமாக, நாட்டினதும்

கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அழியும் நிலையிலுள்ள மை - சன் கோயில்

அரசினதும் காவல் தெய்வமாக சாமர் போற்றினர். அரசின் தோற்றம் சிவனுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டது. பத்திரவர்மனின் முன்னோருக்குச் சிவனால் லிங்கம் தரப்பட்டது என்றும் சம்பா நாட்டின் முதல் அரசனான உரோஜ என்பவன் பூமிக்குச் சிவனால் அனுப்பப்பட்டவன் என்றும் கூறப்பட்டது. பின்வந்த அரசர்கள் தம்மை உரோஜவின் அவ தாரங்கள் என்று கூறியதோடு, பத்திரேஸ்வர ஆலயத்தை மீளமைத்தோ அல்லது அதற்குக் கொடைகள் வழங்கியோ பெருமைப்பட்டனர்.

அரசர்கள் தங்களைத் தெய்வங்களோடு தொடர்புபடுத்திய மையினையும் ஆலயங்களையும் உருவச் சிலைகளையும் தங்கள் பெயரோடும் சாயலோடும் அமைத்தமையினையும் இந்திய வரலாற்றிற் பரக்கக் காணலாம். அத்தகைய செயல்கள் மக்கள் மத்தியில் அரசரை ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவராகவும் மதிப்புடையவர்களாகவும் எடுத்துக் காட்டியதுடன் அவர்களின் புகழையும் நிலை நிறுத்துவனவாயின.

மகேஸ்வர, மகாதேவ, மகாதேவேஸ்வர, அமரேச, தேவதேவ, ஈஸ்வரதேவாதி தேவ, விருத்தேஸ்வர, பரமேஸ்வர, ஈசான தேவ, சம்பு, சங்கர, தர்மேஸ்வர, சர்வ, உக்ர, ருத்ர, சூலி, பசுபதி, யோகீஸ்வர, விஜயசிங்கேஸ்வர, பூமிவிஜய, இந்திர லோகேஸ்வர, தேவலிங் கேஸ்வர, சிவலிங்கேஸ்வர, மகாலிங்கதேவ, தர்மலிங்கேஸ்வர முதலான பல நாமங்கள் வழங்கியமை சிவன் எவ்வாறெல்லாம் தரிசிக்கப்பட்டான் என்பதைப் புலப்படுத்தும்.

சாசனங்களிற் சிவனைப் போற்றித் துதிக்கும் தோத்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. மும்மூர்த்திகளுள் முதல்வனாகவும் தேவர்கள் யாவரினதும் தெய்வமாகவும், முழுமுதலாகவும், மூவுலகினதும் தலைவனாகவும் முத்தொழிலும் புரிவோனாகவும், எங்கும் நிறைந்த வனாகவும், எல்லாம் வல்லவனாகவும், அருள்மிக்கவனாகவும் அவன் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளான். சிவனது தோற்றமும் பெருமையும் குறித்துச் சைவர்களாற் கூறப்படும் அனைத்துமே சம்பா நாட்டுச் சாசனங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன எனலாம். சிவன் மன்மதனை எரித்த கதை, திரிபுரம் எரித்த கதை, பிரம்மனும் விஷ்ணுவும் சிவனது அடிமுடி தேடிக் காணாத கதை முதலானவை சாசனங்களில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சிவசக்தியான உமாதேவி வழிபாடும் சம்பாவிலே பிரசித்திபெற்று விளங்கியது. பகவதி, மகாபகவதி, தேவி, மகாதேவி, பூமீஸ்வரி முதலான பெயர்களால் அவள் வழிபடப்பட்டமைக்கும், சிவனது சிறப்பியல்புகள் இவளுக்கும் உரித்தாக்கப்பட்டமைக்கும் கண்டெடுக் கப்பட்ட சாசனங்களும் உருவச் சிலைகளும் சான்று பகர்கின்றன. பகவதி என்ற பெயரே கூடிய பிரசித்தி பெற்றிருந்தமை புலனாகிறது. தென்னிந்தியாவின் மேலைக்கரையோர மக்களிடையே பகவதி வழிபாடு பரவிக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சாம்பாவில் விநாயக வழிபாடு மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந் தமையினை போ நகரில் ஒரு தனிக் கோயிலும் மைசனில் இரு கோயில்களும் அமைந்திருந்தமை கொண்டு அறியவியலும். முருகனும் கார்த்திகேய, குமார என்ற பெயர்களில் வழிபடப்பட்டான். கண் டெடுக்கப்பட்ட இரு உருவச் சிலைகளில் அவன் மயில்வாகனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறான். வேறு இரண்டிலே காண்டா மிருகத்தில் அமர்ந் திருப்பது இந்திய மரபுக்கு புறம்பானதாகத் தோன்றுகிறது. நந்தி உருவங்கள் பலவும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. விஷ்ணுவும் புருசோத்தம், நாராயண், ஹரி, கோவிந்த, மாதவ், விக்கிரம், திரிபுவனகிராந்த முதலான நாமங்களால் வழிபடப்பட்டார். விஷ்ணு வழிபாடு, ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே ஆரம்பமானது என்று கூறப்படுகிறது. இராமாவதார கிருஷ்ணவதார நிகழ்ச்சிகள் பிரசித்தி பெற்றிருந்தன. அரசர்கள் தம்மை அவனிநாரணன் எனப்படும் விஷ்ணுவோடு ஒப்பிட்டும் விஷ்ணுவின் அவதாரங்களெனக் கூறியும் பெருமைப்பட்டனர். வைணவ வழிபாட்டுக்கு ஆதாரமான பல உருவச்சிலைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. கிருஷ்ணன் ஆநிரை காத்தற் பொருட்டுக் கோவர்த்தன கிரியினைத் தூக்கிநிற்கும் சிற்பம் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. லக்ஷ்மி வழிபாடு இடம் பெற்ற மைக்கும் சான்றுகளுண்டு. பத்மா, ஸ்ரீ முதலான நாமங்களாலும் லக்ஷ்மி வழிபடப்பட்டாள். கருடன் உருவச்சிலைகள் சிலவும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. சைவ, வைணவ மதங்களுக்கிடையே இணக்கம் கண்ட சங்கர நாராயண, ஹரிகர வழிபாடுகளும் இடம் பெற்றன.

பிரம்மா பற்றிய சில குறிப்புக்கள் சாசனங்களிற் காணப்படுவதோடு சில உருவச் சிலைகளும் அகப்பட்டுள்ளன. சில ஆலயங்களிற் பிரம் மாவினது உருவச்சிலைகள் இடம்பெற்றிருக்கலாம் என்று ஊகிக்கப் படுகிறது. இந்திரன், சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, வர்ணன், சரஸ்வதி முதலானவர்களும் வணங்கப்பட்டனர். நாக வழிபாடும் சம்பாவில் நிலவியமைக்குப் பத்திரவர்மனின் சாசனம் ஒ<mark>ன்று</mark> சான்று பகர்கின்றது. பசு புனிதம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்பட்டமைக்கும் மாட்டிறைச்சி உண்பது தவிர்க்கப்பட்டமைக்கும் சான்றுகளுண்டு. சித்தர், வித்தி யாதரர், இயக்கர், நாகர், அசுரர், கின்னரர், காந்தருவர் முதலியோரைப் பற்றியும் தியானம், யோகம், சமாதி பற்றியும் குறிப்புக்கள் உண்டு. செழிப்பையும் சக்தியையும் தரவல்லது என்று யாகத்தின் சிறப்பு வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்துப் பஞ்சாங்கத்துக்கமைய வருடாந்த உற்சவங்கள் நடைபெற்றன. மோட்சம், நரகம், கர்மவினைப்பயன் பற்றிய சிந்தனைகளும், உலகவாழ்வும் செல்வமும் உடலும் நிலை யற்றவை என்ற எண்ணமும், புண்ணியங்களைச் செய்து சிவலோகம் சேரும் வேணவாவும் விளங்கியமைக்கு ஆதாரங்களுண்டு.

ஆலயங்கள் பொதுவாகக் கிழக்கு வாயில்களைக் கொண்டனவாகத் தூரத்தே நின்று பார்க்கக் கூடிய இடங்களில் செங்கற்களால் அமைக்

சிவன் 12ஆம் நூற்றாண்டு, சம்பா நாகரிகம் (வியட்நாம்)

கப்பட்டன. கற்பலகைகள் கட்டடங்களைப் பலப்படுத்துவதற்கும் அணி அலங்காரங்களுக்கும் பாவிக்கப்பட்டன. காண்டாமிருகம், சிங்கம், யானை, மகரம், நாகம், கருடன், காளை, குதிரை, மான், மயில், குரங்கு போன்றவை சிற்பங்களில் அலங்காரத்துக்குச் செதுக் கப்பட்டன.

சம்பாவின் சமுதாய அமைப்பு, தாய் வழியாட்சிமுறை தழுவி யதாக, பெண் பிள்ளைகளுக்கே மரபுரிமை வழங்குவதாகக் காணப் பட்டது. திருமண வழக்கங்களும் சடங்குமுறைகளும் குடும்ப வாழ்வு சம்பந்தமான சம்பிரதாயங்களும் இந்திய இந்துக்களுடையவற்றை ஒத்தவையாகவே பெரும்பாலும் விளங்கியதாகத் தெரிகிறது. விதவைப் பெண்கள் மறுமணம் செய்வது மறுக்கப்பட்டதாகவும் உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் நிலவியதாகவும் தோன்றுகிறது. இறந்தவர்கள் எரிக்கப் பட்ட, சாம்பல் தாழிகளிற் சேகரிக்கப்பட்டு நீர்நிலைகளிற் போடப் பட்டது. இந்துமத வேதங்களும், இதிகாசங்களும் புராணங்களும் தர்மசாஸ்திரங்களும் சம்பாவில் நன்கு அறியப்பட்டிருந்தமைக்குப் போதிய சான்றுகளுண்டு. சிறந்த அரசனுக்குரிய இலட்சணங்களில் ஒன்று கௌடில்யர் கூறியவை சாசனமொன்றிற் பொறிக்கப்பட்டிருக் கின்றன.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கு இந்துப்பண்பாடு பரவத் தொடங் கியது பெரும்பாலும் தென்னிந்தியாவினின்றே என்பது பொதுவாக வரலாற்றாசிரியர்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படுவதாகும். இந்தியப் பண்பாடு குறிப்பிடத்தக்கவாறு பரவப் பெரிதும் காரண மானவர்கள் பல்லவர்களே. மைசன், டொங் டுவோங் முதலான தொல்பொருள் தளங்கள், சம்பாவிற் பல்லவர் செல்வாக்கு மிகுந்து இருந்தமை யினையும், அமராவதிக் கலைப்பாணியையொட்டிக் கலைவளர்ச்சி அமைந்து இருந்தமையினையும், புலப்படுத்துவனவாய் உள்ளன. சாமர் கட்டிய கோபுரங்கள் கல்லினாலன்றிச் செங்கல்லால் அமைந்த போதிலும், மாமல்லபுரக் கோபுர மரபிலேயே பெரும்பாலும் அமைந்தன. பத்திரவர்மன் காலத்துச் சாசனமொன்று அவனைத் 'தர்ம மகாராஜ' என்று குறிப்பிடுகிறது. அந்தப் பட்டமும் தென்னிந்தியாவிற் பல்லவர்களினாலும் கதம்பர்களினாலும் பாவிக்கப்பட்டதே. சம்பா அரசர்கள் முடிசூட்டிக்கொண்டபோது வர்மன் என முடியும் பெயர் களைத் தமக்கு வைத்துக்கொண்டமையும் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய தாகும்.

சம்பா என்ற பெயர் வட இந்தியாவின் அங்கநாட்டுத் தலைநகரின் பெயரை நினைவுபடுத்துவதாகச் சிலர் கூறுவர். ஆனால் தென்னிந் தியாவில் சோழர் தலைநகராக விளங்கிய காவிரிப்பூம் பட்டணத் துக்குச் சம்பா என்ற பெயர் வழங்கியமையை மறுப்பதற்கில்லை. மணிமேகலை நூற்பதிகம் தெரிவிக்கும் செய்தியின்படி பூம்புகாரின் பழைய பெயர் சம்பாபதி. சம்புத்தீவின் அதிதேவதையான சம்பா பதிக்கு இருப்பிடமாக விளங்கியதால் அப்பெயர் உண்டாயிற்று. சம்பா நாட்டிலே சைவம் மதிப்பு மிகுந்து காணப்பட்டமையையும் சிவலிங்க வழிபாடு சிறந்தோங்கி மிளிர்ந்தமையையும் நோக்கும் போதுகூடத் தென்னிந்தியச் செல்வாக்கு மேலோங்கியிருந்தமையே புலனாகிறது.

தொகுத்து நோக்குமிடத்து, தென்னிந்திய வணிக வளர்ச்சியின் விளைவாகச் சம்பாவிற் பரவிய இந்துப்பண்பாடு சாமர்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் தன்மயப்படுத்திப் பன்னிரண்டு நூற்றாண்டு காலம் பல அச்சுறுத்தல்களுக்கு மத்தியிலும் சிறந்து விளங்கியமை தெளிவாகும்.

தென்–தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் கணபதி வழிபாட்டு மரபும் தொன்மையும்

பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராசா

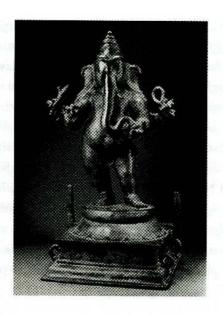
ஆய்வுப் பிரச்சனை பற்றிய அறிமுகம்

குழும் அளவு முறையினூடாகப் பேணப்பட்டுக் கையளிக்கப்பட்ட நம்பிக்கைகள், இலட்சனைகள், குறியீடுகள் என்பனவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு வாழ்வியக்கத்தினைக் குறிக்கும் பருவத்தை நாம் மிருகவாழ்வு அல்லது Animism என்ற பதத்தினால் குறிப்பிடு கின்றோம். ¹ மனிதபரிணாமத்தின் ஒரு கட்டத்தில் மக்கள் காடுகளில் அலைந்து திரிந்து வேட்டையாடித் தமது ஜீவனோபாயத்தினை முன்னெடுத்துச் சென்றபோது ஐந்தறிவு ஜீவன்களின் ஆதரவும் பயனும்-பயமும் ஒன்றாகி உணர்வாகி உயர்வாகி நின்றதன் பின்னணி யிலேயே Animism என்ற ஓர் உணர்வு வெளிப்பாடு வழிபாட்டு முறையாயிற்று. ² பின்னர் நாகரிகம் தோன்றிய நிலையிலும் Animism என்ற பண்பு மக்களின் சமய வாழ்வில் பங்கெடுத்திருந்தமையைப் பல்வேறு உதாரணங்களைக் கொண்டு காண்கின்றோம். இதே பண் பினைத் தென்னாசிய, தென்கிழக்காசிய சமய வாழ்விலும் நன்கு தரிசிக்கின்றோம். தென்னாசியாவில் இந்து நதிப்பள்ளத்தாக்கு மாந்தரின் நாகரிக வாழ்வினூடாகவும் Animism பண்பின் தொடர்ச் சியையும், வளர்ச்சியையும் கண்டு கொள்கின்றோம்.

தென்னாசியாவைப் பொறுத்தவரையில் பசுபதி, நரசிம்மம், சடாயு, காமதேனு (காராம் பசு), சூரபத்மம், மஹிஷம் ஆனைமுகன் போன்ற ஐதீகவுருக்கள் இப்பிராந்தியத்தில் குழும வாழ்வியக்கத் தினூடாக பிரதான மதநீரோட்டத்துடன் இணைந்து கொண்டிருந்த Animism என்ற குலக்குழுமத்தின் வெளிப்பாடாக இருந்து வருவதைக் காணலாம். ஆனால் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இத் தன்மையானது தென்னாசியாவை விடவும் அதிகரித்துக் காணப் பட்டமைக்குரிய காரணியானது அங்கு குலக்குழும வாழ்வின் தொடர்ச்சியானது இற்றைவரைக்கும் தொடர்ந்து வளர்ச்சி பெற்று வருவதனாலாகும். 4 இக்காரணத்தினாலேயே ஆனைமுகன் என்ற கணபதி மரபு அங்கு வேரூன்றி விருட்சம் பெற்றுத் தென்கிழக்காசிய மக்கள் வாழ்வில் கலந்ததோடு மட்டுமல்லாது, பிற மத வாழ்வியலுடனும் இணைந்து கொண்டிருந்த தன்மையை சிற்ப, ஓவியச் சான்றுகளினூடாகக் காண் கின்றோம். ஆனால் இன்றைய நிலையில், தென்கிழக்காசியாவின் சமய பண்பாட்டுப் பரப்பில் கணபதி வழிபாடு இயைந்து-நசிந்தும் அழிந்தும் செல்கின்ற வரலாற்றையே நாம் காண்கின்றோம். 5 அந்த வகையில் தென் - தென்கிழக்காசிய நாடுகளைக் களமாகக் கொண்டு, கணபதி வழிபாட்டு மரபின் தொன்மையினையும், தொடர்ச்சியினையும் அம்மரபின் பின்னணியிலுள்ள சமூக, பொருளாதார விழுமியங் களையும் ஆராய்வதாகவே இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

கணபதி: குலக்குழுமத்தின் தலைவன்

'கணம்' என்ற சொல் கூட்டம், குழுமம், சந்தர்ப்பம், குடி/குடிகள், வாணிபக்கூட்டம் எனப் பல பொருட்குறித்த ஒரு சிறப்புப் பதமாக உள்ளது. ' படை என்ற பொருளிலும் அது வழங்கப்பட்டு வந்தது. இந்து ஆகம தத்துவார்த்தப் பின்னணியில் 'கணங்களுக்குத் தலைவன்' என்ற பொருளில் அச்சொல் வழங்கப்படுகின்றது. ' தேவகணம், அசுர கணம் என்ற இரு நிலைகளிலும் கணபதி தலைமை வகித்த மையால் 'கஜமுக' நிலையில் வைத்துப் போற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். (கண-மோட்சம்: பதிஞானம்) இதுவே குலக்குழு மத்தினுடைய இலட் சினையாகவும் கொள்ளப்பட்டிருந்தமையின் பின்னணியில் அசுரர் களுக்கும் தலைமைதாங்கும் சக்தியைக் கணபதி பெற்றிருத்தல் வேண்டும். '

கணபதி வழிபாட்டின் தோற்றம்

தென், தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் கணபதி வழிபாட்டின் தோற்றம் பற்றிப் பல்வேறு வகையான கருத்துநிலைகள் காணப்படகின்றன. காடுகளில் அலைந்து திரிந்து, வேட்டையாடி, உணவு சேகரித்து தமது ஜீவனோபாயத்தினை முன்னெடுத்துச் சென்ற குலக்குழுமங்களின் - கணங்களின் பதியாகத் தோற்றம் பெற்ற இக்கணபதி எவ்வாறு நிலையான நெல்லுற்பத்தி வாழ்க்கை முறையில் ஒரு செழிப்புத் தெய்வமாக (Fertility Cult) பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டார் என்பது ஒரு நீண்ட ஆய்விற்குரியதாகும். இலங்கையிலும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் புராதன நெல்லுற்பத்தி மையங்களினூடாகவே கணபதி யினுடைய முக்கியத்துவம் வழிபாட்டு மரபும் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்து வந்தமையைத் தொல்லியல் சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

"சிவனே கூட பூதேஸ்வரன் எனவும், கணபதி கணநாதன் எனவும் அழைக்கப்படுவதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அனுராதபுரத்தில் மிகிந்தலையில் உள்ள கண்டாக ஸ்தூபியில் காணப்படும் கணங்களின் சிற்பமும், யானை முகத்தினையுடைய இரு கைகளையுடைய ஒரு கணத்தின் சிற்பமும் ஈழத்தில் அன்று கணபதி வணக்கத்திற்கும், பூதவணக்கத்திற்கும் உள்ள தொடர்பைக் காட்டுகின்றன என H. ellawalla என்பவர் குறிப்பிடுகின்றார்", என சி.க.சிற்றம்பலம் பண்டைய ஈழத்து யக்ஷநாக வழிபாடுகள் பற்றிய கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ் நாட்டிற் கூட கணபதி வணக்க முறையானது பூதவணக்கத்திலிருந்துதான் தோன்றியது என N. சுப்பிரமணியம் குறிப்பிடுகின்றார். இப்பூத வழிபாட்டின் தோற்றத்தினைப் பெருங்கற் காலத்திலிருந்து காண முடியும் என B. Narasimhaiah குறிப்பிடுவதிலிருந்தும் அம்மரபானது பெருங்கற்காலத்து ஈம அடக்க மையங்களை அண்மித்த பரப்பில் ஆள் போன்ற தோற்றத்தில் உருவகிக்கப்பட்டிருந்தது என குறிப்பிடுவ திலிருந்தும் கணபதி வழிபாட்டு மரபிற்கும், பெருங்கற்கால மக்களது (Megalithic People) வாழ்வு - வழிபாட்டு முறைகளுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பது தற்போது உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. 11

மிகவும் அண்மைக்காலங்களில் இலங்கையில் கந்தரோடை யிலிருந்தும், இந்தியாவில் தமிழகம், உத்தரப்பிரதேசம் ஆகிய இடங்களிலிருந்தும் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தொல்லியற் சான்றுகள் கணபதி வழிபாட்டு மரபின் தொன்மையை விளக்கும் மூலாதாரங் களாகின்றன. 22 கந்தரோடையிலிருந்து கிடைக்கப்பெற்ற மூன்று வகையான தொல்லியல் எச்சங்கள் ஆதிக்கணபதி வழிபாடு பற்றித் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. அவையாவன:

- 1. சுடுமண்ணாலான கணபதி உருவங்கள் (Teracotta Figures of Ganapati, from Magalithic Burial Site) கட்டுரையாசிரியரிடமுள்ளது.
- 2. உலோகத்தாலான மிகப் புராதன கணபதி வடிவம் (From Magalithic Burial Site) கட்டுரையாசிரியரிடமுள்ளது.
- வரலாற்றுக் காலக் கணபதி வெண்கல உருவம், யாழ்ப்பாண அரும்பொருளகத்தில் உள்ளது.

இம்மூன்று கணபதி வடிவங்களுள்ளும் முதலிரண்டு வகையைச் சேர்ந்தவை பெருங்கற்கால மக்களது வாழ்வுப் புலத்திலிருந்து முகிழ்த்து, வெளிப்பாடடைந்தவை என்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் எழமுடியாது. பெருங்கற்காலச் சவ அடக்கமையங்களில் அம்மக்கள் பின்பற்றியிருந்த Sarcophaguse என்று குறிப்பிடப்படும் ஈமப் பேழை முறைமைகளில் யானைத் தலையையுடைய உருவில் பேழை வயிற்றுப் பாகம் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தமையின் பின்னணியிலேயே கஜமுகன் வழிபாட்டு மரபு தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். வடமராட்சி - தென்மராட்சி எல்லையில் உள்ள வரணியில் உள்ள கமத்தொழில் சேவைநிலையக் கட்டிடத்துக்குக் கீழ் அன்ன வடிவிலமைந்த பெருங் கற்கால Sarcophaguse என்று குறிப்பிடப்படும் ஈமப் பேழை (Animated Coffin) ஒன்று காணப்படுவதனை இங்கு குறிப்பிடுவதும் பொருத்த மாகும்.

தமிழகத்தில் வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள மோட்டூர் என்ற கிராமத்தில் திருவண்ணாமலையிலிருந்து மேற்காக 25 கி.மீ. கண்டுபிடிக்கப்பெற்ற டொல்மன் வரிசையில் மனித உருவில் அமைந்த (Anthropomorphic Stone Slab) 'ஓ' ங்கார வடிவம் தொனிக்கத்தக்க வகையில் அமைந்த டொல்மனை தொல்லியலாளர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.¹³ இந்த டொல்மன் உருவம் 'மனித உருவின் முற்பட்ட வடிவம்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டபோதும் அதுவே கணபதி உருவவியலின் உருவாகத்திற்கு அடிப்படையாக விளங்கி யிருந்தது என்பதனை கந்தரோடையிலிருந்து எமக்குக் கிடைத்த உலோகத்தாலான கணபதி வடிவத்தினை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது புலனாகிறது. இதனையொத்த வகையிலேயே உத்தரப்பிரதேசத்தில் உள்ள Copper – Hoard – Culture பிராந்தியத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட செம்பினாலான உருவ அமைதிகள் கணபதியின் மிகப்புராதனம் வாய்ந்த உருவவியலை வெளிப்படுத்தி நிற்பதனைக் காண்கின்றோம்.¹⁴

வடஇந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில் தைத்திரீய ஆகமத்தில் தந்தின்/தந்திரன் என்று பெயர்க் குறிப்பொன்று இடம்பெற்றுக் கொள்வதிலிருந்து கணபதி வழிபாட்டு மரபின் தோற்றத்தினை ஆகம மரபில் எடுத்துக்காட்டுவர். " தந்தத்தினையுடையவர் தந்தின் / தந்திரன் எனப்பொருள் கொள்ளப்பட்டே அவ்வாறு கணபதியை அப்பதம் குறித்து நிற்கின்றது எனக் குறிப்பிடுவர் ஆய்வாளர். இந்திய இதிகாச மரபில் மகாபாரதத்தினைத் தனது வலது தந்தத்தினை முறித்து வரைந்த

வராகக் கணபதியை எடுத்துக்காட்டும் மரபு வழங்கிக் கொண்டிருப் பதனைக் காண்கின்றோம்.⁴ தமிழகத்தில் காவேரி என்ற நதியை உருவாக்குவதற்கு உதவியிருந்தவர் கணபதியே என்ற ஐதீகம் காகம் கமண்டலத்தினை கவிழ்த்த கதைவடிவில் இற்றைவரைக்கும் சொல்லப்பட்டுக் கொண்டு வருவதனைக் காண்கின்றோம்.¹⁷ அகத்தி யருடைய தென்னாட்டு வருகையின் போதே அவரது கமண்ட லத்தினுள் அமுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த 'கங்கா தேவியை' அக் கமண்டலத்தினை தட்டிச் சரித்துவிடுவதன் மூலம் காவிரியாக ஓடச் செய்தவர் இக்கணபதியே என்பது ஒரு வகையான செழிப்புத் தெய்வக் கோட்பாட்டையே (Fertility Cult)வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்தது எனலாம். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் நரசிம்ம பல்லவ மன்னனே கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் வாதாபிச் சாளுக்கியர் மீது படையெடுத்துச் சென்று வெற்றியுடன் திரும்பி வரும்போதே வாதாபி கணபதியைக் காஞ்சிக்குக் கொண்டு வந்ததாக அறிகின்றோம். 18 இலங்கைத் தீவினைப் பொறுத்த வரையில் மிகிந் தலை கண்டச்சேத்தியத்தில் உள்ள அளியடைப்பு வரிசையில் யானை களின் முகப்பட்டங்களின் நடுவே கணபதியின் உருவம் காணப் படுவதாக கா. இந்திரபாலா உட்பட இலங்கையின் வரலாற்றறிஞர்கள் பலர் கருதுவதனையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என ஆய்வாளர் குறிப்பிட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.¹⁹ இருப்பினும் அந்த அளியடைப்பு வரிசையிலுள்ள யானைகளின் முகப்பட்டங்களின் சிற்பக் கலைப் பாணியானது கி.பி. 1ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய ஆந்திரக் கலைமரபு என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இலங்கையின் தொடக்ககாலப் பௌத்தக்கலைப் பாணியில் மிகக் கூடுதலான செல்வாக்கினை ஆந்திரக்கலைமரபே செலுத்தியிருந்தது என்பதும் இங்கு குறிப் பிடத்தக்கது.

பௌத்த – இந்து மரபில் கணபதி வழிபாடு

பல்லவர் ஆட்சிக்காலத் தமிழகத்தில் பௌத்த சிற்பக்கலை மரபு களுடன் இணைந்தவகையில் கணபதி வடிவங்களும் செதுக்கப் பட்டிருந்த முறைமையைத் தெளிவாகக் காணமுடிகிறது. மாமல்ல புரத்தில் பூதக்குகை என்றவொரு பாறைச்சிற்ப வடிவம் ஒன்று கணபதி வடிவின் ஆரம்பத் தோற்றமாக கருதப்படுவதனைக் காண்கின்றோம். மாமல்லபுரத்திலுள்ள பெரும்பாறைச் சிற்பத் தொடரில் கணபதியின் வாஹனமாகக் கருதப்படும் மூஷிகத்தினை (எலியினைக்)க் காண் கின்றோம். பௌத்த நிறுவனங்களில் கணபதி காவல் தெய்வமாகவும், கருவளத் தெய்வமாகவும் கருதப்பட்டு வந்தமையைக் காண்கின்றோம். அரசமரத்தடிப் பிள்ளையார், கேணியடிப்பிள்ளையார், குளத்தடிப் பிள்ளையார் எனப் பிற்காலத்தில் கணபதியின் உறைவிடங்கள் அமைத்து கொண்டமைக்கும் இப்பௌத்த மதப்பின்னணியே காரணம் எனலாம். இலங்கையிலுள்ள கந்தளாய்ப் பிள்ளையார் கோவில் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

இந்து - வைதீக மரபில் கணபதி முதல் அவிப்பாகத்தை ஏற்கும் தெய்வமாகவே இற்றைவரைக்கும் கருதப்படுவதனைக் காணலாம். இம்மரபில் அமைந்த சகலவிதமான சடங்குகளின் தொடக்க நிலையைக் கணபதி என்ற மெய்ப்பொருள் ஒருங்கிணைக்க உதவு வதனை உணரலாம். அத்தகைய முதனிலைக்கான காரண - காரியக் கோட்பாடானது நிலையான வாழ்வுமுறை இங்கு ஆரம்பிக்கப் பட்டிருந்த ஒரு கால எல்லையில் மக்களால் உணரப்பட்ட வகையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட தாகலாம். விக்கினங்களை உடன் அறுப்பவன் (மூக்ஷிகம்), தடைகளை உடைத்து வழியை ஏற்படுத்துபவன் (யானையின் செயல்), ஐந்தாவது கரத்தினை உடையவன் (தும்பிக்கை - நம்பிக்கை - வலிமை), காதலன் (அகன்ற காதுகளை உடையவன் - அன்பு செலுத்துபவன்) ஆகிய சிறந்த குணாதிசயங்களுக்காக கணபதிக்கு அந்நாமங்கள் சூட்டப்பட்டமையோடு, பிரதான கடவுளர் களுடைய வழிபாட்டுக் கிரிகைகளோடும் இணைப்பதற்காக வேண்டி, கணபதியின் பல்வேறுபட்ட நாமங்களுக்குரிய தத்துவக் கோட்பாடு களையும் அப்பிரதான கடவுளர்களுடன் இணைந்த வகையில் உருவாக்கியிருந்தனர். இந்நிகழ்வானது வட இந்தியாவைப் பொறுத்த வரையில் கிறிஸ்தவ சகாப்தத்திற்கு முற்பட்ட நிலையிலும், தென்னிந் தியாவைப் பொறுத்தவரையில் பிற்பட்ட நிலையிலும் சம்பவித்தது எனலாம்.

தைத்திரீய ஆகமத்தில் தந்தின் அல்லது தந்திரன் என்ற சொற் பதமானது கணபதியைக் குறிக்கப் பயன்படுத்துவதனை உணரலாம். தந்தத்தினைக் கொண்டிருப்பதனால் அப்பெயர் பெற்றமைக்குரிய காரணமாகச் சொல்வர். வலது பக்கத் தந்தத்தினை வலது மேற் கரத்தினால் முறித்து, எழுத்தாணியாகப் பயன்படுத்தியிருந்த காரணத் தினாலும் தந்தின் அல்லது தந்திரன் என்ற பெயர் வழங்கியதாகக் குறிப்பிடுவர். மகாமேருமலையில் இருந்தவண்ணம் வேதவியாசர் சொல்ல விநாயகர் மகாபாரதக் கதையைத் தனது வலது பக்க தந்தத்தினை உடைத்து எழுத்தாணியாகக் கொண்டு எழுதி முடித்தார் என்றவொரு மரபும் நிலவுவதனைக் காணலாம்.

இந்திய மரபில் விநாயகர் பற்றிய சிந்தனை அறிவின் மையப் பொருளாக, ஒலியின் நாதமாக, கூர்மையின் செம்மையாக உருவமைக் கப்பட்டுள்ளமையைக் காண்கிறோம். குறியீட்டுவடிவில் உ என்ற குறியானது ஓலிவடிவமாகிய ஓங்கார (0) நாதமாகவும், வரிவடிவம் விந்துவாகவும் கற்பிக்கப்படுகின்றது. விலங்குத்தலை அஃறிணை யாகவும், தேவ உடம்பு உயர்திணையாகவும், மனித உடம்பு மாயை ஆகவும் உருவகிக்கப்பட்ட வகையில் விநாயகர் வடிவத்தைப் போற்றல் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. எங்கும், எதிலும், அழிவற்ற - சார்பற்ற நிலையில் விளங்குவதே ஓங்காரம் என்றழைக் கப்படும் அணுக்களுடன் மோதுண்டு, மேலும் ஓங்காரத்தின் எதி ரொலியாக மாறுகின்றது எனக் குறிப்பிடுவர். இந்துத் தத்துவவியலாளர் ஐந்து கரங்களுடன் அங்குசம் அழித்தலுக்கும், தும்பிக்கை மறைத் தலுக்கும், மோதகம் அருளுக்குமாக குறியீட்டுவடிவம் பெறுகின்றது என்பர். அகன்ற காதுகள் இரண்டும் காமவினைப் பயன்களுக்கும் (நல்வினை - தீவினை), முக்கண்கள் முறையே இச்சை, கிரிகை, ஞானம் என்ற நிலைகளுக்குமாகவே வடிவம் பெற்றுள்ளது என்பர். சரப ஆபரணம் குண்டலினி சக்தியைக் குறிப்பதாகக் கொள்வர். மாயை என்னும் நிலையை நன்குணர்ந்து அதனை இயக்குவதில் வல்லவர் என்ற காரணத்தினால் விநாயகர் மனித உடலையும் கொண்டுள்ளார் என்பர்.

வைஷ்ணவ, சமண, பௌத்த மதத்தினரும் விநாயகரை வணங்குவது மரபாக உள்ளது. விஷ்ணு புராணம், கூர்ம புராணம் போன்ற நூல்களிலும், திவ்வியாவதான போன்ற பாளி இலக்கியங் களிலும் விநாயகர் வழிபாடு தொடர்பான பல செய்திகள் காணப் படுகின்றன. இருக்கு வேதத்திலும் விநாயகர் வழிபாடு இடம் பெற்ற தற்கான குறிப்பு ஒன்று உள்ளது என்பர். கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டில் காணாபத்தியம் போன்ற மதப்பிரிவுகள் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்னரே வடஇந்தியாவிலும், தென்னிந்தியாவிலும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் விநாயகர் வழிபாட்டு மரபு நிலவி வந்தமைக்கான தொல்லியற்சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. சித்தி, புத்தி ஆகிய இரு தேவியருடன் இணைந்த விநாயகர் வழிபாடு வடஇந்தியாவில் காலத்தால் முற்பட்டதாக இருந்து வந்துள்ளது.

மகாகணபதி உச்சிட்ட கணபதி, லக்ஷ்மிகணபதி, நர்த்தன கணபதி, நாராயண கணபதி, மகிஷகணபதி, கோக்ஷ்ட கணபதி எனப் பலவாறாக விநாயகரது உருவ லக்ஷ்ணம் வரையறை செய்யப்படு வதனைக் காணலாம். கோக்ஷ்ட கணபதி முப்புரங்களை எரிக்கச் சென்ற சிவனது செருக்கினை அடக்குவதற்கு எடுத்த வடிவம் எனவும், சிவனது தேர் அச்சினை உடைத்த கணபதி வடிவம் அது எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. கபாலகணபதி தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் குறிப்பாக இந்தோனேசியாவில் காணப்படும் சிறப்பு வடிவமாக உற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இச்சிற்ப வடிவமானது முழுமையான வகையில் வளர்ச்சியுற்ற நிலையில் காணப்படுவது Cannibalism என்ற நிலையிலிருந்து மக்களை மீட்டெடுத்து உற்பத்திமுறைக் குள்ளான வாழ்வு முறையை ஏற்படுத்துவதற்குக் காரணமானது என ஆய்வாளர் குறிப்பிடவர். காணபத்திய நாடு என இந்தோனேசியா அல்லது யாவா அழைக்கப்பட்டு வந்தமையின் பின்னணியில், கணபதி வழிபாட்டு மரபின் உச்ச வளர்ச்சியே அடிப்படையாக விளங்கியது எனலாம். மணிமேகலையில் வரும் 'நாகநாடு நடுக்குற்றாற்பவள்' என்ற தொடரில் வரும் நாகநாடு என்பது யாவா என்ற தீவினையே குறித்து நிற்கின்றது என்பதும் நோக்கத்தக்கது.

கஜமுகாகர வடிவில் விநாயகர் பெருச்சாளி அல்லது மூஞ்சூறு வடிவம் எடுத்த அசுரரை அடக்குவதற்காக எடுத்த ஒரு வடிவம் எனப்படுகிறது. விலங்கு + மனித + ஆயுதத் தோற்றங்களுடன் கஜ முகாசுரவடிவ விநாயகர் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றார். இவ்வாறு பல வடிவங்களில் போற்றப்பட்ட விநாயகர் வடிவம் இந்து, பௌத்த விக்கிரஹவியலின் ஓர் உபபிரிவாக அதன் வெண்கலச் சிற்பமரபு அமைந்துள்ளமையைக் காண்கிறோம். கருங்கல், சலவைக்கல், பளிங்கு, யானைத்தந்தம், வெள்ளெருக்கு ஆகிய மூலப்பொருட்களில் விநாயகர் வடிவத்தினை உருவமைக்கும் மரபு இந்திய தென்கிழக்

காசிய மரபுகளில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தமையைக் காண்கிறோம். தாய்லாந்தில் முள்முருக்கமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருக்கும் விநாயகர் கருவளத்தினை வழங்கும் (Fertility) கடவுளராக சித்திரிக்கப் பட்டுள்ளார். இதே வடிவமொன்றினை மைசூரில் உள்ள நஞ்சன்கூடு என்ற நகரில் கட்டப்பட்டுள்ள நஞ்சுண்டேஸ்வர கோவிலில் உள்ள விநாயகர் சிற்பமொன்றில் காண்கின்றோம். கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் சோழப்பேரரசனால் நஞ்சுண்டேஸ்வரர் கோவில் கட்டி முடிக்கப் பட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கணபதி வழிபாட்டு மரபின் சமூகப் பின்னணி

ஆரிய வழிபாட்டு மரபிலும், திராவிட சமய மரபுகளிலும் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட கணபதி வழிபாடு, தென் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் பல சவால்களை எதிர்கொண்டு, அப்பிராந்திய மக்கள் வாழ்வில் பங்கெடுத்திருந்தமையினைச் சிற்ப ஓவிய மரபுகள் அடிப்படையில் காணமுடிகிறது. தென்னாசியப் பண்பாட்டு மரபில் வர்த்தகத்திற்கும், காதலுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவத்தினைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற ஒரு கடவுளாக கணபதி போற்றப்பட்டு வந்த தன்மையின் சமூக பொருளாதாரப் பின்னணிக்கும், தென்கிழக்காசிய குடியேற்றப் பண்பாட்டு முறைப்படுத்தும் (From Cannibalism to Agriculturalization) நிலையில் கணபதி போற்றப்பட்ட தன்மையின் சமூக பொருளாதார நிலைக்குமிடையே அடிப்படை வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. தென்கிழக்காசியாவில் வர்த்தக - வாணிப மரபில் கணபதி வழிபாடு போற்றப்பட்டு வந்திருக்கப்பட்டிருக்குமாயின் அங்கு முஸ்லீம்களது வாணிபப் பாரம்பரியத்திற்குள்ளும் அவ்வழி பாட்டு மரபானது சிறியளவிலேனும் உள்வாங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தென்கிழக் காசியாவில் முஸ்லீம்களது குடியேற்றவாதப் பரம்பல் ஏற்படுவதற்கு முன்னரேயே மகாயான பௌத்த மதத்தின் செல்வாக்கின் பின்னணி யில் கணபதி வழிபாடு அது அங்கு முன்னர் வகித்திருந்த பங்கினை இழந்ததோடு மட்டுமல்லாது மகாயான பௌத்த மதத்தினால் நசுக் கப்பட்டும் வந்தமைக்கான சான்றுகளைக் காண்கின்றோம். இப் பின்னணியில் நோக்கும்போது, வாணிப மரபில் கணபதி வழிபாட்டுக் கான பகைப்புலம் தென்கிழக்காசியாவில் இணைந்திருக்கவில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

தென்னாசிய மரபில் கணபதி வழிபாட்டு மரபானது பெருமளவிற்கு உலக வாழ்வியலுடன் அதாவது உலோகாயுத வாழ்வுடன் இணைக்கப் பட்டிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். 'ஆத்மீகம்' என்ற ஒரு 'மறையான' வாழ்வு நெறிக்கு அப்பால், உலக வாழ்வியலில் மக்கள் எதிர்நோக்கும் மிகவும் நெருக்கடியான சூழ்நிலைகளை அனுபவிக்கும் பிராந்தியங்களில், கணபதி வழிபாடு மிகவும் ஆழமாக வேரூன்றி யிருப்பதற்கான சான்றுகளைக் காண்கின்றோம். உலகியலில் காதலும், வாணிபமுமே அடிக்கடி தடைகளையும், எதிர்ப்புகளையும் எதிர் கொள்கின்ற இரு பிரதான வாழ்வு முறைகளாகும். அந்த வகையில் தடைகளையும், எதிர்ப்புக்களையும், அறிவின்மையையும் வெற்றி கரமாக நீக்கக்கூடிய ஒரு வடிவமாக இருநிலை முனைப்புடைய ஒரு தோற்றப்பாடாக (Anthropomorphism and Animism) விக்னேஸ்வரர் தோற்றுவிக்கப்பட்டார் என்று கூறல் அது மிகையான கூற்றாகாது. எந்தவிதமான விக்கினங்களையும், தடைகளையும் கடந்து, வென்று, வாழ்வின் இன்பத்தினையும், செழிப்பினையும் கொடுப்பவர் என்ற வகையில் யானையையும், எலியையும் தனது வாஹனங்களாகக் கொள்வதற்குரிய வரத்தினை விநாயகர் பெற்றிருந்தார். ஜேர்மானிய அறிஞர் பலர் தென்னாசிய கணபதி வழிபாட்டு மரபு தொடர்பாக ஆய்வு செய்தமையின் பின்னணியிலேயே யானை வாஹனத்தினதும், மூஷிகவாஹனத்தினதும் தடை தாண்டும் சிறப்புகள் வெளிப்படுத் தப்பட்டன. தடைகளை நீக்கி, வெற்றியைக் கொடுப்பதற்கு இவ் விரண்டு மிருகங்களும் தமக்குத்தாமே நிகர் என்பது நாம் அறிந்த ஒன்றேயாகும். தடையைத் தாண்டிச் செல்லவேண்டியிருந்த ஒரு தேவையானது குறிப்பிட்ட ஒரு கால கட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு இன்றியமையாததாகக் காணப்பட்டது என்பதும் இங்கு நோக்கத் தக்கது.

பண்பாட்டு நகர்ச்சியின் தலைமைத்துவம்

தென்னாசியாவின் பண்பாட்டுப் பரப்பினை அவதானிக்கும்போது அது பிராந்திய ரீதியில் தனித்துவமான குணாதிசயங்களைக் கொண்டு விளங்கியமையைக் காணலாம். அதாவது பிராந்திய ரீதியான வகையில் பரப்பப்பட்ட பண்பாடுகளுக்கென ஒரு தலைமைத்துவத் தன்மை செயற்பட்டிருந்த வகையினைக் காணலாம். விசுவாமித்திரர் தலைமையில் இராமாயண சமூகமும் பரத்துவாச முனிவரின் வழிகாட்டலில் பாரத சமூகமும், புலம் பெயர்ந்து சென்று, தடை களைத் தாண்டி, அடர்ந்த அடவிகளினூடாக எதிர்ப்பட்ட எதிர்ப்பு களையெல்லாம் முறியடித்த வகையில் தத்தம் சமூகப் பரப்பினை விஸ்தரித்துச் சென்றமையைக் காண்கிறோம். தக்கணத்திற்குத் தெற்கேயும் அகத்தியனுடைய தலைமையிலும், நக்கீரனுடைய தலை மையிலும் பண்பாடு தடைகளைத் தாண்டி, பரந்துசென்று, ஓங்கி வளர்ச்சி பெற்றமையினை புராதனங்கள் வாயிலாக அறிகின்றோம். இந்நிலையில் இப்பிராந்தியத்தில் கணபதியினுடைய தலைமைத் துவம் எப்பகுதியில் எக்காலத்தில் முதலில் தோன்றி, பண்பாட்டு பரம்பலுக்குத் தடையாக விளங்கியவற்றை விலக்குவதற்கு வழி சமைத்திருந்தது என்பது இன்னும் தெளிவாக்கப்படவில்லை. வளங் களை ஓரணிப்படுத்துகின்ற முகாமைத்துவத்தில் விசுவாமித்திரர் பங்கும், பரத்துவாச, அகத்திய முனிவர்களின் பங்கும் தெளிவாக அமைந்திருந்தமை போன்று கணபதியினுடைய பங்கும் பணியும் அமைந்திருக்க வேண்டும் என மட்டுமே கொள்ளலாம். தீபகற்ப இந்தியாவிற்குத் தெற்கே முகாமைத்துவ - கணக்கியல் முறையின் சிந்தனையுடன் கணபதி மரபு இணைக்கப்பட்டிருந்த முறைமையினை புராணீக ஆதாரங்கள் வாயிலாகக் காண்கின்றோம். பொல்லாப் பிள்ளையார் பற்றிய கணபதி மரபினை இக்கருத்தமைவிற்குச் சிறந்த உவமையாகக் கொள்ளலாம்.

எனவே 'ஈழத்துணவும் காழகத்தாக்கமும்' தீபகற்ப இந்தியச் சமூகத்தில் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட சகாப்தத்திலிருந்து, பின்னர் சோழப்பெரும் பேரரசர்களது பேரரச முகாமைத்துவம் ஈறாக வாணிப மார்க்கத்தினை வழிப்படுத்தி நின்ற முறையில், இப்பிராந்தியத்தில் கணபதி வழிபாடு உலகியல் வாழ்க்கை மரபுகளுடன் இருமுறைப் பட்ட வகையில் கலந்து, தனித்துவமான பரிமாணமொன்றை அடைந்திருந்தது. தரைவழியாகவும், கடல் வழியாகவும் கணபதி வழிபாடு தென், தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கிடையேயான மக்களின் உலகியல் வாழ்வில், பொருளியல் வாழ்வில், பண்பாட்டு வாழ்வில் பங்கெடுத்திருந்த நிலைகளையே தொல்லியல் சான்றுகள் இன்று எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஆனால் நாம் கணபதி வழிபாடு தொடர்பாக இன்று எதிர்நோக்கியுள்ள பிரச்சினை என்னவென்றால் தென்னாசி

யாவை விட தென்கிழக்காசியாவிலேயே கணபதி வழிபாட்டு மரபின் காலத்தால் முற்பட்ட சுவடுகளைக் காணமுடிவது என்பதாகும்.

ஏனெனில் பர்மா, சீயம், யாவா, தாய்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகளின் விளைவாக கணபதி வழிபாட்டு மரபின் தொன்மை தொடர்பான பல புதிய தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன.

அதாவது, நெற்பயிர்ச் செய்கையின் பின்னணியில் உருவான மோதக மரபுடனான கணபதி மரபே தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் உருவானதாகவும், மாம்பழ மரபுடனான கணபதி வழிபாட்டு மரபே தென்னாசிய நாடுகளில் உருவானதாகவும் கொள்ளப்படுவதற்கேற்ற தொல்லியற் சான்றுகள் தற்காலத்தில் கிடைத்துள்ளன. தாய்லாந்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வின் விளைவாக அங்கு நெற்பயிர்ச் செய்கை மரபானது இற்றையிலிருந்து 7000 வருடங்கட்கு முற் பட்டிருந்தது என்ற செய்தியை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது.

("Digging up the Past Ancient finds could Rewrite Asian History" by Rin Charteris – A Scholar from New Zealand as an Anthropologist – Asia Magazine, June 15, 1986).

இலங்கைத் தீவினைப் பொறுத்தவரையில் பெருங்கற் பண்பாட்டின் பின்னணியில் கணபதி வடிவங்கள் கிடைத்திருப்பினும் அவை மோதகப் பண்பாட்டிற்கோ அல்லது மாம்பழப் பண்பாட்டிற்கோ உரியவை எனத் தீர்மானிப்பது கஷ்டமாகவுள்ளது. ஆனால் இலங்கையிற் கிடைத்த வரலாற்றுக்காலக் கணபதியினுடைய வெண்கல விக்கிரகங்களில் மாம்பழம் மட்டுமே காணப்படுவது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. இருந்தும் இலங்கைத்தீவின் வடகிழக்கு, தென்கிழக்குக் கடற்கரையோரமாக வளர்ச்சி பெற்றிருந்த கணபதி வழிபாட்டு மரபில் தென்கிழக்காசியாவின் செல்வாக்குநிலை ஏற்பட்டிருந்தது என்று குறிப்பிடுவதற்கும் வாய்ப்புக்கள் உண்டு. வடமராட்சியின் கிழக்கில் காணப்படும் மண்டலாய் பிள்ளையார், துளாயிற் பிள்ளையார் தில்லையம்பலப்பிள்ளையார் போன்றவை மோதகப்பிள்ளையாராகவே சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காண்கின்றோம். மண்டலாய் என்ற பெயர் அடியானது தாய்லாந்திலுள்ள ஒரு பௌத்த மையம் என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

(முடிவுரை

'பரந்த இந்தியா' அல்லது 'அகன்ற இந்தியா' எனக் குறிப்பிடப்பட்டு வந்த வரலாறு மரபானது அண்மைக் காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் தொல்லியற் கண்டு பிடிப்புகளின் விளைவாக இந்தோசீன, இந்தோனேசிய நாடுகளில் ஏற்பட்டுக் கொண்ட தனித்துவம் வாய்ந்த சுதேசியப் பண்பாட்டு அடையாளக் கட்டுமானத்துடன், பலம் இழந்தும், கருத்துக்குன்றியும் வருவதனைக் காண்கின்றோம். இதுவரை காலமும் இந்தியப் பண்பாட்டு ஊற்றுக்களே தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் பண்பாட்டுக் கட்டுமானத்திற்கு அடிப்படையை இட்டுக் கொடுத்திருந்தன என நம்பப்பட்டு வந்தது. ஆனால் அக்கருத்து நிலையானது அண்மைக் காலங்களில் தென்கிழக்காசிய சுதேசிய வரலாற்று, தொல்லியல் ஆய்வாளர்களால் பலவீனநிலைக்குட் படுத்தப்பட்டு வருவதனைக் காணலாம். அவ்வாறான ஒரு கருத்துருவப் பின்னணியிலேயே தென்கிழக்காசியாவில் கணபதி வழிபாடு பற்றிய தொன்மை, தோற்றம்பற்றிய வாதப், பிரதிவாதங்கள் அமைவதனைக் காண்கின்றோம். நேபாளம், திபெத், சீனா, கொரியா, ஜப்பான், தைவான், இந்தோனேசியா, மலேசியா, தாய்லாந்து, வியட்நாம், லாவோஸ், கம்போடியா ஆகிய நாடுகளில் புராதன காலத்தில் கணபதி வழிபாடு மேன்மையுற்றே காணப்பட்டது. ஆனால் இன்று யாவா விலும், பாலித்தீவிலுமே அம்மரபானது புராதன - தொடர்ச்சியான பண்பாட்டுப் பகைப் புலத்துடன் கூடியதாக அழியாமல் பாதுகாக்கப் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற நிலைமையைக் காண்கின்றோம். பிறமதத் தாக்கத்தினால் தனித்துவமான கணபதி வழிபாடு பாதிப்பிற்குட் படுத்தப்பட்டமையின் காரணத்தினாலேயே வழிபாட்டிற்குப்பின் கணபதியை கடலிலே எறிந்துவிடும் மரபு விநாயக சதுர்த்தியைத் தொடர்ந்து நிகழ்வதனைக் காணலாம். ஒல்லாந்தர் கால இலங்கையில் கோமயமும் அறுகம்புல்லுமே கணபதியின் குறியீடாக உருவகிக் கப்பட்டு தலைவாசற்படியில் மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள மரபி னையும் காண முடிந்தது.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் விநாயக (கணபதி / பிள்ளையார்) வழிபாடு

ப. கணேசலிங்கம்

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் புராதன காலம் முதல் தற்காலம் வரையிலும் பல்வேறு நிலைகளிலான இந்துப் பண்பாட்டு மரபுகள் பேணப்பட்டு வருவதனை அறியக் கூடியதாகவுள்ளது. இந்தியப் பண்பாட்டம் கங்கள் இந்தியாவுக்கு வெளியே பரவிய முறையினை வரலாற்றாசிரியர்கள் சுட்டும்பொழுது 'கடல் கடந்த நாடுகளில் இந்தியப்பண்பாடு', 'தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துப்பண்பாடு', 'வுயல்நாடுகளில் இந்துப்பண்பாடு', 'தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துப்பண்பாடு', 'இந்தியப்பண்பாட்டு அலைகள்', 'இந்திய மயமாக்கம்', 'இந்தியா ஒரு பேரிந்தியா', 'பரந்த இந்தியா', அல்லது அகண்ட இந்தியா போன்ற பெயர்களில் சுட்டுவதை அறிய முடிகின்றது.

இந்தியாவில் வாழ்ந்த, தற்பொழுது வாழ்ந்து வருகின்ற மக் களிடமும் சிறப்பாக இந்துக்கள் வணங்கும் தெய்வங்கள், அவர்கள் மத்தியிலே நிலவும் வழிபாட்டு முறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், நடையுடை, பாவனைகள், கலை மரபுகள், திருக் கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள், வடமொழி - தமிழ் மொழிகளிலான தெய்வீக நூல்களைப் போற்றும் மரபு போன்ற இன்னோரன்ன மரபுகளை தங்களது நாளாந்த வாழ்க்கையில் நன்கு பேணி வளர்ப்ப வர்களாக தென்கிழக்காசிய நாட்டு மக்கள் ஓர் காலப்பகுதிவரை விளங்கினர். அவர்களில் ஒரு சாரார் இன்று வரையிலும் சில நாடுகளில் இத்தகைய பண்பாட்டம்சங்களை கைக்கொண்டு வரு வதையும் அவதானிக்கலாம்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஒரு காலகட்டப் பகுதியில் இந்துப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் நன்கு பரவி மேனிலை அடைந்திருந்தன. இஸ்லாமியர், போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் முதலிய ஐரோப்பியர் ஆகியோர்களின் வருகையினாலும், படையெடுப்புக்களினாலும் இந்நாடுகளில் இந்துப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் திட்டமிட்டு அழிக் கப்பட்டு, அவர்களது இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ மதப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. மாற்று மதங்களின் நடவடிக் கையினாலும் மாறி மாறி ஏற்பட்ட போர்ச்சூழல், ஆட்சி மாற்றங் களினாலும், இயற்கை அழிவுகளினாலும் இங்குள்ள இந்துக் கோயில்கள் பல அழிக்கப்பட்டும், பெறுமதி வாய்ந்த பொருட்கள் பல சூறையாடப்பட்டும் போயின.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளுள் சில நாடுகளில் இன்று வரையும் விநாயகர் வழிபாடு தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வருவதை அறிய முடிகின்றது. ஏனைய நாடுகளில் பேணப்பட்ட திருக்கோயில்கள் சார்ந்த மரபுகள் அழிக்கப்பட்டமையினால் அங்கு கிடைத்த இந்துக் கடவுளர்களது திருவுருவங்கள், சிற்பங்கள், கோயில்சார்ந்த சாசனங்கள் ஆகியன அந்தந்த நாடுகளின் தலைநகர்ப் பகுதியில் அமைந்துள்ள தொல்பொருட் காட்சிச்சாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில நாடுகளில் இந்துக்கோயில் சார்ந்த கலைத்துவம் மிக்க கட்டிட அமைப்புக்கள் உல்லாசப் பயணிகள் பார்வையிடுவதற்காக அந்த நாட்டு அரசாங்கத்தினால் நன்கு பேணிப்பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. விநாயக வழிபாட்டு மரபானது இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடு களில் மட்டுமல்லாது தென்கிழக்காசிய நாடுகளான பர்மா, தாய்லாந்து, லாவோஸ், கம்போடியா, வியட்நாம், சுமாத்திரா, மலேசியா, சிங்கப்பூர், யேர்ணியோ, ஜாவா, செலிபஸ், பிலிப்பைன்ஸ், முதலிய தென்கிழக் காசிய நாடுகளிலும், மேலும் சீனா, ஜப்பான், நேபாளம், திபெத்து, கொறியா, ஆப்கானிஸ்தான், அமெரிக்கா நாட்டில் பெரு, மெக்சிக்கோ, கனடா, லண்டன், சீசெல்சு, மொரீசியஸ், போன்ற உலகநாடுகள் எல்லாம் பரவி இன்றை வரை சிறப்புற்று விளங்கி வருவதைக் காணலாம்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் முற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த, தற் பொழுது வாழ்ந்து வருகின்ற மக்கள் இந்துசமயக் கடவுளர்களான சிவன், சக்தி, விஷ்ணு, முருகன், விநாயகர் (கணபதி,பிள்ளையார்), பிரம்மன், சூரியன், ஆகியோர்களுக்கும் மற்றும் தேவ - அரசர்கள், அகத்தியர், காரைக்காலம்மையார், இறந்தோர்கள் (மூதாதையர்கள்) மரம், பாம்பு, பசு (இடபம்), உயிரினங்கள், இயற்கைக்கூறுகள் ஆகியனவற்றுக்கும் கலைத்துவம் வாய்ந்த திருக்கோயில்களை நிறுவி வழிபாடு ஆற்றியதையும் இன்றுவரை வழிபாடாற்றி வருவதையும், அங்கு கிடைத்த சான்றுகளில் இருந்தும், வழிபாட்டு நடைமுறை களிலிருந்தும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

அறுவகைச் சமய நெறிகளுள் ஒன்றாக விநாயகரை (கணபதியை) முழுமுதற் கடவுளாகப் போற்றி வழிபடும் சமயப்பிரிவாக காணா பத்தியம் விளங்குகின்றது. விநாயகர் வழிபாடு புராதனமானது மட்டுமல்லாது பிரசித்திபெற்று விளங்கும் வழிபாட்டு மரபுகளுள் ஒன்றாகவும் விளங்கி வருகின்றது. விநாயக வழிபாடானது இலங்கை, இந்தியா, போன்ற நாடுகளில் மட்டுமல்லாது தென் கிழக்காசிய நாடுகள் மற்றும் உலகநாடுகளிளெல்லாம் பரவி, வளர்ச்சி பெற்று விளங்கி வருவதை இங்கு கிடைக்கப்பெறும் சான்றாதாரங்கள் மற்றும் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் மூலமாகவும் அறிந்துகொள்ள

முடிகின்றது. விநாயகரை இந்துசமயத் தலைவர்கள் மட்டுமல்லாது பௌத்தம், சமணம் ஆகிய மதங்களைச் சார்ந்த மக்களும் சிறப்பாகப் போற்றி வழிபட்டு வருகின்றமை கண்கூடு. இந்து பௌத்த மதங்களின் இணைப்புப் பாலமாக விநாயகக் கடவுள் விளங்கி வருகின்றார்.

ஆரிய வழிபாட்டு மரபிலும், திராவிட சமய மரபிலும் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட கணபதி வழிபாடு, தென், தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் பல சவால்களை எதிர்கொண்டு, அப்பிராந்திய மக்கள் வாழ்வில் பங்கெடுத்திருந்தமையினைச் சிற்ப, ஓவிய மரபுகள் அடிப்படையில் காண முடிகின்றது என பேராசிரியர் செ.கிருஷ்ணராசா கூறியுள்ள கருத்துக்கள் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் கணபதி வழிபாட்டின் தோற்றம் பற்றி பல்வேறு வகையான கருத்து நிலைகள் காணப்படுகின்றன. தமிழகத்தில் விநாயகர் வழிபாடு சதுக்கப் பூதத்திலிருந்து தோன்றியதென்றும், பௌத்தமத வழிபாட் டினின்று தோன்றிய வேழமுகத்தான் தமிழக உழவர்களின் தெய்வ மெனவும், புத்தருக்குக் கட்டப்பட்ட கோயில்களனைத்தும் தமிழகத்தில் விநாயக கோயிலாக மாறினவென்றும், யானைகள் மிகுந்த பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் விலங்கு வழிபாட்டின் அடிப்படையில் விநாயகர் வணக்கம் தோன்றியதென்றும் தமிழக அறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தமிழகத்தில் 'தும்பிக்கை ஆழ்வார்' என்ற பெயரில் வைணவத் திருத் தலங்களில் விநாயகர் வழிபடப்படுகின்றார். கருங்கல், சலவைக்கல், பளிங்கு, யானைத்தந்தம், வெள்ளெருக்கு ஆகிய மூலப் பொருட்களில் விநாயகர் வடிவத்தினை உருவமைக்கும் மரபு இந்திய. தென்கிழக் காசிய மரபுகளில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தமையைக் காண்கின்றோம்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் விநாயகர் பெருமானை இந்துசமய மக்களும், பௌத்த சமண மதங்களைச் சார்ந்த மக்களும் நன்கு போற்றி வழிபடுகின்றனர். விநாயகப் பெருமானுக்கு தனிக் கோயில்கள் அமைத்தும், இந்து சமயக் கடவுளருக்கு தனித்தனியே அமைக்கப் பெற்ற திருக்கோயில்களில் பரிவார தெய்வங்களுள் ஒருவராகவும் விநாயகருக்கு தனிக் கோயில்கள் அமைத்தும் வழிபடுகின்றனர். மற்றும் பௌத்த விகாரைகள், சமணப் பள்ளிகளிலும் விநாயகர் நன்கு போற்றி வணங்குவதைக் காணலாம்.

பர்மா நாடானது முன்னர் பல்வேறு காலகட்டங்களில் சுவர்ணபூமி, சோன பிரபந்தம் என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டது. வைதீக சமயத்திற்குரிய தெய்வங்களான திருமால், கணேசர், கருடன், அனுமான், துர்க்கை முதலியோரின் சிலைகள் பர்மாவின் பல பகுதிகளில் கண்டெடுக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றிலிருந்து கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் எட்டாம் நூற்றாண்டு வரை பர்மாவில் மூவகைச் சமயங்களும் போற்றப்பட்டதை நாம் உய்த்துணரலாம். மேற்கு பர்மாவில் மகாயான பௌத்த மதம் நிலவிய இடங்களி லெல்லாம் விநாயகர் வழிபாட்டினைக் காண முடிகின்றது. விநாயகப் பெருமானை பௌத்த கோயிலுக்குள் வைத்து 'மகாபின்னே' என்ற பெயரால் மேற்கு பர்மா மக்கள் போற்றி வழிபடுகின்றனர்.

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் முதன்மையான நாடுகளுள் ஒன்றாக தாய்லாந்து விளங்குகின்றது. இந்நாடு முன்னர் பல்வேறு கால கட்டங்களிலும் பல்வேறு பெயர்களினால் சுட்டப்பட்டன. அப் பெயர்கள் வருமாறு:- சீயம், சியாமநாடு, சையாம தேசம், சியாமதேசம், துவாரவதி, வெள்ளையானைநாடு, சியன், சியாம் என்பனவாகும்.

தாய்லாந்து நாட்டிலுள்ள பௌத்தர்கள் மத்தியிலும் கணபதி வழிபாடு சிறப்புற்று விளங்குகின்றது. தாய்லாந்து மக்கள் கணபதிக்கு கோயில்களுக்குள்ளே இருக்க இடம் அளிக்காவிடினும் கோயில் பிர காரங்களில் கணபதியை வைத்து வழிபாடாற்றி வருவதை அவ தானிக்க முடிகின்றது. இந்நாட்டின் வடபுறத்தில் திருமால் கோயிலும், தென்புறத்தில் சிவன்கோயிலும், இவற்றிற்கிடையே விநாயகர் கோயிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தாய்லாந்தில் முள் முருக்க மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருக்கும் விநாயகர் கருவளத்தினை வழங்கும் கடவுளராக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளார்.

இந்தோசீனத் தீபகற்பத்தின் கிழக்குக்கரையோரத்தே நொயொங்சன் பக்க மலைக்கும் மீகொங் ஆற்றின் கழிமுகத்துக்கு மிடையே அமைந்திருந்த சம்பா இன்று வியட்நாம் தேசத்துள் அடங்கி விட்டது, இந்நாட்டினை முன்னர் தெற்கு அன்னம், சம்பா, அன்னம், சம்பாபதி என அழைத்தனர். சக்திக்கு அடுத்துச் சிவனோடு தொடர் புடைய தெய்வமாகக் 'கணேசர்' போற்றப்பட்டதைக் காணலாம். சம்பாவில் விநாயகரின் உருவச்சிலைகள் மிகப் பரவலாகக் கிடைத் துள்ளன. இதனால் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தில் விநாயகர் வழிபாடு சிறப்புற்று விளங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது தெரிகின்றது. 'போ'

நகரில் விநாயகருக்குத் தனிக்கோயில் ஒன்று இருந்தமை, கல்வெட் டுக்களால் தெரிய வருகின்றது. கி.பி. 17இல் ஜெயஹரிவர்மன் விநாய கருக்குத் தனிக்கோயில் கட்டினான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இத் தெய்வம் வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்திலேயே சிலைகள் செய்யப் பட்டுள்ளன. சைவசமயம் தழைத்திருந்த சம்பாநாட்டில் விநாயகர் வழிபாடு உன்னத நிலையில் காணப்பட்டது. கி.பி. நான்காம் நூற்றாண்டிலிருந்து விநாயகரின் திருவுருவங்கள் இங்கு அகப்படு கின்றன.

தெய்வத் திருமேனிகள் பல சம்பாவில் மிக அழகாகச் செய்யப் பட்டுள்ளன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கது போ நகரிலுள்ள கணேசர் வடிவங்களாகும். இப்படிமங்கள் தமிழகக் கலைமரபின் அடிப்படையில் வளர்ந்ததை நினைவுபடுத்துகின்றன. எனவே, தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சாயலும், இந்தியக் கலை மரபின் கூறுகளும் சம்பாவின் கலைப்பொருட்களில் பதிந்துள்ளதை எளிதிற் கண்டறியலாம்.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்குட்பட்டு இருந்த மலேயா (31.08.1957)இல் சதந்திரத் திருநாடாயிற்று. போர்ணியோ - சிங்கப்பூர் முதலிய தீவுகள் இணைந்து (01.08.1962)இல் மலேசியாக் கூட்டாட்சி அமைப்பு உரு வாயிற்று. ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்குள் (07.08.1965)இல் சிங்கப்பூர் மலேசியாக் கூட்டாட்சி அமைப்பிலிருந்து பிரிந்து, தனியுரிமை வாய்ந்த நாடாக பொலிவுபெற்றது. மலேசியா நாட்டினை முன்னர் மலயம், மலாய், மலாக்காதீபகற்பம், கங்காநகரம், மலேயா, காழகம் எனும் பெயர்களால் சுட்டப்பட்டது.

மலேசியா நாட்டிலே அமைந்துள்ள இந்துக் கோயில்களுள் கோர்ட்டு மலை - கணேசர் கோயில், மலாக்கா - பொய்யாத விநாயகர் கோயில் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. கோர்ட்டு மலை கணேசர் கோயில் கோலாம்பூரின் பாட்டாளி மக்களுடைய நன்கொடையில் இருந்து கட்டப்பெற்றதாகும். இந்நாட்டில் அமைந்துள்ள பொய்யாத விநாயகர் கோயிலில் கணேசர், சுப்பிரமணியர், மாரியம்மன், இராமர் முதலிய இந்து தெய்வங்களின் விக்கிரகங்கள் வழிபாட்டுத் தெய்வங் களாக உள்ளன. நகரத்துச் செட்டிமார்கள் அக்கோயிலில் மீனாட்சி சுந்தரேசுவரரை எழுந்தருளச் செய்துள்ளனர். மூன்று பெருந்தேர்கள் இக்கோயிலில் உள்ளன. நவராத்திரி விழாவும், கந்தர் சஷ்டி விழாவும் மிகச் சிறப்பாக இங்கு கொண்டாடப்படுகின்றன. சிங்கப்பூர்த்தீவு, மலேசியாத் தீபகற்பத்திற்குத் தெற்கே, நிலவுருண் டையின் நடுக்கோட்டிற்கு வடக்கில் அமைந்துள்ள தீவாகும். சுமாத்திரா, போர்ணியோ தீவுகளுக்கு இடையில் சிங்கப்பூர்த் தீவு அமைந்திருக்கின்றது. பினாங்கு எனும் சிறுதீவு, சிங்கப்பூரையொட்டி உள்ளதாகும். இந்நாட்டினை முன்னைய காலப் பகுதிகளில் தாமசிகம், சிங்கபுரம், சிம்மபுரம், சிங்கை என்னும் பெயர்களில் அழைத்தனர். இங்குள்ள விநாயகருக்குரிய திருக்கோயில்களுள் ஸ்ரீ செண்பக விநாயகர் கோயில், லையன் சிட்டிவிநாயகர் கோயில், சித்திவிநாயகர் கோயில், லையன் சிட்டிவிநாயகர் கோயில், சித்திவிநாயகர் கோயில், பொன்னம்பல சுவாமிகள் எனும் சான்றோரின் முயற்சியால் கட்டப் பட்டது. நகரத்துச் செட்டிமார்களின் திருப்பணியால் இக்கோயில் இன்றும் சிறப்புற்று விளங்குகின்றது.

இந்தோனேசியா நாடானது சுமத்திரா, யாவா, போர்னியோ, பாலித்தீவு, மதுரா ஆகிய பெருந்தீவுகளையும் மூவாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட சிறுதீவுக் கூட்டங்களையும் உள்ளடக்கியதாக விளங்கு கின்றது. விநாயக வடிவங்களுள் கபால கணபதி தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் குறிப்பாக இந்தோனேசியாவில் காணப்படும் சிறப்பு வடிவமாகும். காணபத்திய நாடு என இந்தோனேசியா அல்லது யாவா என அழைக்கப்பட்டு வந்தமையின் பின்னணியில் கணபதி வழிபாட்டு மரபின் உச்சவளர்ச்சியே அடிப்படையாக விளங்கியது எனலாம்.

இந்தோனேசிய நாட்டு பணநோட்டில் விநாயகர் (கணபதி / பிள்ளையார்) உருவம் அச்சிடப்பெற்று மக்களின் பணப்புழக்கத்தில் இன்றும் இருந்து வருவதை 30.09.2007 அன்று வெளிவந்த தினக்குரல் பத்திரிகை பிரசுரித்திருந்தமை இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. அப் பத்திரிகைச் செய்தி வருமாறு:- "இந்து கூட்டல் ஆசியா இந்தோனேசியா என்ற எண்ணத்தை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் இந்தோனேசியப் பண நோட்டில் பிள்ளையாரின் திருவுருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் தமிழன் ஆங்கிலத்தில் கையொப்பமிடும் காலத்தில் அந் நாட்டு ஆளுநர் தமிழ் மொழியில் கையொப்பமிடும் காலத்தில் அந் நாட்டிலும் (இந்தியா, இலங்கை உட்பட) இந்துக் கடவுளின் உருவம் பணத்தில் இடம்பெற்றது கிடையாது. இந்தோனேசியாப் பணநோட்டில் விநாயகர் உருவம் கவர்னரின் தமிழ் எழுத்துக் கையொப் பணதோட்டில் விநாயகர் உருவம் கவர்னரின் தமிழ் எழுத்துக் கையொப் பணதோட்டில் விநாயகர் உருவம் கவர்னரின் தமிழ் எழுத்துக் கையொப்

பமும் இடப்பெற்றிருப்பது கண்டு இந்துக்கள் பூரிப்படைகின்றனர். பணத்தில் பிள்ளையார் இருப்பது இன்பம். அந்தப் பணத்தினை நேர்மையான வழியில் சம்பாதித்து நல்ல வழியில் செலவு செய்தால் கிடைப்பது பேரின்பம்". என தினக்குரல் பத்திரிகைச் செய்தியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

ஜாவா நாடு முன்னைய காலப் பகுதிகளில் ஜவத்தீபம், சாவகம், ஜவத்தீவு, யாவா, என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டது. ஜாவாத் தீவில் பழங்காலத்திலிருந்து சைவம், வைணவம், பௌத்தம் ஆகிய சமயங்கள் மிகுதியாகப் பரவியிருந்தன. கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இஸ்லாமிய மதமே அங்கு பெரிதும் தலையெடுத்தோங்கியது. எனினும் அங்கே விநாயகரின் செல்வாக்குச் சிறிதும் குறையாமல் நிலவிவருகிறது. ஜாவாவில் கணேசர் விக்னேஸ்வரராகக் கருதப் பட்டார். ஆறுகளைக் கடக்கும் இடங்கள், செங்குத்தான மலைச் சாரல்கள் போன்ற அபாயகரமான இடங்களில் விநாயகருடைய உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. மண்டை ஓடுகளினால் ஆக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை விநாயகருக்கு அணிகலன்களாக அணியும் வழக் கத்தை இந்த நாட்டில்தான் காணலாம்.

சிங்கப்பூரில் கிடைத்துள்ள விநாயகர் சிலை தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. அவர் முக்கண்களையுடைய கபால கணபதியாவார். மனித உடலும், யாழித்தலையும் உடையவராக இருப்பதோடு சிவபெரு மானின் மகன் என்பதை நினைவுபடுத்தும் வகையில் முக்கண்ணினை உடையவராகவும் விளங்குகின்றார். மேலும் கபாலமும் குழவித்திங் களையும் அவர் அணிந்திருக்கின்றார். பைரவரின் மகனாகக் கருதும் நிலையில் விநாயகர் கபாலங்களின் மீது அமர்ந்து, கபாலங்களையே பல்வகை அணிகளாக அணிந்துள்ளார். அச்சிலை 2.25 மீற்றர் உயரம் உடையது. இன்று அது லெய்டன் மாநகரின் தொல்பொருட் காட்சிச் சாலையில் உள்ளது.

சிவபெருமானின் மகனான கணேசருடைய வழிபாடு சாவகத்தில் எங்கும் பரவி இருந்தது. இந்திய உருவச்சிலை அமைப்பினைப் பின்பற்றியே சாவகத்தில், விநாயகருடைய உருவச்சிலைகள் பல வகையாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன.

பாலித்தீவில் மக்கள் சூரியன், பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், ஸ்ரீதேவி, துர்க்கை, முருகன், கணபதி ஆகிய தெய்வங்களுக்குக் கோயில்கள் அமைத்துப் போற்றி வழிபடுகின்றார்கள். அத்துடன் பாலி மக்கள் இயற்கைப் பொருட்களைக் கடவுளாக எண்ணி வழிபடுகின்றனர். பாலித்தீவில் கி.பி. 8ஆம், 9ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இந்துசமயம் பிரபல்யம் பெற்று விளங்கியது. சிவனுடன் துர்க்கை, விநாயகர், நந்தி என்ற மூவரும் கூடிய சிற்பங்களே மிக அதிகமாக காணப்படுகின்றன. விநாயகர் லிங்க உருவத்திலேயே அனேகமாகக் காணப்படுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. விநாயகர் இங்கு துவார பாலகராகவும் காணப் படுகின்றார்.

போர்ணியோ நாட்டினை முன்னர் பரஹின தீபம், கலிமண்டான் என்னும் பெயர்களால் அழைத்தனர். கீழைப் போர்னியாவின் வேறு பல இடங்களிலும் பண்டைய இந்தியப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கை அறிவிக்கும் தொல்பொருட் சின்னங்கள் பல கிடைத்துள்ளன. கோம் பெங்கு என்னும் இடத்தில் உள்ள குகையில் மரத்தினால் அமைக் கப்பட்ட கோயிலின் அழிவுச்சின்னம் ஒன்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு கிடைத்துள்ள சிவன், விநாயகர், நந்தி, அகஸ்தியர், நந்தீஸ்வரன், பிரமன், கந்தன், மகாகாலன் ஆகியோரின் சிலைகள் இந்து சமயத்திற்குரியனவாகும். போர்ணியோவில் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் இந்துசமயம் சிறந்து விளங்கியதாகக் கல்வெட்டுக் களிலிருந்து அறிய முடிகிறது. மடிந்த கால்களின் உள்ளங்கால்கள் ஒன்றையொன்று தொடும்படி உட்கார்ந்த நிலையில் இங்குள்ள விநாயகரின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன.

பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகள், செலிபஸிற்கு நேர் வடக்கே உள்ள இத்தீவுகளில் கி.பி. பத்தாம் நூற்றாண்டுவரை சைவசமயம் தலைத் தோங்கின. கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு அளவினதான மட்பாண்டங்களும் அவற்றின் உடைந்த ஓடுகளும் இத்தீவுகளில் ஏராளமாகக் கிடைத் துள்ளன. அவற்றில் சமய வழிபாட்டிற்குரிய பல்வேறு குறிகளும், வடிவங்களும் காணப்படுகின்றன. இம்மட்கலக் குறிப்புகளால் இரண்டு உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. ஒன்று சிவ வழிபாடு அங்கு செல்வாக்குற்று இருந்தமையாகும். சூரியனின் வடிவம், சிவலிங்க வடிவம், விநாயகருடைய புனையா ஓவியம் போன்றவை மட்பாண் டங்களின் மீது வரையப்பட்டுள்ளமை நம் கருத்தைக் கவருவதாகும். பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளில் சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட விநாயகர் சிலைகள் பரவலாகக் கண்டு எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

தொகுத்து நோக்கின் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் மிகவும் தொன்மைக் காலம் முதல் விநாயகர் வழிபாட்டு மரபுகள் பரவி, வளர்ச்சிபெற்று இன்றுவரை பிரசித்தி பெற்று விளங்குவதைக் காணலாம். விநாயக வழிபாடானது இலங்கை, இந்தியா, நாடுகளில் மட்டுமல்லாது தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மற்றும் மேற்குலக நாடுகள் வரை பரவி, வளர்ச்சி பெற்று விளங்குவதைக் காணலாம். விநாயகப் பெருமானை தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்து சமயத்தவர்கள் மட்டுமல்லாது பௌத்தம், மற்றும் சமண மதத்தினரும் நன்கு போற்றி வழிபடுகின்றனர். ஆரியப் பண்பாட்டு மரபிலும் திராவிடப் பண்பாட்டு மரபிலும் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட விநாயக வழிபாடு, தென்கிழக் காசிய நாடுகளில் பல சவால்களை எதிர்கொண்டு அப்பிராந்திய மக்களின் வாழ்வில் நன்கு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை அங்கு கிடைத்த தொல்பொருட்கள் மற்றும் திருக்கோயில் வழிபாட்டு மரபுகள் போன்ற சான்றாதாரங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

தென்கிழக்காசியாவில் இந்து கட்டிட – சிற்பக்கலை மரபுகள்

[கி.பி. 15ம் நூற்றாண்டு வரை]

பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராசா

அறிமுகம்

தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கலையின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அப் பிராந்தியக் கலைமரபுகளின் உருவாக்கத்தில் வம்ச ஆதிக்கம், மற்றும் வாணிக உறவு வழிவந்து கலந்து சிறப்பித்த இந்தியக் கலைமரபுகளின் செல்வாக்கு ஆகியனவற்றை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந் துள்ளது.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்டகாலத்திலிருந்து உருவாகி, வளர்ச்சி யடைந்து வந்த மக்களது வாழ்க்கை வடிவங்களிலிருந்து பரிணாமம் பெற்ற தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கலைகளின் வடிவமைப்பானது, பின்னர் இந்திய உபகண்டத்திலிருந்து பரந்து சென்ற மதங்களின் நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட வாழ்வுமுறை காரணமாக ஒரு பரந்த நாகரிகக் கட்டுமானத்தினையே உருவாக்கிவிட்டிருந்தது. சமுத்திர வியலும், நீர்ப்பாசனவியல் தொழினுட்பமும் ஒன்று கலந்திருந்த வகையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கலைவளர்ச்சி வெளிப் படுத்தப்பட்டிருந்தமை அதன் விசேட அம்சமாகும்.

சமுத்திரவியல் முகப்புக்கள் காரணமாக உருவான துறைமுகப் பண்பாட்டு வாழ்வு காரணமாக, தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் உருவான கட்டிடக் கலை நுட்பங்களில் அகண்ட சமுத்திரப் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கு (Pan-Oceanic – Cross Culture) விரவிக் காணப்படுவதனை நன்கு அவதானிக்க முடிகிறது. வைணவ சமயக்கலைமரபுகளினூடாகப் பெற்றுக்கொள்ளபட்ட இந்திய தத்துவார்த்த சிந்தனைகள் இச் சமுத்திரவியல் பண்பாட்டு வெளிப்பாட்டிற்கு பெரிதும் உதவியிருப் பதனையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

அந்தவகையில் தென்கிழக் காசியக் கட்டிடக்கலை - சிற்பக்கலை மரபுகளில் அவற்றின் வளர்ச்சி யானது மூன்று பின்னணி நிலைகளைக் கொண்டிருப்பதனையும் அவதானிக்கலாம். அவையாவன:

- சுதேசிய இயற்கை வளங்களும், சூழலும், காலநிலையும் அப்பிராந்தியத்து கலைத் தோற்றப்பாட்டினைத் தீர்மானித் திருந்தமை.
- 2. இந்திய மதங்களின் அகலிப்பு ஆக்கிரமிப்பு நடைமுறையால் உருவாகிக் கலந்துவிட்ட கலையின்உள்ளீடுகள்.
- 3. சமுத்திரமுகப்புக்களின் ஊடாக ஒன்றிணைக்கப்பட்டு, உரு வாக்கப்பட்ட பண்பாட்டு வலைப் பின்னலினூடாக வடிவ மைக்கப்பட்ட தனித்துவமான பொதுமையான மேற் கட்டுமான கலை வெளிப்பாடுகள்.

என்பனவே அவையாகும். இம்மூன்று அடிப்படைகளினூடாகவும் மேலைத்தேய, மத்திய கிழக்கு மற்றும் மத்தியாசிய மக்களின் வாழ்க்கை வடிவங்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளைச் சென்றடைந்து கொண்ட தோடு, கட்டிட, சிற்பக்கலை மரபுகளிலும் தனித்துவமான முத்திரை யினைப் பொறித்துச் சென்றிருப்பதனைக் காணமுடிகிறது.

இதுவரையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கலை வரலாற்றினை ஆராய்ந்தோரின் நோக்கவிதானம் பன்முனைப்படுத்தப்பட்டதாக அமைந்திருந்தமையினை அவதானிக்க முடிகிறது. இந்தோனேசியாவை ஒல்லாந்தாரும், பிலிப்பைன்ஸ் மற்றும் வியட்நாம் போன்ற பிரதே சங்களை பிரஞ்சுக்காரரும் கைப்பற்றித் தத்தமது குடியேற்ற நாடாக ஆட்சி செய்த காலங்களிலிருந்து கட்டிடக்கலை, மற்றும் சிற்ப - ஓவியக் கலைமரபுகள் பற்றி பிரஞ்சு - நெதர்லாந்து ஆய்வாளர்கள் மூன்று தலைமுறைகளாக ஆய்வு செய்து, நிறையவே எழுதியி ருப்பதனைக் காணலாம். இந்தியக்கலை ஆய்வாளர்களும் 'அகண்ட

இந்தியக்' கொள்கையைப் பின்பற்றி, பௌத்த - இந்துக் கலை மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்ந்திருப்பதனைக் காணமுடிகிறது. தற்பொழுது தென்கிழக்காசியாவில் சுதேசிய ஆய்வாளர்கள் பலரும் தனித்துவம் வாய்ந்த வகையில் தத்தமது பிராந்தியக் கலை மரபுகள் தொடர்பாக ஆராய்ந்து, நூல்கள் பலவற்றை எழுதியிருப்பதனையும் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு மூன்று அடிப் படையான அணுகுமுறைகளில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கலை வளர்ச்சி ஆராயப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தென்கிழக்காசியாவின் கலை வரலாறு தொடர்பாக ஆராய முயலுவோர் எத்தகைய புதிய கருத்துக்களைத் தெரிவித்தாலும், சோடேஸ் (Coedis), பார்மென்டியர் (Parmentier), போசிலியர் (Boisselier), டூப்போன்ட் (Dupont) போன்றவர்களுடைய தென்கிழக் காசியாவின் கலை பற்றிய நூல்களையே அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டிய ஓர் அவசியம் காணப்படுகின்றது. இவர்களுள் சோடேஸ் என்பவரது ஆக்கங்கள் மிகவும் பிரதானமானதாகக் காணப்படு கின்றன. தற்காலத்தில் Philip Rawson என்பவர் The Art of Southeast Asia (1967) என்ற ஆங்கில நூலை எழுதியிருப்பது மேலைத்தேயத்தவர் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கலை வளர்ச்சியை இலகுவாக விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஏற்றதாகவுள்ளது. தற்போது அமெரிக்காவிலிருந்து வெளிவரும் Arts of Asia மற்றும் MARG போன்ற ஆங்கில ஆய்வுப் பருவ இதழ்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கலை வரலாறு, கலை வளர்ச்சி பற்றிய புதிய புதிய ஆக்கங்களைத் தாங்கி வெளிவருவதனைக் காணலாம்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலக் கலைவளர்ச்சி

இன்றைய நிலையில், தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகள் மும்முரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்ற நிலையில், அப்பிராந்தியத்தில் கலையின் தோற்றப்பாடானது வர லாற்றுக்கு முற்பட்டகாலத்திலிருந்தே வளர்ச்சிபெற்று வந்த முறையை ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். வியட்நாம், பிலிப்பைன்ஸ், தாய்லாந்து ஆகிய பிரதேசங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அண்மைக் காலத்து அகழ்வாய்வுகள் வாயிலாக மட்பாண்ட உற்பத்தித் தொழில்

அடைந்திருந்த தோற்றம், வளர்ச்சி என்பன எடுத்துக் காட்டப் பட்டுள்ளது. வியட்நாமில் 10000 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக மட் பாண்ட உற்பத்தி நடைபெற்று வந்திருந்த முறையினை தொல்லிய லாளர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். இங்கு வளர்ச்சிபெற்றுக் காணப் பட்டிருந்த மட்பாண்ட உற்பத்திக் கலைமுறை நான்கு பிரதான கால கட்டங்களை கொண்டவையாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை யாவன:

- 1) Pre Chinese Period : 10,000BC to 111 BC (சீனர் வருவதற்கு முன்: கற்காலம் மற்றும் முற்பட்ட செம்புக்காலம்)
- 2) Chinese Colonial Period : 111 BC to AD 938 (சீனர் வருகைக்கு முற்பட்ட காலம்)
- 3) Ly –Tran Dynastic Period : 1010 1400 AD (லீ-ரான் வம்ச காலம்)
- 4) Le Mac Dynastic Period: 1428 AD 1788 (லீ மைக் வம்ச காலம்)

பிலிப்பைன்ஸ் தீவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வுகளின் விளைவாக 1000000 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்திருந்ததாகக் கருதப்பட்ட மனித இனத்தின் Burial மையங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இச் சவ அடக்க மையங்களிலிருந்து மீட்டெடுக்கப்பட்ட பல்வேறு வகையான கலைப் பொருட்கள், மட்பாண்டங்கள் கலையின் தோற்ற காலத்தினையும், அதன் வரலாற்றினையும் நிர்ணயித்திருப்பதனைக் காணமுடிகிறது. மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வரலாற்றுச் செய்தி என்னவென்றால் நெல் தானியம் இச்சவ அடக்க மையங்களில் காணப்பட்ட மட்பாண்டங்களில் நிரம்பிக் காணப்பட்டது என்பதாகும். புதிய கற் காலப் பரப்பில் பிலிப்பைன்சில் வாழ்ந்த மக்கள் நெற்செய்கையை தமது பிரதான தொழிலாகக் கொண்டிருந்தமையையும், நெற்கானியம் பிரதான உணவுத் தானியமாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்த முறையினையும் தொல்லியல் ஆய்வுப் பெறுபேறுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. தென்னாசியாவில் நெற்பயிர்ச்செய்கை மேற்கொள்ளப்படுவதற்கு முன்னமே பிலிப்பைன்ஸிலும், தாய்லாந்திலும் மக்களது பிரதான உணவுத்தானியமாக நெல் விளங்கியிருந்தமையைக் காண்கின்றோம்.

அந்தவகையில் கலையின் தோற்றத்திற்கான உபரி உற்பத்தியை அந்நெற் தானியம் ஈட்டிக் கொடுத்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தக் கருத்தமைவினையே பேராசிரியர் கிக்ஹாம் என்பவர் 1986ஆம் ஆண்டில் தாய்லாந்தில் பாங்கொக்கிலிருந்து 70 கிலோமீற்றர் கிழக்கே அமைந்து காணப்பட்ட வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட கால மனித சவக் குழியை அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தியிருந்த போது தெரிவித்திருந்தார்.

"Explaining the importance of rice cultivation in the history of Mankind, he points out that today rice feeds more than two billion people, or half the world's population. Little is known of its early cultivation, but indications are that civilization of Southeast Asia began to shape from time to time man began deliberately to plant and harvest his own rice".

கிக்ஹாம் அகழ்வு செய்த மையம் 12 ஏக்கர் பரப்பளவைக் கொண்ட தாகும். கோக் பனெம் (Khok Phanam D1) என்ற மலையுச்சியே அகழ்வாய்விற்குட்படுத்தப்பட்டது. இங்கு 155 இடுகாட்டுக் குழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 5000 ஆண்டுகள் பழமைவாய்ந்த (மனித வயிற்றுக்குள் இருந்த) உணவு எச்சங்கள் உயிர்ச்சுவடுகளாக உரு மாற்றம் பெற்றிருந்தன. 43 அடுக்குகளாக ஒன்றன் மேல் இடைவெளி விட்டு மற்றொன்றாக சாந்து பூசப்பட்ட நிலத்தளங்கள் இங்கு கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. ஒரு பெரிய சடங்கு மையமாக அல்லது கோயிலாக வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் அது விளங்கியிருக்க வேண்டும் என பேராசிரியர் கிக்ஹாம் குறிப்பிடுகின்றார். தாய்லாந்தில் முதன் முறையாக மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலக் கட்டிடம் என்றால் அது இதுவாகத்தான் இருக்கும் என அவர் மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இப்பேராசிரியரின் தலைமையில் பணியாற்றிய அகழ்வாய்வுக் குழுவினர் கண்டுபிடித்த மிகப்பெரிய சவக்குழியொன்று பனொம் (Phanom) என்ற மையத்தினுடைய இராணியினுடையது என்பதை அறியமுடிந்தது.இச்சவக்குழியில் காணப்பட்ட பெண்ணின் எலும்புக் கூடானது 250000 சிப்பிமுத்துக்களின்மீது பாவப்பட்டிருந்தது என்பதும், தோள் மூட்டெலும்புகளின் இருபக்கங்களிலும் வட்ட வடிவிலான சிப்பி வட்டகைகள் மிருகக் கொம்புகளுடன் வைக்கப்பட்டிருந்த மையினையும், சிப்பியினாலான மார்புப் பதக்கமொன்றுடனும், அப் பெண்ணின் எலும்புக்கூடு வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தமையினையும் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே தாய்லாந்தில் ஆபரணங்களை உருவாக்குகின்ற கலை மரபு உருவாகி விட்டமைக்கு 'இத்தாய்லாந்து இராணியினுடைய' சவக்குழி சான்றாகின்றது.

வியட்னாமை எடுத்துக்கொண்டோமாயின் இற்றையிலிருந்து 10000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே மட்பாண்ட உற்பத்தி கலை அங்கு தொடங்கிவிட்டிருந்தமையை அண்மைக்காலத் தொல்லியல் அகழ்வாய்வுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. வடவியட்னாமிலுள்ள மலைக்குகை ஒன்றுக்குள்ளிருந்தும், வடமத்திய வியட்நாமின் ற்கரையோர மையமொன்றிலிருந்தும் அகழ்வுமூலம் மீட்டெடுக் கப்பட்ட மட்பாண்டங்கள் மேற்குறித்த கருத்தமைவை உறுதி செய்துள்ளன. வியட்நாமிய வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலப் பண்பாட் டடிப்படையில் பக்-சொன் பண்பாடு, ஹா-லோங் பண்பாடு, குயின்ந் - வான் பண்பாடு என கற்காலப் பண்பாட்டின் பல்வேறு உபபிரிவுகளின் அடிப்படையில் இம் மட்பாண்ட உற்பத்திமுறை நிகழ்ந்திருந்தமையை தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். கோ லொக் (Hoa-Loc) பண்பாடான கற்காலப் பண்பாட்டுக்குரிய மாந்தர்கள் முதலில் கையினால் வனைந்த (Handmade Pottery) பானைகளையும் மட்பாண்டங்களையும் உபயோகித்திருந்தனர். வடக்கு மற்றும் _மத்திய வியட்நாமில் இக் காலத்திலிருந்தே மட்பாண்டங்களில் கலைவடிவங்கள் இடம்பிடிக்கலாயின. சீப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட வரைபுகள், கேத்திர கணித வடிவமைப்புக்கள், தொடுக்கும் வட்டங்கள், நிலைக்குத்தானதும் பக்கவாட்டானதுமான கோடுகள் முதலானவை கோ-லொக் பண்பாட்டில் இடம்பெற்றிருந்தன.

இற்றைக்கு 4000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வியட்நாம் வெண்கல யுகத்திற்குள் (செம்புக்காலத்திற்குள்) நுழைந்தபோது வெண்கலத் தினாலான கலைப்பொருட்களின் உருவாக்கம் நிகழ்ந்த அதேநேரத்தில் மட்பாண்ட உற்பத்திக் கலைமரபும் நன்கு வளர்ச்சி பெற்றிருந் தமையைக் காண்கின்றோம். குயவசக்கரத்தின் பாவனை கொண்டு மட்பாண்டங்களை உருவாக்குகின்ற புதிய தொழினுட்பமும் செம்புக் காலத்துடனேயே ஆரம்பித்ததாக வியட்நாமிய தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவதனைக் காணலாம். செம்பு உலோகத் தாலான மேளவாத்தியக் கருவிகள் (Drums), பல்வேறு வகையான மிருகங்களின் உருவங்களைக் கொண்ட செம்பினாலான படிமங்கள் (Animated Objects), செம்பினாலான மனித வடிவங்கள் மற்றும் பாண்டங்கள் (Bronze wares), செம்பினாலான போர்க்கருவிகள், வாள், கோடரி அலகுகள் போன்றவை கி.மு. 3500-கி.மு.3000 ஆண்டுக் காலப் பகுதிக்குரியனவாக கிடைத்துள்ளன. இத்தகைய தொல்லியல் ஆதாரங்கள் வியட்நாமியச் சுதேசிய கலை மரபுகளின் தோற்றத்தினை யும் கலை வடிவமைப்பினையும் எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன.

தென்கொரியா நாட்டினை எடுத்துக்கொண்டோமாயின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலக் கட்டிட நிறுவனங்கள் அங்கு உருவாக் கப்பட்டிருந்தமையைக் காணலாம். சிறப்பாக பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய டொல்மன் வகையிலான (Dolmen) நினைவுச் சின்னங்கள் பல அங்கு இருந்தமை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.மு.முதலாயிரமாமாண்டின் முற்பகுதிக்குரியனவாக அத்தகைய டொல்மன்கள் கிடைத்துள்ளன. தென்கொரியாவிலுள்ள ஹாங்வாத் தீவிலுள்ள (Kanghwa) மிகப்பிரமாண்டமான டொல்மன் அந்நாட்டுத் தொல்லியற் திணைக்களத்தினால் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. தென்கொரியாவின் கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் மத்திய காலம் வரைக்கும் கல்லறைக் கலைமரபு மிகப் பிரதானமானவோர் இடத்தினை வகித்திருப்பதனையும் காணலாம்.

இந்தோனேசியாவின் கிழக்குக்கரையில் ஸிபித்தீவில் ஹோலோ (Golo Cave)க் குகைக்குள் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொல்லியல் அகழ்வாய்வின் விளைவாக குறுணிக்கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய, சிப்பியினால் செய்யப்பட்ட கருவிகள் அதிகளவில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன (Shell Artefact). இவற்றின் காலம் இற்றையிலிருந்து 32,000 - 28,000 BP என வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தோனேசியாவின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலக் கருவியாக்கற் கலைச் செயற்பாட்டில் சுதேசிய மக்கள் ஈடுபட்டிருந்தமையை ஹோலோக்குகை அகழ்வின் பெறுபேறுகள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. இக்கருவிகள் யாவும் றேடியோ காபன் முறையில் கணிக்கப்பெற்ற காலவரன்முறையில் பாதுகாக்கப் பட்டுள்ளன. சமுத்திரவியல் அடித்தளப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சி யூடாகவே இந்தோனேசியக் கலை மரபுகள் தோற்றம் பெற்று, வளர்ச்சி

யடைந்து கொண்டமைக்கு ஹோலோக்குகைக்குள்ளிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட குறுணிக் கற்காலப் பண்பாட்டிற்குரிய கருவிகள் (Microlithic tools made out of shell) சான்றாதாரங்களாகின்றன.

இந்தோனேசியாவில் யாவாத்தீவில் மிகப்புராதனமான மனித இனம் தோற்றம் பெற்றிருந்தமைக்கான மனிதசுவட்டெச்சங்கள் (Human Fossils) அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளன. 'யாவா - மனிதன்' எனக் குறிப்பிடப்படும் பித்தக்கஸ் அந்திரோப்பஸ் மனிதன் ஐரோப் பாவைப் போல் இத்தீவிலும் தோற்றம் பெற்றான் எனத் தொல்லிய லாளராலும், மானிடவியல் - சமூகவியல் ஆய்வாளர்களாலும் உறுதிப் படுத்தப்படுகின்ற பின்னணியில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலக் கலைகளும் யாவாத்தீவில் தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ள முடியும்.

தென்கிழக்காசியாவில் இந்துக் கட்டிடக்கலை மரபுகள்

தென்கிழக்காசியாவில் இந்துக்கலைமரபுகள் தொடர்பான ஆய்வுகளே உலக ஆய்வாளர்களது மிகக் கூடிய கவன ஈர்ப்பினைப் பெற்றுள்ளது எனலாம். இந்தியக் கலை - பண்பாட்டு ஆய்வாளர்கள் 'அகண்ட இந்தியா / பரந்த இந்தியா' என்ற கொள்கையை நிலைநிறுத்துவதற்கு தென்கிழக்காசியா மீதான இந்துக்கட்டிடக் கலைமரபுகள் மற்றும் சிற்ப - ஓவியக்கலை மரபுகள் தொடர்பான ஆய்வுகளையே மிக முனைப்புடன் முன்னெடுத்துச் சென்றனர். அவ்வகையில் இந்துக் கோயிற் கட்டிடக்கலை பற்றிய வரலாறு மிகவும் தனித்துவமாக அங்கு ஆராயப்பட்டு, பல நூல்களாக வெளியிடப்பட்டும் உள்ள மையைக் காணலாம்.

தென்கிழக்காசியாவில் இந்துக் கோயிற் கட்டிடக்கலை என்றவுடன் எமக்கு உடனடியாக நினைவிற்கு வருவது ஆங்கோர் வாட் இந்துக் கோயிலாகும். ஜைலேந்திர வம்சத்தினரால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பிரமாண்டமான இந்துக்கோயில் வளாகமாக ஆங்கோர் - வாட் பரிணாமம் பெற்றது என்றால் அது மிகையான கூற்றாகிவிட முடியாது. இரு வேறுபட்ட கால அடிப்படையில் ஆங்கோர் - வாட் இந்துக் கோயில் கட்டிடக்கலை மரபினை நாம் ஆராயமுடியும். அவை யாவன:

- 1. முற்பட்ட கால இந்துக்கோயிற் கட்டிடக்கலை மரபு. (இங்கு மன்னர்களது சிலைகளே கோயிற் கருவறைகளில் வைத்து பூஜிக்கப்பட்டன.)
- மரபுரீதியான உச்ச வளர்ச்சிபெற்ற இந்துக் கோயில் கட்டிடக் கலை மரபு. (ஆச்சரியம் மிக்க இந்துக் கோயில் கட்டிடக் கலைக்கூறுகள் தென்கிழக்காசியாவில் வளர்ச்சி பெற்ற காலம் இந்த இரண்டாம் கட்டமேயாகும்.)

கமேர் அரசின் தொடக்கத்துடன் அங்கோர் - வாட் என்ற நகரின் வரலாறும் ஆரம்பிக்கின்றது. நீர்ப்பாசனவியல் தொழினுட்பத்தின் மத்தியில் இந்நகர் ஒரு தொழினுட்ப நகராக, சமய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நகராக வளர்ச்சியடைந்தமையைக் காணமுடியும். கமேர் அரசின் முதல் மன்னனான இந்திரவர்மனின் முதலாவது நீர்ப் பாசன நிறுவனம் ஒன்றின் உருவாக்கத்துடன் ஆங்கோர் - வாட் நகரத்தின் வளர்ச்சிக்கான அடித்தளமிடப்பட்டது. இம்மன்னனைத் தொடர்ந்து 2ம் ஜெயவர்மன் ஆங்கோரில் உள்ள றோலோஸ் (Roluos) என்ற மையத்தை தலைநகராகக் கொண்டு இந்துக் கோயில் கட்டிடக் கலை வளர்ச்சிக்கு பணியாற்றியிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். முதலாவது இந்துக்கோயில் றோலோஸ் (Roluos) என்ற மையத் திலேயே கட்டப்பட்டது. கமேர் கட்டிடக்கலைமரபின் தொடக்கமே இந்த இந்துக்கோயிலின் நிர்மாணத்துடனேயே ஆரம்பித்தது. பிறேக் - கோ (Prea Ko), பாக்கொங் (Bakong), லோலி (Lolei), பிரசாத் - பிறேமொண்டி (Prasat Premonti) ஆகிய இந்துக்கோயில்கள் இங்கு (முதலில் அமைக்கப்பட்டன. பிறேக் -கோ இந்துக்கோயில் கி.பி.879இல் கட்டப்பட்டது. பாக்கொங் கோயில் கி.பி. 881இல் கட்டப்பட்டது. பிரசாத் - பிறேமொண்டி கோயில் அரசனுடைய அரண்மனை யாகவே தொழிற்பட்டிருந்தது. இந்துக் கோயில்கள் யாவும் சதுரமான வடிவமைப்புடனான அகழிகளினால் சூழப்பட்டிருந்தமையையும் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இவ்வகையான அகழிகளினுடாக கால்வாய்கள் பிரிக்கப்பட்டு நகரத்தினுடைய போக்குவரத்திற்கு ஏற்ற நிலையில் ஆங்கோர் - வாட் நகரத்தின் (திட்டஅமைவு) நிலையம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

முதலாம் கட்டம்

பிரேய்-கோ கோயில் (Preak Ko Temple): கமேர் வம்சத்து இந்து ஆலயங்களின் வரிசையில் பிரேய் - கோ கோயில் தொகுதி நன்கு ஆராயக்கூடியதாக உள்ளது. கிழக்கு - மேற்கு நோக்கிய போக்கில் நிலத்திலிருந்து உயரமாக அமைக்கப்பட்ட மேடைத்தளத்தின்மீதே இக்கோயிற்தொகுதி கட்டப்பட்டுள்ளது. கருவறைகளின் வாயில் அல்லது பிரதான வாயில் கிழக்குத்திசையை நோக்கியவையாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. திட்டமிடப்பட்டு, மிகவும் விசாலமான தளப்பரப்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ள இக்கோயிற்றொகுதி மொத்தமாக ஆறு கோயில்களைக் கொண்டுள்ளது. இருவரிசைகளில் மூன்று மூன்று கோயில்களாக ஒரே தளத்தில் அவை அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

ஒரே தளத்திலுள்ள தனித்தனியான இந்த ஆறு இந்துக் கோயில் களின் அமைப்பானது ஒரே அளவினதாக இருக்கவில்லை. முதல் வரிசையிலுள்ள மூன்று பெரிய கூரைக்கோபுரங்களையுடைய கோவில் களின் தளத்திற்கும், அவற்றிற்குப் பின்னேயுள்ள வரிசையிலுள்ள கோயில்களின் அடித்தளப்பரப்பிற்குமிடையே நிறைய வேறுபாடுகள்

கி.பி. 879இல் இந்திரவர்மனால் கட்டப்பட்ட பிரேய்-கோ கோயில்

காணப்படுகின்றன. முதலாம் வரியிலுள்ள நடுக் கோயில் சற்று பின்னே உள்வாங்கப்பட்டு அமைக்கப்பட்டிருப்பதனையும் காண் கின்றோம். ஆனால் கருவறையின் கோபுரங்கள் யாவும் ஒத்திசைவான - சமச்சீரான கட்டிட அலங்காரக் கூறுகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த ஆறு ஆலயங்களினதும் தூண்கள் கயிற்றுப் பொறியமைப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட சுழற்சிப் பட்டடையில் வைத்து அலங்கார வரைகள் உருவாக்கப்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. முன் வரிசையில் காணப்படும் மூன்று ஆலயங்களும் மன்னனுடைய மூதாதையரில் ஆண் அங்கத்தவர்களுக்கும், பின் வரிசையிலுள்ள மூன்று ஆலயங் களினதும் வெளிப்பாடு பெண் அங்கத்தினர்களுக்குமாக அமைக்கப் பட்டது என நம்பப்படுகிறது. இந்த வகையில் பின் வரிசையிலுள்ள பெண் அங்கத்தவர்களுக்கான ஆலயங்கள் செங்கட்டியினாலேயே அவற்றின் கூரையமைப்பு அமைக்கப்பட்டமையைக் காணலாம். நன்கு அரைத்த சாந்துக்குழம்பு கொண்டு இக்கட்டிடங்கள் அலங்காரப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. கூரையில் அமைக்கப்பட்ட கோபுரங்கள் யாவும் நான்கு தட்டுக்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டமையும் குறிப் பிடத்தக்கது.

பாக்கொங் கோயில் (Bakong Temple): அங்கோர்-வாட் இந்துக்கோயில் வளாகக்கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியின் முதலாம் கட்டத்தில் அடுத்து நோக்கவேண்டிய இந்துக் கோயில் பாக்கொங் கோவிலாகும். இந்திர வர்மனது புனித லிங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மலையுச்சிக் கோவிலாக இது விளங்குகின்றது. இவ்வாலயமும் முழுக்க முழுக்க செங்கட்டியும், அரைத்த சாந்தும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாக உள்ளது. கி.பி.12ம் நூற்றாண்டில் இந்த ஆலயம் இடம் மாற்றப்பட்டதோக உள்ளது. கி.பி.12ம் நூற்றாண்டில் இந்த ஆலயம் இடம் மாற்றப்பட்டதோக உள்ளது. கி.பி.13ம் நூற்றாண்டில் இந்த ஆலயம் இடம் மாற்றப்பட்டதேரடு, கற்கட்டுமானத் தொழினுட்பத்திற்கும் மாற்றப்பட்டது எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இக்கோயிலானது சந்தனக் கல் மேடையினாலான ஓர் உயர்ந்த பீடத்தின் மீது, நான்கு பக்கங்களிலுமிருந்து படிக்கட்டுக்களையுடையதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. 47 அடி உயரமான ஒவ்வொரு கோபுரமும் பிரதான வாயில்கள் கொண்டு விளங்குகின்றன. சந்தணக் கல்மேடையிலான செவ்வகத் தளத்தில் எட்டு ஆலயங்கள் செங்கட்டி கொண்டு எழுப்பப்பட்டுள்ளன. இவை யாவும் பிரதான வாயில்கள், கடவுளர் வரிசைகள், பருமனான நாக உருவங்களை மருங்கிய வகையில்

கி.பி. 881இல் இந்திரவர்மன் - 1 மன்னன் கட்டிய பாக்கொங் கோயில்

அமைக்கப்பட்ட அகழிகளும், வாய்க்கால்களும், தாங்கிநிற்கும் கருட சிற்பங்களுமாகக் கொண்டிருப்பதனைக் காண முடியும். ஓரளவுக்கு கி.பி.9ம் நூற்றாண்டில் பொரபுதூரில் கட்டி யெழுப்பப்பட்ட பௌத்த வளாகத்தின் அடித் தளத்திட்டத்தினை பாங்கொங் இந்துக்கோவில் வளாகமும் கொண் டிருப்பதனைக் கண்டு கொள்ள முடிகிறது.

பாக்கெங் கோயில் (Bakheng Temple): முதலாம் கட்டத்து மூன்றாம் நிலையில் பாக்கெங் இந்து ஆலயம் திட்டவட்டமாகவே இதற்கு முற்பட்ட பாக்கொங் இந்து ஆலயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்தே வளர்ச்சி பெற்றிருந்தமையைக் காணமுடிகிறது. பேரண்டக் கோட் பாட்டின் தத்துவத்தினை வெளிப்படுத்துவது போன்ற அடித்தளக் கட்டமைப்பினையுடையதாக இந்த இந்துக்கோயில் உருவாக்கப் பட்டுள்ளது. பொரபுதூர் பௌத்த வளாகத்தின் கட்டமைப்பினைக் கொண்டதாகவே பல்வேறு உயர மட்ட வேறுபாடுகளைக் கொண்ட தளங்களில் எண்ணிக்கையில் அதிகமான கோபுரக்கட்டமைவுடன் இந்த இந்து ஆலய வளாகம் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. பிரமிட் வடிவில் ஐந்து தட்டுக்கள் கொண்ட மேடையமைப்பில் சற்சதுரமான தோற்றத்தினையுடைய அடித்தளத்தினைக் கொண்டு இக்கோயில் வளாகம் கட்டி எழுப்பப்பட்டுள்ளது. உயரம் குறைந்த மட்டத்தில்

கி.பி. 889-910 காலப்பகுதியில் யசோவர்மனால் கட்டப்பட்ட பாக்கெங் கோயில்

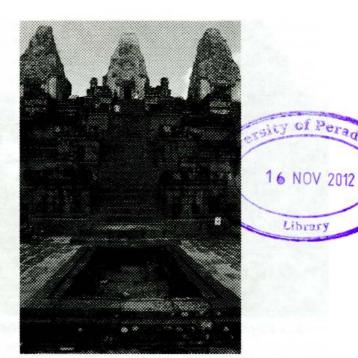
ஒருபக்க நீளம் 83 யார் ஆகும். 40 அடி அந்தத் தட்டின் உயரமாகவும் காணப்படுகிறது. இயற்கையாய் அமைந்த ஒரு குன்றின் மீதே இக்கோயில் வளாகம் அமைக்கப்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. கீழ்மட்டத் தளத்திலிருந்து நான்கு பக்கங்களில் இருந்தும் படித்தள வரிசை மேலெழும்பிச் செல்வதைக் காணலாம். படிக்கட்டுக்கள் ஆரம்பமாகும் நான்கு பக்க முகப்புக்களிலும் கல்லினால் செதுக்கப் பட்ட சோடிச் சிங்கங்கள் கலைவனப்பு மிக்கவையாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கோயில் வளாகப் பிரமிட்டின் உச்சியில் உள்ள தட்டில் உந்து பெரிய விமானங்களுடன் கூடிய இந்து ஆலயங்கள் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. நடுவில் ஒன்றும் மற்றவை நான்கு மூலைகளிலுமாக ஐந்து ஆலயங்களின் நேர்த்தி வாய்ந்த கட்டமைப்பு ஆங்கோர் வாட் கோயில் வளாகத்தின் உச்சமான காலகட்டத்தின் வளர்ச்சிக்குரிய அத்திபாரமாகவும் தொடக்கமாகவும் அமைந்துவிட்ட தெனலாம். மொத்தமாக 108 விமானங்கள் இங்கு அமைக்கப் பட்டுள்ளன. அதாவது மத்தியில் அமைந்த இந்து ஆலயத்தினைச் சூழ 108 விமானக் கட்டமைப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இது பேரண்டத் தத்துவத்தின் வெளிப்பாடு எனக் கூறப்படுகிறது.

இரண்டாம் கட்டம்

இரண்டாம் கட்ட இந்துக்கோயிற் கட்டிடக் கலை மரபானது 952இல் இராஜேந்திரவர்மன் கமேர் பேரரசின் தலைநகரை ஆங்கோருக்கு மாற்றிய காலகட்டத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றது. இராசேந்திர வர்மனுடைய ஆட்சிக் காலமானது கி.பி.944 தொடக்கம் கி.பி.968 வரையுள்ள காலப் பரப்பாகும். இம்மன்னனைத் தொடர்ந்து அவனது மகனான 5ம் ஜெயவர்மன் கி.பி.1001 வரைக்கும் ஆங்கோரில் இருந்த வண்ணம் ஆட்சி புரிந்தான். இக்காலகட்டத்தில் மன்னன் மட்டு மல்லாது தனிப்பட்ட செல்வாக்குமிக்க தனி நபர்களும் கோயில்களைக் கட்டுவதில் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினர்.

பிறீ ரப் கோயில் (Pre Rup Temple): இராசேந்திரவர்மனால் அவனது தேவைக்காகக் கட்டப்பட்ட கோவிலே பிறீ ரப் என்பதாகும். கி.பி.961 இல் இது கட்டப்பட்டது. ஒரு மன்னன் தன்னுடைய இறப்பிற்குப் பின் தனது உடலை பாதுகாத்து, பதிட்டம் செய்வதற்காக கோயில் கட்டும்முறை தென்கிழக்காசியாவில் நடை முறையில் இருந்தமைக்கு இக்கோயில் சிறந்தவொரு சான்றாகும். தெய்வீக சக்தி பொருந்திய மன்னனது ஆன்மா இக்கோவிலில் தங்கி, இராச்சியத்து மக்களைப் பாதுகாக்கின்றது என்ற எண்ணக்கரு தென் கிழக்காசிய மக்கள் மத்தியில் வேரூன்றியிருந்தது. அவ்வகையில் இராசேந்திரவர்மனால் அம்மரபு தொடக்கிவைக்கப்பட்டமையை பிறீ ரப் இந்து ஆலயத் தொகுதி குறித்து நிற்கின்றது.

இராசேந்திரவர்மனால் கட்டப்பெற்ற பிறீ ரப் இந்துக்கோவில் வளாகம் தனித்துவமான கட்டிடக்கலைக் கூறுகளைக் கொண்டு விளங்குவதனைக் காணலாம். படிக்கட்டு முறையில் அமைக்கப்பட்ட இக்கோவில் மூன்று தளங்களைக் கடந்து செல்கின்றது. அதன் உச்சியில் ஐந்து விமானங்களைக் கொண்ட ஐந்து ஆலயங்கள் அமைக் கப்பட்டுள்ளன. அவை முழுவதும் செங்கற்களினாலேயே கட்டப் பட்டுள்ளன. படிக்கட்டு வரிசை தொடங்கும் முகப்பில் இருபக்கங் களிலும் காவல் நோக்கத்திற்காக தலா இரு சிங்க உருக்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளன. படிக்கட்டுத்தளம் தொடங்கும் இடத்தில் அணி மண்டபம் அல்லது வாயில் கூடம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதும்,

கி.பி. 961/2 இல் ராஜேந்திரவர்மனால் கட்டப்பட்ட பீறி ரப் கோயில்

அவை உள்வட்டப் பாதுகாப்புச் சுவரினால் உள்ளகப்படுத்தப்பட்டுள்ள தன்மையும் இக்கட்டிடத்தின் சிறப்பான தன்மைகளாகும்.

கி.பி.10ஆம் நூற்றாண்டில் கமேர் கட்டிடக் கலைமரபின் இறுதி உச்ச வளர்ச்சியானது தென்கிழக்காசிய இந்துக் கோயிற் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியை அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்தி வைத்தது எனலாம்.

பாண்டைய் - சிறீ கோயில் (Banteay Srei Temple): இந்துக் கோயிற் கட்டிடக்கலை மரபில் சாஸ்திரீய மரபின் அடிப்படையில் அதன் உச்ச வளர்ச்சியைக் காட்டும் ஆங்கோர் - வாட் இன் வளர்ச்சிக்கு அடித்தளத்தில் படிக்கல்லை இட்டுக்கொடுத்த பெருமை பாண்டைய் - சிறீ என்ற இந்துக்கோயில் வளாகத்திற்கு உண்டு. தென்கிழக்காசி யாவில் இந்துக்கோயில் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியில் அதன் முதலாம் கட்ட உச்சமான வளர்ச்சி எனக் கருதப்படும் ஓர் அம்சம் இந்தக் கோயிலுக்குண்டு. இக்கோயில் பிராமணீயப் பிரமுகரினால் வடிவமைக் கப்பட்டுக் கட்டுவிக்கப்பட்டமை காரணமாக இங்கு பூரணத்துவமாக

கி.பி. 967இல் யஜன்யவரஹானால் கட்டப்பட்ட பாண்டைய் சிறீ கோயில்

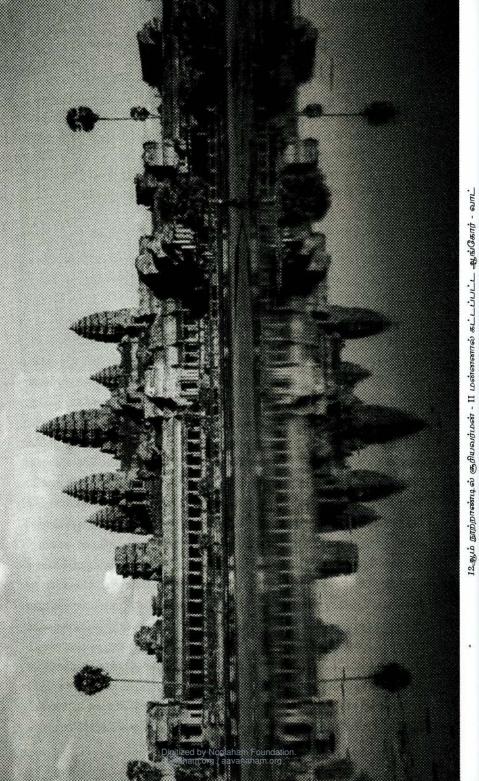
நிறைவுபெற்ற வளர்ச்சியை அக்கட்டிடக்கலை ஈட்டியிருந்தது. மிகவும் தனித்துவமான இந்துக் கோயிற் கட்டிடக்கலை மரபுகளை பாண்டைய் சிறீய் கோயில் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தொல்சீர் இந்துக் கட்டிடக்கலை (Classical Hindu Architecture) அமைப்பு முறையை இக்கோயில் வளாகத்திலிருந்து கண்டு கொள்ள முடிகிறது. ஆங்கோர் - வாட்டின் உட்பகுதியில் அமைக்கப்பட்ட இரு இந்து ஆலயங்கள் பாண்டைய் சிறீய் கட்டிடக் கலை மரபினை மீண்டும் மீண்டும் வெளிப்படுத்தியுள்ளமையிலிருந்து ஆங்கோர் - வாட் இந்துக் கோயில் வளாகத்தின் மரபுக் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சிக்கு அது பெரிதும் அடிப்படையாக இருந்திருப்பது வெளிப்படையாகின்றது.

இக்கோயில் அமைப்பின் உட்புற முக்கோணப் பகுதியில் மூன்று கருவறைகள் உள்ளன. இம்மூன்றினுள் முதற் கோயிலில் திருமாலும், இரண்டாவது கோயிலில் அவரது மனைவியான இலக்குமியும், மூன்றாவது கோயிலில் சிவபெருமானும் வழிபடு தெய்வங்களாக அமைக்கப்பெற்றிருந்தனர் என்பது தெரிய வருகின்றது. இக்கோயில்களின் சுவர்கள் அனைத்திலும் ஏரும் எழிலும் வாய்ந்த கல்லோவியங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கோயில் விமானங்கள் நேர்த்திமிகு வளைவுகளைக் கொண்ட வையாக உள்ளன. அவையாவும் பேரளவிற்குச் சிற்பங்களால் அணி செய்யப்பட்டுள்ளன. பக்கச் சுவர்களில் இராம கதையின் பல்வேறு காட்சிகள், வனப்புகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு கருவறையின் வெளிப்புறச் சுவர்களிலும் அனுமான், வாலியின் சிற்பங்கள் காட்சி தருகின்றன. - க.ந.திருநாவுக்கரசு

ஆங்கோர் - வாட் (Angkor Wat)

கமேர் அரசின் மிக உச்சமான வளர்ச்சியை முதலாம் சூரியவர்மன், அவனது மகனான உதயாதித்தியவர்மன் II, இவனது இளைய சகோதரரான 2ம் ஹர்ஸவர்மன் ஆகியோர் முன்நகர்த்திச் சென்றிருந் தமையின் விளைவாக அரசியல் அடிப்படையிலானதும், சமூக பொரு ளாதாரச் செழிப்பினடிப்படையிலானதுமான ஒரு நீண்ட காலப்பரப்பு கலை வளர்ச்சிக்குக் கிடைக்கப் பெற்றது. அவ்வாறான ஒரு நிலையே ஆங்கோர் - வாட், ஆங்கோர் - தோம் ஆகிய நகரங்களின் உச்சமான கட்டிடக்கலை வளர்ச்சிக்கு இந்து மதத்துடன் இணைக்கப்பெற்ற வகையில் மிகச் சிறந்த சந்தர்ப்பத்தினை வழங்கியிருந்தது.

சூரியவர்மனது ஆட்சிக்காலத்தில் கட்டப்பெற்ற இந்துக்கோயில் வளாகங்களாக Ta Keo, Phimeanakas, Vak Ek, Vat Naser, Pre Rup என்பன அமைந்தன. ஐந்து தட்டுக்களையுடைய விமானச் சிகரங்களையுடைய கோயில் வளாகங்களாக இம்மன்னனுடைய இந்துக் கோயில் கட்டிடக்கலை மரபு அமைந்துகொண்டது. முழு ஆலயமுமே அடித்தளத்தி லிருந்து அதன் விமானச் சிகரங்கள் வரைக்கும் சந்தன வைரக் கற்களாலேயே அமைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஓவ்வொரு விமானச் சிகரங்களிலும் அமைந்த ஐந்து தட்டுக்களில் மேலிருந்து மூன்று தட்டுக்களும் குத்தான சரிவுகூடியவையாகவும், உயரமுடைய வையாகவும் அமைக்கப்பட்டன. கீழேயுள்ள இரண்டு தட்டுக்களும் மிகவும் அகன்றும் 113 × 134 யார் பரப்பளவைக் கொண்டவையாகவும் அமைக்கப்பட்டன. தட்டுக்களின் விளிம்புகள் தூண்கள் நிறைந்த அலங்கார மண்டபங்களினால் நிறைக்கப்பட்ட வையாகவும், மூலைக்கைச் சிகரங்களை நிறையக் கொண்டுள்ளன வாகவும் அலங்காரப்படுத்தப்பட்டமையைக் காணலாம். சிகரங்களின் வையங்

களில் உள்ள வாயில் அலங்கார வாயில் மண்டபக் கட்டமைப் பினாலும் வடிவமைக்கப்பட்டமையைக் காணலாம்.

இரண்டாம் உதயாதித்தியவர்மனால் அமைக்கப்பட்ட ஆங்கோர் - வாட் கோயில் வளாகங்கள் Baphuon, Western Mebon, Cambodia என்ற பிரதேசங்களில் காணப்படுகின்றன. பவூன் (Baphuon) இந்து ஆலய வளாகமானது 480 x 140 யார் பரப்பளவைக் கொண்டதாகும். நிலத்திலிருந்து மிகவும் உயரமான - தூண்களினால் உயர்த்தப்பட்ட பாதை யொன்றினூடாகவே இக்கோயில் வளாகத்தைச் சென்றடைய முடியும். இப்பாதையின் நீளம் 200 யார் தூரம் ஆகும். இவ்வாலயத்தின் சிகரத்தின் ஐந்து தட்டுக்களில் மேல் உச்சியிலுள்ள தட்டு மட்டும் 75 அடி உயரம் கொண்டது. மத்தியிலுள்ள சிகரத்தின் முடியானது நிலமட்டத்திலிருந்து 160 அடி உயரம் கொண்டது. துரதிஷ்டவசமாக இவ்வாலய வளாகமானது அழிவிற்குட்படுத்தப்பட்டுவிட்டது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இரண்டாம் சூரியவர்மனால் கி.பி.1113இல் ஆங்கோரில் உருவாக்கப்பட்ட பேரரசமுகாமையுடன் ஆங்கோர் - வாட் இன் உச்சமான கலைவளர்ச்சியும் ஆரம்பிக்கின்றது. இம் மன்னனுடைய மிகவும் சக்திவாய்ந்த முடியாட்சி முறையும், ஆட்சியதிகார விஸ்தரிப்புக் கொள்கைகளும் ஆங்கோர் நகரை மையமாகக் கொண்டே நிகழ்ந்தது. இம்மன்னனது பேரரசு ஆட்சிப்புல எல்லையானது புராதன கமேர் இராச்சிய எல்லைகளையும் மீறி மேற்கே சீயம் வரைக்கும், கிழக்கே பாகன் அரசின் எல்லைவரைக்கும் பரந்திருந்தது. தெற்கே மலாய் குடாநாடு முழுவதும் இப்பேரரசிற்குள் அடக்கப்பட்டிருந்தது. கி.பி.1145இல் சம்பா அரசும் இப்பேரரசுடன் இணைக்கப்பட்டு (அன்னம் உட்பட) கமேர் பேரரசு பெரும் வியாபகத்தை தென்கிழக் காசியாவில் கொண்டு விளங்கிய காலம் இக்காலமாகும். இரண்டாம் சூரியவர்மன் கி.பி.1177இல் மறைய, ஆறாம் ஜெயவர்மன் காலத்தில் மீண்டும் ஆங்கோர் - வாட் இந்துக்கோயில் கட்டிடக்கலை மரபு பேரெழுச்சியடைந்தது. எகிப்திலுள்ள மகாபிரமிட்டினை (Kephren) ஒத்தவகையில் ஆறாம் ஜெயவர்மன் கோயில் மலையை (Temple – Mountain) உருவாக்கினான். கோயிலை அமைப்பதற்குப் பயன்படுத் தப்பட்ட சந்தணக்கற்கள் யாவும் தனித் தனியே அலங்கார அணி களினால் பொழியப்பட்ட பின்னரே கட்டிட அமைப்பிற்கு பயன்

ஆங்கோர் - வாட் (விமானப் பார்வை)

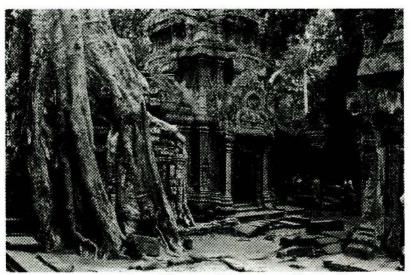
படுத்தப்பட்ட வகையை இங்கு காணமுடிகிறது. கூரைக்குப் பயன் படுத்தப்பட்ட கற்கள் கூட செதுக்கு வேலைகளை தாங்கிய நிலை யிலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

ஆங்கோர் - வாட் இந்துக்கோயில் வளாகம் 1700 x 1500 யார் பரப்பளவினைக் கொண்டு உயர்ந்த மதிலரண் ஒன்றினால் முழுவ துமாக உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இம் மதிலரணுக்கும் வெளியே நான்கு பக்கங்களிலும் பிரமாண்டமான - நீட்சிப்போக்கான சிற்பக் கலை வனப்பு நிறைந்த மடங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பிர மாண்டமான இந்து ஆலயத்திற்குரிய பிரதான பாதை மேற்குத் திசையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகன்ற பாதையானது நிலத் திலிருந்து நன்றாக உயர்த்தப்பட்ட வகையில், பாதையின் இருபக்கங் களிலும் விரிந்த தலைகளையுடைய நாகசிற்பங்கள் அணி செய்ய கலை மிளிர்ச்சியுடன் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. நிலத்திணிவிலிருந்து உயரமாக அமைக்கப்பட்ட அப்பாதை கற்களினால் நன்கு செப்பமாகப் பாவப்பட்ட நிலையில் செவ்வக மண்டபவாயில் ஒன்றினை சென்றடைகின்றது. அச் செவ்வக மண்டபமானது பிரதான கோயிலின் வெளிப்புறச்சுவராக அமைக்கப்பட்ட மதிலரணில் காணப்படும் பிரதான வாயிலுடன் தூண்கள் நிறைந்த நீண்ட ஒரு நடைமண்ட பத்தினால் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. 'தென்கிழக்காசிய நாடுகளில்

தமிழ்ப் பண்பாடு' என்ற நூலில் அதன் ஆசிரியர் க.த. திருநாவுக்கரசு ஆங்கோர் - வாட் இந்துக்கோயில் பற்றி பின்வருமாறு விபரித் துள்ளளார்:

> ஆங்கோர்-வாட் கோயில்கள், காம்போஜத்திலுள்ள பழம்பெரும் சின்னங்களுள் மிகச் சிறந்தனவாகும். ஆங்கோர் - வாட் என்ப தற்குக் 'கோயில்களையுடைய நகரம்' என்பது பொருளாகும். ஆங்கோர்' எனும் சொல்லிற்கு 'நகரம்' என்பது பொருள். 'வாட்' என்பது வடமரம் என்பதன் திரிபு. வடமரம் என்னும் பெயர், ஆலமரத்தைக் குறிப்பதாகும். ஆலமரம் இருக்குமிடமே கோயில் எனக் கருதப்பட்ட காரணத்தினால் 'வாட்' என்னும் சொல் பிற் காலத்தில் கோயிலைக் குறிக்கலாயிற்று. இந்நகரின் பெயரே, தன்னுடைய சிறப்பினை உலகிற்கு உணர்த்தி வருகின்றது. இங்குள்ள கோயில்களுள் தலைசிறந்தது திருமால் கோயிலாகும். இதை, இரண்டாம் சூரியவர்மன் என்ற அரசன் கட்டினான். பெரிய அகழிக்கு இடையே, இக்கோயில் அமைக்கப்பெற்றிருக் கிறது. இதனால் ஓர் ஏரிக்கு நடுவில் உள்ள ஒரு சிறுதீவைப் போன்று அது காணப்படுகிறது. கோயிலின் மதிற்சுவரைச் சுற்றிலும் உள்ள அகழி, மொத்தம் 20.3 கி.மீ. நீளமுடையது. அவ்வகழி 2.33 மீட்டர் அகலமுடையதாகும். கோயிலின் முன் பக்கத்தில் 10 மீட்டர் அகலமுடைய மேடைப்பாதை அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதைத் தொடர்ந்து 1.25 மீட்டர் உயரத்தில் அமைக்கப்பட்ட சாலை ஒன்று, 475 மீட்டர் நீளமுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. இச்சாலையின் வழியாகத்தான் திருக் கோயிலின் வாயிலை அடையமுடியும். முதல்படிமேடை 241 மீற்றர் கிழக்கு - மேற்காகவும், 240 மீற்றர் வடக்கு தெற்காகவும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மூன்றாவது படிமேடையிலிருந்து நடுப்பகுதியில் உள்ள விமானம் 64 மீற்றர் உயரமுடையதாகக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

> ஆங்கோர் - வாட் கோயிலின் அமைப்பு, பண்டைக் காலத்தில் இந்திய மக்கள் இப்பேரண்டத்தைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டப்பட்டதாகும். பேரண்டத்தின் நடுவே, தேவர்கள் வாழும் மேருமலையும், அதைச்சுற்றி 'சக்கரவாளகிரி' இருப்பதாகவும் நம்முன்னோர்கள் கருதினர். அதைப்போன்றே, ஆங்கோர் திட்டமிட்டுக் கட்டப் பட்டுள்ளது. இதனால், மக்கள் சமுதாயத்தின் உள்ளத்தில்

ஆங்கோர்-வாட் உட்புறம்

அருளுணர்வையும், ஒற்றுமை நயத்தையும் ஊட்டுவித்து மக்க ளுக்கும் விண்ணுலகிற்குமிடையிலும், சிற்றண்டத்திற்கும் பேரண்டத்திற்குமிடையிலும், அரசருக்கும் தெய்வங்களுக்கு மிடையிலும் ஒருவகை ஆன்மீகத் தொடர்பினை உண்டாக்கக் கருதினர் எனலாம்.

பண்டேய் ஸ்ரீயின் கோயிலோடு இதனை ஒப்பிடுகின்ற பொழுது, பெண்மையின் மோகனப் புன்முறுவலுடைய அக் கோயிலுக்கு மாறாக, ஆங்கோர் ஆண்மையின் அழகாற்றலும், வீறும் நிறைந்து வியப்பூட்டும் திருக்கோயிலாகத் தோன்றுகிறது.

சுருங்கச் சொல்வதென்றால், பெருமிதம், ஆற்றல், ஆதிக்கம், இயைபு, அழகு ஆகியவற்றின் திரண்ட வடிவமாக ஆங்கோர் -வாட் கோயில் நின்று நிலவி வருகின்றதெனலாம்.

இங்குள்ள கோயில்களுள் முதன்மையானது என்று எல்லோ ராலும் போற்றப்படுவது ஆங்கோர் - வாட் கோயிலாகும். அது திராவிடக் கட்டிடக்கலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, புதியதொரு பாணியில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இக்கோயிலில் வட்டமான மன்றங்கள் உள்ளன. அம்மன்றங்களின் மீது படிப் படியாக ஒன்றைக்காட்டிலும் மற்றொன்று, அதிக உயரம் உடைய தாகப் பல்வகைநிலையில் எழுப்பப்பட்ட கோபுரங்களை நாம் காண்கின்றோம். அவற்றின் நடுவிலுள்ள மன்றத்தின் கோபுரம் வானுற உயர்ந்து ஒரு பெருஞ் சிகரத்தோடு சிறப்புடன் பொலி கின்றது. ஒவ்வொரு மன்றத்தைச் சுற்றிலும், படிமேடைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. படிமேடைகளை அடுத்துப் பெரிய தூண்கள் கோபுரத்தைத் தாங்கி நிற்கின்றன. இப்படி மேடைகளின் பக்கச் சுவர்களின்மேல், நேர்த்தி வாய்ந்த புடைப்புச் சிற்பங்கள் சுவரில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலும் இந்தியக் காப்பி யங்களில் காணப்படும் கதை நிகழ்ச்சிகளே இங்கு சிற்பங் களாகவும் ஓவியங்களாகவும் காட்சி தருகின்றன.

மாபெரும் அதரவடிவத்துடனும், தெளிவான திட்டத்துடனும் அமைக்கப்பட்டிருப்பதால் மட்டும், இக்கோயில் கவர்ச்சி யுடையதாகத் தோன்றவில்லை. அதனுடைய பேரழகும் பல்சுவை நல்கும் சிற்ப அலங்காரமும் அதற்கொரு தனிச்சிறப்பினை அளித்துள்ளன.

ஆங்கோர் கோயில் மனித உள்ளத்தின் கற்பனை அடைந் துள்ள விரிவையும், உன்னதத்தையும் காட்டுகின்றது. அது தோன்றிய நாள் முதல் இன்றுவரை, பல்லாயிரக் கணக்கான பல திறப்பட்ட மக்களின் கண்களையும் கருத்தையும் கவர்ந்து வருவதே அதன் கலையழகிற்குச் சிறப்புமிகு சான்றாகும்.

ஆங்கோர் - தோம் (Angkor - Thom)

7ஆம் ஜெயவர்மனால் ஆங்கோர் - தோம் என்ற நகர் கி.பி.1200ஆம் ஆண்டில் வடிவமைக்கப்பட்டு, உருவாக்கப்பட்டது. இந்நகரானது அகன்ற - நீண்ட அகழியொன்றினால் சூழப்பட்டுள்ளது. 300 அடி அகலம் கொண்டதாகவும், 10 மைல்கள் நீளம்கொண்டதாகவும் அமைந்த அந்த அகழி நகரைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நீர்ப் பாசனவியல் தொழினுட்பமுறைக்குப் பெயர்போன அந்நகரில் மிகப் பிரமாண்டமான இந்துக்கோயில் வளாகமொன்று மிகவும் தனித் துவமான வகையில் 7ஆம் ஜெயவர்மனால் அமைக்கப்பட்டமையைக் காண்கின்றோம். ஆங்கோர் - தோம் நகரைச்சுற்றி மிகவும் உயர்ந்த பாதுகாப் பரண் அமைக்கப்பட்டு, ஐந்து பிரமாண்டமான வாயில் முகப்புக்களும், அம்முகப்புக்களின் மீதானதுபிகளும் கட்டியொழுப்பப் பெற்ற மையைக் காணலாம். வாயில் முகப்புக்களில் காணப்படும் மேல் விதானம் அல்லது தூபிகள் மிகவும் தனித்துவமான கட்டிடக்

ஜெயவர்மன் - VII மன்னனால் கட்டப்பட்ட ஆங்கோர் - தோம் (கி.பி. 12ஆம் நூ.)

கலைக் கூறுகளாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நாற்றிசை முனைகளில் நான்கு வாயில் முகப்புக்கள் அமைக்கப்பட்ட நிலையில், ஐந்தாவது வாயில் முகப்பானது கிழக்குப்பக்கத்து பெருஞ்சுவரின் மையப் பகுதியில் அமைந்து காணப்படுகிறது.

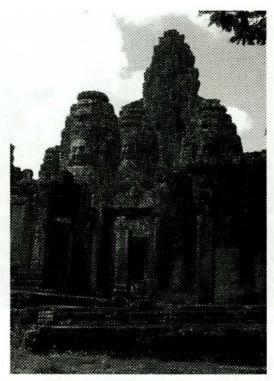
ஆங்கோர் - தோம் நகரக் கோயிலினது வாயில் முகப்பு மண்ட பங்கள் ஜெயவர்மனது ஆட்சிக்காலத்தைய சிறப்புத் தேர்ச்சிக்குரிய கலையம்சங்கள் நிறைந்த வடிவமாக திகழ்கின்றன. அதாவது வாயில் முகப்பு மண்டபங்களின் மேல்விதானத்தில் அமைக்கப்பட்ட மும்மூன்று சிகரங்களில் நடுவில் உள்ள சிகரம் சற்று உயர்ந்தும், ஜெயவர்மனது முகத்தோற்றத்தின் நான்கு வெளிப்பாடுகளை ஒன்றன் மேல் மற்றொன்றாகக் கொண்டுள்ள நிலையிலும் அமைக்கப் பட்டமையைக் காணலாம். இதுவே பின்னர் ஆங்கோர் இந்துக் கோயில்களினது குறியீடாகவும் அமைந்து விட்டது. இந்தப் பாரிய முகங்கள் ஒரு வகையில் லோகேஸ்வரரின் படிமமாகவும், இன்னொரு வகையில் உலகின் நான்கு திசைகளை நோக்கிய நிலையில் மன்னனது வரையறையற்ற அதிகாரம் செலுத்தப்படுகிறது என்ற பொருள்

ஆங்கோர் - தோம் நுழைவு வாயில்

பொதிந்ததாகவும் கற்பிக்கப்படுவதனைக் காண்கின்றோம். க.த.திரு நாவுக்கரசு 'தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் தமிழ்ப் பண்பாடு' என்ற நூலில் ஆங்கோர் - தோம் நகரக்கோவில் வளாகம் தொடர்பாக விபரிப்பது இங்கும் பொருத்தமானதாகும்.

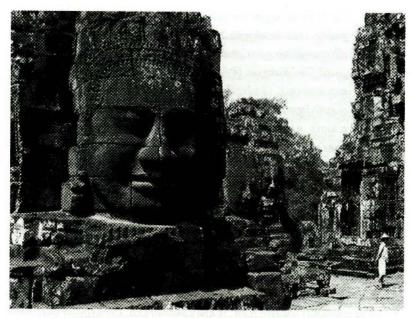
ஆங்கோர் கட்டடக்கலைப் பண்புகளை பட்டைக்கோபுரமும் (Pyramids) படிமேடைகளும் கொண்டு சிறப்புற்று விளங்குவது ஆங்கோர் - தோமில் உள்ள பயோன் (Bayon) என்னும் கோயிலாகும். ஏழாம் ஜெயவர்மன், ஆங்கோர் - வாட் இலிருந்து 1610 கி.மீ தொலைவிற்கு அப்பால் புதிதாக ஒரு தலைநகரை நிறுவினான். அதற்கு ஆங்கோர் - தோம் என்பது பெயராகும். அது காம்பூச்சியாவின் மற்றொரு கலையரங்கமாகும். அந்நகரம் செல்வச் செழிப்பும், ஆடம்பர ஆரவாரமும் மிக்க பகட்டு வாழ்க் கையுடையதாக இருந்தது. அது சீனர்களுடைய உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்ததாகத் தெரிகின்றது. அந்நகரைச் சுற்றிலும் வண்ணப் பளிங்குக் கற்களால் (Linomite) கட்டப்பட்ட மாபெரும் மதிற்சுவர் ஒன்று இருந்தது. அதையடுத்து 100 மீற்றர் அகலமுடைய

ஆங்கோர் - தோமில் உள்ள பயோன் கோயில்

அகழி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கீழ்த்திசையில் இரண்டு வாயில் களும், மற்றைய பக்கங்களில் ஒவ்வொரு வாயிலுமாக, ஐந்து வாயில்கள் இருந்தன. அந்த வாயில்களின் வழியே 29 மீற்றர் நீளமுடைய நெடுஞ்சாலைகள், நகரத்தினை நோக்கிச் சென்றன. வாயில்களுக்கு வெளிப்புறத்தில், அகழியின் மீது குறுக்குப் பாலங்கள் நான்கு அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அவ்வழியின் மொத்த நீளம் 13.675 கி.மீ. என்பர். பாலத்தின் மீது அமைக்கப்பட்ட கைப்பிடிசுவர்களின் மீது பல அழகிய சிற்ப வடிவங்கள் இருந்தன. அவை யாவும் இன்று அழிந்து விட்டன.

வாயிலின் மீது 9 மீற்றர் உயரத்திலும், 4 மீற்றர் அகலத்திலும் அமைக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய தோரண வாயில் காணப்படுகிறது. அதில் பலவகைப் புடைப்புச் சிற்பங்கள் பேரமுகு வாய்ந்தனவாக விளங்குகின்றன. வாயிலின் முகப்பில் நேர்த்தியாக அலங்கரிக்

ஆங்கோர் - தோமின் புகழ்பெற்ற முகத்தோற்றங்களில் ஒன்று

கப்பட்ட யானை ஒன்று நிற்கின்றது. அதன் கால்கள் தாமரை இலைகளை மிதித்துக் கொண்டுள்ளன. அதன் துதிக்கை தாமரைப் பூக்களைப் பறிக்கின்ற நிலையில் உயிர்க்கலையுடன் ஒளிர்கின்றது. இத்தகைய அழகிய வேலைப்பாடமைந்த, ஆங்கோர் - தோம் நகரத்தின் தோரண வாயில் உலகிலேயே சிறந்த கலைப் பண்பும் கவர்ச்சியும் உடையது என்பர்.

ஆங்கோர் - தோம் இல் சிறப்புற்று விளங்கிய பயோன் கோயில் மூன்று அடுக்குகளைக் கொண்ட பட்டை விமானங் களையுடையதாகும். அதன்மீது பெரியதோர் சிகரம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் மாடத்தில் கிழக்கு - மேற்காக 151 மீற்றர் நீளமும், வடக்குத் தெற்காக 91 மீற்றர் அகலமுமுடைய படிமேடைகள் உள்ளன. இரண்டாவது மாடத்தின் அமைப்பு சிறிது சிக்கல் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. இதனுள் முகமண் டபமும், பெரியபடிமேடையின் இடையே குறுக்கும் நெடுக் குமாகப் பல சிறு படிமேடைகளும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. மூன்றாவது மாடத்தின் நடுவே ஒரு பெரிய விமானம் காணப் படுகின்றது. இதன் அடிப்பரப்பு வட்டமாகவும் மேலே செல்லச் செல்லக் கூருருளை வடிவமாகவும் கட்டப்பட்டுள்ளது. இதன் நான்கு பக்கங்களிலும் மாடங்கள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. இவ் விமானத்தின் முகட்டினை, மகுடம் அணிந்த தலைகள் நான்கு அணி செய்கின்றன. இத்தலைகள், சிவபெருமானுடையது என்று ஒரு சாராரும், பிரம்மதேவனுடையது என்று மற்றொரு சாராரும் கூறுகின்றனர். நிலத்திலிருந்து இவ்விமானத்தின் முகடு 45 மீற்றர் உயரம் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதனுள் மாடங்கள், கைப்பிடிமேடைகள், அறைகள், தாழ்வாரங்கள், முற்றங்கள் முதலியன கருத்தைக் கவரும் அழகிய சிற்பங்களோடு காட்சி தருகின்றன.

தென்கிழக்காசியாவில் இந்து சிற்பங்களும் படிமங்களும்

தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கலை வரலாற்றில் சிற்பங்களும் உலோகப் படிமங்களும் தனித்துவமான அழகியல், தத்துவார்த்த - சமயப் பின்னணியைக்கொண்டு மிளிர்வதனைக் காணலாம். பருவக்காற்றுக் காலநிலைக்குரிய வெளிப்பாட்டியல்புகளையும், பிராந்தியச் சூழலின் சார்புத்தன்மையினையும் இப்பிராந்தியத்தில் உருவாக்கப்பட்ட கலைச்செல்வங்கள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. யதார்த்தத்தில், தென்கிழக்காசியாவில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து உருவாகி, ஆக்கமடைந்த கலைக்கூறுகள், எவ்விதத்திலும் அவற்றின் தனித்துவத்தினை இழக்காது, பின்னர் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மீதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட குடியேற்ற முறைகளினால் மேலும் வளம் சேர்க்கப்பட்ட நிலையில், நீர்ப்பாசனவியல் - பயிர்ச்செய்கைப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பினூடாக வளர்ச்சியடைந்திருந்தமையைக் காண்கின்றோம். உண்மையில் புராதன சந்தணக் கற்சிற்பங்களும், எரிமலைக்குழம்புக் கசிவினால் உருவான சாம்பல் வர்ணக் கற்களி னாலான சிற்பங்களும், வெண்கலப் படிமங்களும் தென்கிழக்காசி யாவின் தனித்துவமான பிராந்தியக்கலை இயல்பினை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருப்பதனைக் காண்கின்றோம். இந்துமதமும் பௌத்த மதமும் இக்கலைப் படிமங்களின் உள்ளீடுகளை உருவாக்கிக் கொடுத்திருந்த நிலையில், தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாடும், இந்திய வாழ்வியல் தத்துவக் கோட்பாடுகளும் ஒரு 'புதியகலைப் பயிலரங்காக' தென்கிழக்காசியாவை மாற்றியமைத்திருந்தன. அதன் விளைவாகவே இன்று தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலிருந்து எண்ணற்ற சிற்பப் படிமங்களை காணக்கூடியதாக அமைந்தது.

இஸ்லாம் இன்று அந்நாடுகளில் கோலோச்சினாலும் புராதன -மத்தியகால கட்டடத்தில் இந்து - பௌத்த மதங்கள் அங்கு ஒரு பெரிய நாகரிகக் கட்டுமானத்தினையே உருவாக்கியிருந்தமையை பண்பாட்டாய்வுகள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. 'காணபத்திய நாடு', நாகநாடு', 'சுவர்ணபூமி', 'ஜாவகநாடு', 'காழகம்' எனப் பல்வேறு பெயர்களால் இப்பிராந்தியம் மாறிமாறி அழைக்கப்பட்டு வந்தமை யையும் காணலாம். தென்கிழக்காசியாவினைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியாவில் கண்டுகொள்ள முடியாத பல சிறப்புதாரணங்களை இந்துசமயம் பொறுத்து அங்கு கண்டுகொள்ள முடிவது அப் பிராந்தியத்தின் தனித்துவமான இயல்பினையே குறிக்கின்றது எனலாம். கணபதி வழிபாட்டு மரபின் தொடக்கம் தொடர்பான தொன்மம் இந்தியாவினைக் காட்டிலும் இந்தோனேசியாவிற்கே உண்டு என ஆய்வாளர்கள் தற்போது எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். இந்தியாவில் வாழ்ந்த காரைக்காலம்மையாரின் சிறப்புரு ஒன்று இந்தோனேசியாவில் வெண்கலப் படிமமாகவன்றி, கற்சிற்பமாகக் கிடைத்திருப்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு தென்கிழக் காசிய நாடுகளில் பௌத்த, இந்துமதங்களுக்குரிய படிமங்கள் தாராளமாகக் கிடைத்திருப்பதனைக் கொண்டு, தென்கிழக்காசியா வின் சுதேசியக் கலைமரபுகள் அழிவுற்றிருந்தன என்று எண்ணவும் முடியாது. ஏனெனில் அச்சிற்பங்கள், படிமங்கள் யாவும் தென்கிழக் காசிய நாடுகளில் வாழ்ந்த மக்களது முகச்சாயல்களுடன் வடிவமைக் கப்பட்டதன் பின்னணி அக்கருத்தினைத் தெளிவுறுத்தும்.

இந்து சிற்பங்கள்

வரலாற்றுக்காலத் தென்கிழக்காசியாவில் கிடைக்கின்ற முதற்சிற்பத் தொகுதியாக வூனான் அரசின் சம்போர் - பெறீ - குக் என்ற இடத் திலுள்ள இந்து ஆலயத்திலுள்ள வாயிற் படிக்கட்டுச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. கி.பி.7ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரியதாக இனம் காணப்பட்டுள்ள இப்புடைப்புச் சிற்பத் தொகுதியில் மகர வாயில் அலங்காரச் சிற்பம் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. எருது, யானை, குதிரை ஆகிய மூன்று மிருகங்களின் தலைப்பகுதியும் அதில் தேவர்கள் அமர்ந்திருக்கின்ற காட்சியும் உயர்புடைப்பு முறையில் செதுக்கப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம். மிகவும் அலங் கரிக்கப்பட்ட அகன்ற செடி - கொடி வரிசையை ஒத்த பட்டி (Band) ஒன்று மகரமீன் வாயிலிருந்து வெளிவந்திருப்பது போன்றும், அதன் மத்தியிலேயே இடைவெளிவிட்டு மேற்கூறப்பட்ட மூன்று மிருகங் களினதும் புடைப்புத்தோற்றமும் செதுக்கப்பட்டிருப்பதனைக் காண முடியும்.

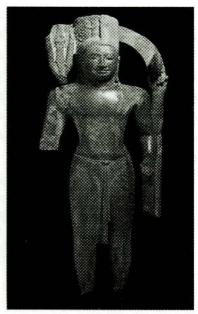
இதேபோன்று சந்தணக் கல்லிலே வடிவமைக்கப்பட்ட இன்னொரு வாயிற் படித்தோரணைக் கல்லினை பிறேய் - க்மெங் (Prei Kmeng) என்ற இடத்திலுள்ள இந்துக்கோவில் ஒன்றில் காணமுடிகிறது. இந்தத் தோரணைவாயிலின் இருபக்கங்களிலும் நாகராஜர்களுடைய உருவங்கள் யானையின்மீது அமர்ந்திருப்பது போன்று செதுக்கப் பட்டுள்ளன. சொர்க்கத்தின் வாயில் என இம்மகரதோரண வாயில் அழைக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. மொத்தத்தில் இந்தச் சிற்பக் கலை வனப்பானது பல்லவக் கலைமரபின் அடிப்படையில் வடிவமைக்கப்பட்டமையை உணரலாம்.

முதல் கட்டம்

தென்கிழக்காசியாவில் தனிநின்ற சிற்பம் என்ற வகையில் எமக்கு முதலில் கிடைப்பது கி.பி.6ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரிய விஷ்ணு சிற்பங்களாகும். வூனான் அரசில் உருத்திரவர்மன் என்ற மன்னன் விஷ்ணுவின் மீது அதீத பக்தி நிறைந்தவனாக காணப்பட்டமையின் பின்னணியில் விஷ்ணு சிற்பங்கள் பல அவ்வரசில் உருவாக்கப் பட்டிருந்தன. ஹரிகரர், கிருஷ்ணா போன்ற வடிவங்கள் பெருமளவுக்கு கல்லில் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. விஷ்ணுவின் வடிவம் நான்கு கைகள் அல்லது எட்டுக்கரங்களுடனும் சந்தனக்கற் சிற்பங்களாகச் செதுக்கப் பட்டிருந்தன. சமபங்க, துவிபங்க நிலைகளிலேயே அவை பெருமள விற்குச் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தியமயமாக்கற் செயற்பாட்டினை இச்சிற்பங்கள் மீது காண முடிந்தாலும், இந்தோனேசியாவிற்குரிய சிற்ப இலட்சணத்தினை இந்த விஷ்ணு சிற்பங்களின் தலையலங்கார முறையிலிருந்து அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. பினம் -

கோவர்த்தனத்தில் கிருஷ்ணன் 6ஆம் நூற்றாண்டு (கம்போடியா)

ஹரிகரன் 6ஆம் நூற்றாண்டு (கம்போடியா)

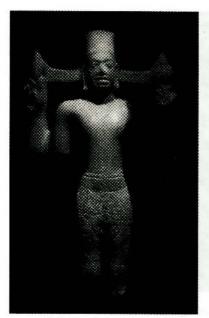
டா (Phnom Da), த்துள் - சுக் (Tuol – Chuk), வாட் - கோ (Vat – Koh) ஆகிய மையங்களிலுள்ள கோயில்களிலிருந்து விஷ்ணு சிற்பங்கள் மீட்கப்பட்டுள்ளன. இச்சிற்பங்கள் மீதான அலங்காரக் கலை வனப்பு மிகமிகக் குறைவென்றே குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. விஷ்ணுவின் கல்கி அவதாரத்தினைக் குறிப்பிடும் சந்தணக்கற் சிற்பமொன்று துவிபங்க நிலையில் குக் - றப் (Kuk – Trap) என்ற மையத்தில் இருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.பி.6ம் நூற்றாண்டிற்குரிய இச் சிற்பமானது 133 cm உயரமுடையதாக உள்ளது.

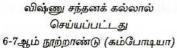
லஷ்மியின் திருவுருவங்களும் குறிப்பிடக்கூடிய எண்ணிக்கையில் கிடைத்துள்ளன. தலைப்பகுதியின்றி இரண்டு சிற்ப உருவங்களும், தலையுடன் ஒன்றுமாக மூன்று லஷ்மி சிற்பங்கள் வூனான் அரசு காலத்திற்குரியனவாகக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் கி.பி. 8-9ம் நூற்றாண்டிற் கிடைப்பட்ட காலகட்டத்திற்குரியனவாகக் கிடைத் துள்ள சந்தனக் கல்லினாலான சிற்பமானது ஓரளவிற்கு முழுமையான நிலையில், ஆனால் முழங்கைப் பகுதியுடன் கைகள் உடைந்த நிலையில் கிடைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்தோனேசியக் கலைமரபொன்றின் தொடக்ககால வெளிப்பாட்டு வடிவமாக, இந்து மதம் சார்ந்ததாக இச்சிற்பம் அமைந்துள்ளது. இச்சிற்பத்தின் உயரம் 145 செ.மீ. ஆகும். இச்சிற்பம் முழுமையான வகையில், அதன் உடையலங்காரம் வெளிப்படுத்தப்பட்ட வகையில், மிருதுவான கடலலையின் நெளிவுகளைக் கொண்ட நிலையில், பாம்புருவின் மினுமினுப்பை வெளிக்காட்டத்தக்க வகையில் அமைக்கப்பட்டிருப் பதனைக் காண்கின்றோம்.

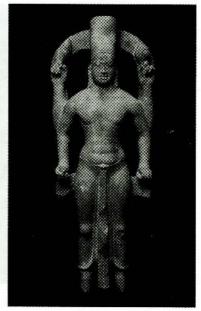
In the figure of this goddess the whole surface has been carved as a sinuous unity. The forms of the drapery have been subordinated to the overall undulation. Sexual charm and superhuman power are reflected in the face. Such images represented the essential royalty of the earthly queen. – Philip Rawson-

இரண்டாம் கட்டம்

இந்துமதம் சார்பான சிற்பக்கலை வளர்ச்சியின் இரண்டாம் கட்ட வளர்ச்சியை, சென் - லாப் பேரரசு அதாவது வூனான் அரசு கி.பி.8ம் நூற்றாண்டுடன் முடிவிற்கு வந்தமையைத் தொடர்ந்து ஜைலேந்திர வம்சம் யாவாத்தீவை மையமாகக் கொண்டு பேரரசு ஒன்றினை அமைத்ததைத் தொடர்ந்து காணலாம். ஆனால் இவ்வம்சமானது முழுக்க முழுக்க பௌத்தச் சிற்பக்கலை வளர்ச்சிக்கே முன்னுரிமை வழங்கி, பௌத்த சமய வளர்ச்சிக்கு ஆதரவு வழங்கியமை காரணமாக இந்தோனேசியாவின் சுதேசியப் பண்பாட்டு மரபின் வெளிப்பாட்டி யல்புகளை அப்பௌத்தக் கலை மரபினூடாக எடுத்துக்காட்ட முடியவில்லை. இருந்தபோதும் கமேர் பேரரசு கம்போடியாவில் வளர்ச்சியடைந்த காலம் முதல் மீண்டும் இந்துப் பண்பாட்டின் பின்னணியில் சிற்பக்கலை வளர்ச்சி ஏற்பட்டுக் கொண்டமையைக் காண்கின்றோம். ஆங்கோர் ஆலயத்தின் முதற்கட்ட வளர்ச்சிக் காலப் பரப்பினை கமேர் பேரரசு வகித்திருந்தமையின் பின்னணியில் இந்தோனேசியாவின் இந்து சிற்பக்கலை வரலாற்றில் இக்காலகட்டம் தனித்துவம் வாய்ந்த ஒரு காலப்பரப்பாக அமைந்து கொண்டமையைக் காண்கின்றோம்.

விஷ்ணு

கமேர் அரசுக்காலத்திற்குரிய, பாக்கொங் நகரில் உள்ள செங்கல்லினால் கட்டப்பட்டு, அழிவடைந்து போன இந்து ஆலய மொன்றுக்குள்ளிருந்து எடுக்கப்பட்ட நிற்கும் சிவன் சிலை ஒன்று எமக்குக் கிடைத்துள்ளது. நான்கு திருக்கரங்களுடனான இச்சிலை துவிபங்கநிலையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சிற்பத்தின் உடற் தோற்றம், தலையலங்காரம், ஆடை வெளிப்படுத்தப்பட்ட முறை என்பன இந்தோனேசியப் பண்பாட்டுக்குரிய தொன்மங்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதனையும் காணமுடிகிறது. பாக்கொங் நகரில் காணப்பட்ட அழிவடைந்த இந்துக்கோயிலி லிருந்து மீட்கப்பட்ட இச்சிவன் படிமத்தின் விக்கிரகவியல் ரீதியான அம்சங்களை விபரிப்பதற்கு எமக்குள்ள சிக்கல் என்னவென்றால் நான்கு திருக்கரங்களின் ஹஸ்தங்களின் நிலை அறியமுடியாமல் உள்ளமையாகும்.

ஜாவாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட 12ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிவன் விக்கிரகம்

எந்தவிதமான ஆபரணங்களது வெளிப்பாடும் இல்லாதுள்ள நிலையில், தலையிலுள்ள முடியலங்காரமானது கம்போடியாவிற்குரிய தொன்மத்தினையும், இந்தியப் பௌத்த மதச் செல்வாக்கினையும் பிரதிபலிக்கக்கூடிய வகையிலமைந்த காதுகளில் உள்ள நீண்ட குண்ட லங்களும் இச்சிவன் சிலையை அம்மண்ணுக்குரிய தோற்றப்படாகக் கொள்ள வைக்கின்றது. தலையில் Top – Not க்குப் பதிலாக Cornical Cap இடப்பட்டுள்ள வகையை நோக்கும்போது இஸ்லாத்தின் செல்வாக்கும் இச்சிவன் சிலையுடன் இணைந்திருப்பதாகக் கொள்ள முடியும். பொதுவாகவே தென்கிழக்காசியாவில் வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்த சிற்பக்கலை, உலோகப் படிமக்கலை, ஓவியக்கலை மரபுகளை நோக்கும்போது பௌத்த - இந்து - இஸ்லாமியப் பண்புகள் ஒருங்கே பிரதிபலிக்கக்கூடிய வகையில் அக்கலை ஊடகங்கள் ஒருங்கே பிரதிபலிக்கக்கூடிய வகையில் அக்கலை ஊடகங்கள் அமைந்து கொண்டிருக்கின்ற தன்மையைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இச் சிவன் சிலையும் அதற்குச் சிறந்தவொரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

இச் சிவன் சிலையினது இன்னொரு பிரத்தியேகமான அம்சம் என்னவெனில் நான்கு திருக்கரங்களின் அமைவில் தோட்பட்டை யிலிருந்தே கைகள் பிரிந்து செல்கின்ற தோற்றப்பாடாகும். ஆனால் தோட்பட்டையிலிருந்து சற்று கீழிறங்கிய நிலையில் அக்கரங்கள் பிரிவுபடுத்தப்பட்ட நிலையானது இச்சிலையை - அதன் தோற்றப் பாட்டை மாற்றியமைத்துள்ளது எனலாம். இடுப்பிலிருந்து முழங்காற் பட்டை வரைக்கும் ஆடை அணிந்துள்ள முறையும், பீதாம்பரத்தின் குறுகிய தோற்றமும், இடுப்பிலே அகன்ற ஒரு பட்டியும் அணிந் திருக்கின்ற வகையும் காம்போஜத்தின் சுதேசிய விழுமியங்களை உணர்த்துவதாக உள்ளன.

ஹரிகரர் கற்சிலைகள்

காம்போஜத்தில் கிடைத்துள்ள ஹரிகரர் கற்படிமங்களைப் பற்றி நோக்குவதும் இங்கு பொருத்தமானது. தற்போது மொத்தமாக 9 ஹரிகரர் கற்படிமங்கள் முழுமையாகவும் ஒன்று தலையின்றியும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றை விட 03 ஹரிகரர் தலைகள் மட்டும் கிடைத்துள்ளன. இவை யாவும் தற்போது தனியார் ஒருவரின் சேகரிப்புக்களில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்கோர் பொரெய் (Angkor Borei), அஸ்ரம் மஹா ரொசெய் (Asram – Maha Rosei), கொம்பொங் சாம் (Kompong – Cham), கபனம்-டா (Phnom – Da) ஆகிய மையங்களிலிருந்து இக்கற்சிற்பங்கள் மீட்டெடுக்கப் பட்டுள்ளன.

தென்கிழக்காசியாவில் சைவம், சாக்தம், வைணவம், பௌத்தம் (மகாயானம்), பாசுபதம், சமணம் ஆகிய மதங்கள் ஒன்றுடன் மற்றொன்று இணைப்பினை ஏற்படுத்திய நிலையில் அல்லது செல் வாக்கினை ஏற்படுத்திய வகையில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தமைக்கு கணபதி, சிவன் வடிவங்கள் சாட்சியமாகின்றன. ஹரிகரர் வடிவங்களும் அவ்வகையில் நோக்கத்தக்கவை.

சிவபெருமானையும், திருமாலையும் ஒன்றாக இணைத்து வழிபடும் நெறியும் இங்கு நன்கு வளர்ச்சி பெற்றிருந்தது. இத்தெய்வத்தினை 'சங்கரநாராயணன்', 'சம்பு - விஷ்ணு', 'ஹர அச்சுதன்', 'ஹரிசங்கரன்', 'ஹரி அரன்' என்னும் பல பெயர்களால் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வழிபாடு இந்தியாவில் 'ஐயனார்' வழிபாடாகவும், 'ஹரியரன்' வழிபாடாகவும் விளங் கியமையும், இற்றைக்கும் கேரளத்தில் ஐயப்பன் வழிபாடாகவும் விளங்கி வருவதும் இங்கு நினைவு கூர்தற்குரியதாகும்.

இந்து சமயத்தின் இரு கிளைகளான சைவ, வைணவ நெறிகளுக்கிடையே போட்டியும் பூசலும் உண்டாவதைத் தவிர்ப்பதற்கும், 'ஹரியும் சிவனும் ஒன்று' என்ற கருத்தினை மக்களிடத்தில் பரப்புவதற்கும், சான்றோர்கள் இந்தியாவில் இத்தகையதொரு வழிபாட்டு நெறியினைத் தோற்றுவித்தனர் என்று அறிஞர் கூறுவர். அவ்வழிபாட்டு நெறியும் காம்பூச்சியா வின் மக்களுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்ததில் வியப்பொன்றும் இல்லை.

காம்போஜத்தில் கி.பி. 7-8ஆம் நூற்றாண்டு களுக்குரிய இச் சிலைகளே கூடுதலாகக் கிடைத்துள்ளன. இக்காலகட்டத்தில் காம்போஜத்தில் விக்ஷ்ணு வழிபாடு மிகவும் உச்ச வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தது. இதன் பிற்பாடு சிவவழிபாடு மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். இவை இரண்டும் இணைந்த நிலையிலேயே காம்போஜத்தின் தெற்கும், வடக்கும் பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலேயே ஹரிகரர் சிற்பங்கள் தோற்றம் பெற்றிருந்தன.

அங்கோர்-வாட் இற்கு முற்பட்ட ஹரிகரச் சிற்பங்கள் 4 பிரதான வகையீடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. வடிவமாதிரி, உற்பத்தி செய்யப் பட்ட இடம், முறை, விக்கிரஹவியல் ரீதியான அம்சங்கள் என்ற அடிப்படையில் அவை ஆராயப்படுகின்றன.

கி.பி.5ம் நூற்றாண்டுக் குரியதாகக் கணிப்பிடப்படும் சிற்பம் ஒன்று ஆங்கோர்-பொறீய் என்ற நகரிலுள்ள Ta Keo என்ற இடத்தி லிருந்து மீட்கப்பட்டுள்ளது. சந்தனக் கல்லில் செதுக்கப்பட்ட இச் சிலை 90 செ.மீ. உயரத்தினையுடையது. இச்சிலை ஹரிகரர்தான் என அடையாளம் காணப்பட்டமைக்கு பின்வருவன சான்றுகளாக்கப் பட்டன:

- 1. தலைப்பாகை நிலைக்குத்தான கோடு ஒன்றினால் இருபிரிவு களாக்கப்பட்டமை.
- இடதுபக்கம் விஷ்ணுவிந்குரிய தலை அளவுகளும் வலது பக்கம் சிவனுக்குரிய அளவீடுகளுமாகக் காணப்படல்.

- 3. சிவனுக்குரிய மூன்றாவது கண்ணின் பாதி வலது பக்க நெற்றியில் காணப்படல்.
- வலதுபக்கத்தில் காணப்படுகின்ற காதில் சிவனுக்குரிய காது வளையம் காணப்படல், விஷ்ணுவிற்குரிய பக்கத்தில் அவ் வளையம் காணப்படாமை.
- 5. சிவனின் தலைக்கேசம் வலதுபக்க தோள் மூட்டில் காணப் படல்.
- 6. மூன்றாம் பிறைச் சந்திரன் நரை கறுப்பு வர்ணக்கல் ஒன்றில் செய்யப்பட்டு, வலதுபக்க முன்பக்கத்து கேசத்திற்குள் பதிட்டம் செய்யப்பட்டுள்ளமை.

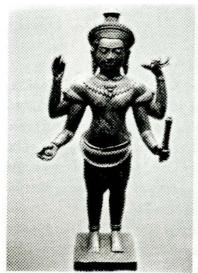
விஷ்ணுவின் பக்கத்தில் அதாவது இடதுபக்கப் பாதியில் கரமொன்று சங்கினைத் தாங்கியுள்ளது. இடது மேற்கரம் தோள்பட்டையுடன் உடைந்துவிட்டது. அக்கரம் சக்கராயுதத்தினைத் தாங்கியிருக்கும் எனக் கொள்ளமுடியும். இதேபோன்று வலது மேற்கரம் சிவனுடைய சூலாயுதத்தினைத் தாங்கியிருக்கும் எனக் கொள்ளமுடியும். இந்த ஹரிகரர் உருவத்திற்கு U வடிவ ஆடைமுறை அணிவிக்கப்பட்டு காணப்படுகின்றது. கீழ்க் கணுக்கால்வரையும் அது நீண்டு காணப் படுகிறது. இடுப்பிலே அணிந்துள்ள அகன்றபட்டி ஒன்று Sarong (சரம்) என்று குறிப்பிடப்படும். அவ்வாடை முறையினை இடுப் பிலிருந்து கீழேவீழ்ந்து விடாதபடிக்கு, தொங்கிக்கொண்டு இருக்கும் வகையில் இணைக்கபட்டுள்ளது. பீதாம்பரம் என்ற சுருக்கு ஆடை விஷ்ணுவிற்குரியதாக அணிவிக்கப் பெற்றுக் காணப்படுகிறது.

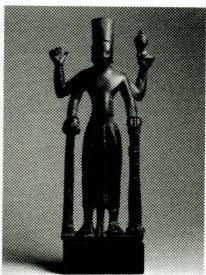
ஹரிகரர் சிற்பத்தொகுதியின் இரண்டாம் பிரிவிற்குள் கி.பி.7ம் நூற்றாண்டளவில் செய்யப்பட்ட பிரதிமைகள் அடையாளப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. இவை யாவும் பெருமளவிற்கு தென் காம்போஜப் பிரதேசத்திலிருந்து சேகரிக்கப்பட்டவையாக உள்ளன. இவற்றின் கலைப்பாணியை பினேம் - டா (Phnom – Da) என்ற மையத்தின் பெயரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதும் வழக்கமாகிவிட்டது. அக்ஷரம் -மஹா-ரொசெய் (Asram-Maha-Rosai) என்ற மலைச்சாரல் மைய மொன்றிலிருந்து கி.பி.7ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குரிய ஒரு சிலை கண்டெடுக்கப்பட்டது. மரபின் அடிப்படையில் இந்தச்சிலைக்கும் தலையலங்காரமானது நிலைக்குத்தான கோடு ஒன்றினால் இரண்

டாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பிரிவிற்கு இடதுபக்கம் விஷ்ணு விற்கும், வலதுபக்கம் சிவனுக்குமாக ஒதுக்கி, இச்சிலை செதுக்கப் பட்டுள்ளது. இச்சிலையிலும் ஏற்கனவே முதலில் விபரிக்கப்பட்டவை போன்ற அம்சங்கள் காணப்பட்டாலும், பிரத்தியேக சில குறிப்பிட்ட விடயங்களில் இச்சிலை தனித்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக ஆடையமைப்பானது தார்பாச்சிக்கட்டும் (Jongkrabaen) முறையில் அமைந்திருப்பதே இரண்டாம் வகை ஹரிகரர் சிலை களின் பிரதான பண்பாக அமைந்திருக்கின்றது. இவ்வகைக்குரிய சிறப்பான ஒரு நிலை இதுவரையில் ஆய்வுகளின் பொருட்டு எடுத்து ஆராயப்படாமலும், வெளியிட ப்படாமலும் இருந்து கொண்டிருக்கின்ற ஓர் உதாரணத்தினையும் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இச்சிலை கொம் பொங்-சாம் என்ற மையத்திலிருந்து ஐரோப்பாவுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளது. கி.பி.7ம் நூற்றாண்டிற்குரிய இச்சிலை சந்தணக் கல் வகையில் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன் உயரம் 120 செ.மீ. ஆகும்.

மூன்றாம், நான்காம் வகை ஹரிகரர் சிற்பங்கள் மிகவும் அலங்காரப் படுத்தப்பட்ட நிலையில் கிடைத்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. இவற்றுள் மூன்றாம் வகைக்குரிய சிறப்புதாரணத்தை திரப்பீங் -பொங் (Trapeany Phong) என்ற மையத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்ந்துள்ளனர். Siem Reap பிரதேசத்திற்குரிய கலைப்பாணியை இம்மூன்றாம் வகை ஹரிகரர் சிற்பங்கள் பிரதிபலிப்பதாக கொள்ளப்படுகின்றது. இவ்வகையினுள் உள்ளடங்கும் சிலைகளுள் பெரும்பாலானவற்றுக்குள் தடித்த மீசையும், தடித்த உதடுகளும் சிறப்பம்சமாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

நான்காம் வகையினுள் உள்ளடக்கப்படுகின்ற ஹரிகரர் சிலை களில் முதல் மூன்று வகைகளிலும் காணமுடியாத பல இயல்புகளை அடையாளம் கண்டுள்ளனர். Prasat Andet என்ற பிராந்தியக் கலைப் பாணியை நான்காம் வகை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகக் கொள்ளப் படுகின்றது. மிகவும் உயரம் வாய்ந்தவையாகவும், மிகமெல்லிய -மிருதுவான உடற் தோற்றவியல்பினைக் கொண்டவையாகவும், 7ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவையாகவும் இவ் வகைச் சிலைகள் காணப்படுகின்றன. Kompong – Cham பிரதேசத்துக்

ஜாவாவில் கிடைக்கப்பெற்ற விஷ்ணு, ஹரிகரர் சிற்பங்கள்

குரிய கலைப்பாணியையும் இவை கொண்டுள்ளதாகவும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. கம்போடியாவில் தேசிய அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு சிலை 197 cm உயரமாகவும், Kompong Thom என்ற மையத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகவும் குறிப் பிடப்பட்டுள்ளது. இச்சிலைகளின் விக்கிரஹவியல் ரீதியான விளக் கங்களை மேலும் ஆராய வேண்டிய அவசியம் இத்துறை தொடர்பான ஆய்வாளர்களுக்குண்டு.

மூன்றாம் கட்டம்

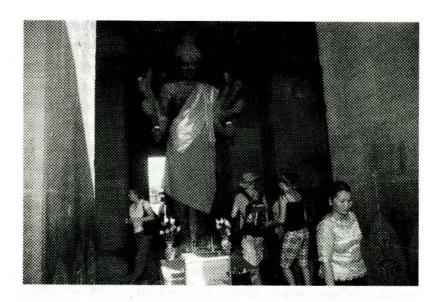
இந்து சிற்பக்கலை வளர்ச்சியின் மூன்றாம் கட்டத்தினை ஆங்கோர் - வாட், ஆங்கோர் - தோம் சிற்பங்களில் இருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. கி.பி.9ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து கி.பி.12ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் வரைக்கும் ஆங்கோர் - வாட், ஆங்கோர் - தோம் சாஸ்திரீய சிற்பக்கலை வளர்ச்சியைக் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. இவ்வளர்ச்சி நிலையை பின்வரும் மூன்று அடிப்படை களில் கண்டுகொள்ள முடிகிறது:

- 1. உயர்புடைப்புச் சிற்பங்களின் வெளிப்பாடு
- 2. தனிநின்ற முப்பரிமாணச் சிற்பங்கள்
- 3. வெண்கலச் சிற்பப் படிமங்கள்

உயர்புடைப்புச் சிற்பங்களின் வரிசையில் அரண்மனையுடன் தொடர்பு பட்டவையும், போர்க்களக் காட்சிகளுமே அதிகளவிற்குச் செதுக்கப் பட்டுள்ளமையைக் காண்கின்றோம். கமேர் பேரரசில் இந்திய நடனக்காட்சிகள் உள்வாங்கப்பட்டு, அவை காம்போஜத்திற்குரிய தனித்துவமான கலைவடிவாக்கற் செயற்பாட்டினூடாக வெளிப்படுத் தப்பட்ட வகையை ஆங்கோர் - வாட், ஆங்கோர் - தோம் ஆலயங்களின் சுவர்ப் பரப்பில் காணலாம். குருஷேத்திரப் போர்க்களக் காட்சியில் படைத் தளபதியொருவன் காயமடைந்து, இறந்து கொண்டிருக்கின்ற காட்சி ஒன்றினை காம்போஜப் பாணியில் புடைப்பு முறையில் செதுக்கப்பட்டுள்ள காட்சி, இரண்டாம் சூரியவர்மனது காலாட் படையினர் நடனமாடும் காட்சி, கருடன் மீது வீற்றிருக்கும் விஸ்ணுவும் பரிவாரமும் கொண்ட காட்சி, தெய்வீகத்தன்மை வாய்ந்த மன்னனது ஆணைக்குக் கட்டுப்படாதவர்கள் நரகலோகத்திற்கு கொண்டு செல்லப்படுகின்ற காட்சி, இரண்டாம் சூரியவர்மன் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து மக்களின் மரியாதையையும் பக்தியையும் கௌரவத் தையும் பரிசில்களையும் பெறுகின்ற அரண்மனைக் காட்சி, அப்சரஸ் களின் கலையழகு மிக்க காட்சிகள் என ஆங்கோர் - வாட் புடைப்புச் சிற்பங்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம்.

ஆங்கோர் -தோமிலுள்ள பயோன் அரண்மனையிலுள்ள புடைப்புச் சிற்பங்களும் இந்து அழகியல் உணர்வை வெளிப்படுத்துபவையாக அமைந்துள்ளன. அங்குள்ள அரண்மனைச் சுவர் ஒன்றிலுள்ள பிரமாண்டமான யானைப்புடைப்புச் சிற்பமானது மிகவும் தனித்து வமான வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. சாம் மக்களது கப்பல்கள் இரண்டின் தோற்றப்பொலிவு, கோழிச்சண்டையைச் சித்திரிக்கும் காட்சியின் பின்னணி ஆகியவை ஆங்கோர்-தோம் பயோன் அரண் மனையை அலங்கரிப்பவையாகக் காணப்படுகின்றன.

தனித்துவமான முப்பரிமாணத் தோற்றத்துடனான தனிச் சிற்பங்கள், வெண்கலப் படிமங்கள் ஆகியவை இந்துமதத்தோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்ட வகையில் கண்டெடுக்கப்பட்டு ஆராயப்

பட்டுள்ளன. வெண்கல உலோகத்தாலான சிவனின் தலை, பாற் கடலில் பள்ளிகொள்ளும் பரந்தாமனது தோட்பட்டையுடனான தலை இரு கைகளுடன் காணப்படுவது ஆங்கோர் - வாட் வெண்கலப் படிமக்கலை மரபின் உச்ச வளர்ச்சிக்கு உகந்த உதாரணங்களாகும். ஆங்கோர்-வாட்டைவிட ஆங்கோர்-தோமிலேயே அதிகளவான இந்து வெண்கலப்படிமங்கள் கிடைத்துள்ளன. பாயோன் பாணியில் கிடைத்துள்ள சிங்கமொன்றின் படிமம் (24 cm), குந்தியிருந்த வண்ணம் இருகைகளாலும் கிண்ணம் போன்ற பொருளைத் தாங்கும் பாவை விளக்கையொத்த வெண்கலத்தாலான பெண் உருவம் (18.5 cm), ஹிவைரவர் (பைரவர்) 16 கரங்களுடனும் தலைக்குமேல் தலைகளைக் கொண்ட 9 தலைகளுடனும் நடனமாடும் நிலையில் உள்ள படிமம் (30 cm), நிற்கும் நிலையையுடைய கருடன் மீது வீற்றிருக்கும் விக்ஷ்ணு என எண்ணற்ற வெண்கலப்படிமங்கள் ஆங்கோர்தோமிலுள்ள பாயோன் அரண்மனை வளாகத்திலிருந்து கிடைத் துள்ளன. இவை யாவும் இந்துமதத்தோடு தொடர்புடையன வாகக் காணப்படுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

யாவா, பாலித்தீவுகளிலிருந்து கிடைத்த இந்துச் சிற்பங்கள், மற்றும் வெண்கலப் படிமங்கள் தொடர்பாகவும் ஆராய வேண்டிய வர்களாக இருக்கின்றோம். யாவாவில் டியாங் பீடபூமியிலிருந்து (Dieng Plateau) கிடைத்த இருக்கின்ற நிலைக்குரிய சிவனின் கற்சிலை யானது மிக மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்குகின்றது. இந்தியாவில் தக்கணத்திலிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்ட இந்துக் கலை மரபின் பின்னணியில் இந்தோனேசியச் சிற்பவெளிப்பாட்டினை முழுமையான வகையில் வெளித்தருகின்ற ஓர் உதாரணமாக இது அமைந்துள்ளது. கி.பி.8ம் நூற்றாண்டிற்குரியதாகக் கொள்ளப்படும் இச்சிவன் சிலை லாவா (Lava) கல்லிலே செய்யப்பட்டுள்ளது. இச் சிவனின் தலையலங்காரம் முழுவதும் அக்காலத்துக் கலைப்பாணியை வெளிப்படுத்தி நிற்பதனைக் காணலாம். தடித்த உதடும், தடித்த மீசையுமே இந்தோனேசிய கலைப்பாணிக்குரியதாக அதனைக் கொள்ளவைக்கின்றது.

யாவாவிலிருந்து கிடைத்த வெண்கலப் படிமங்களுள் அகத்தி யரதும், விஷ்ணுவினதும் நிற்கும் நிலைக்குரிய படிமங்கள் கலை வனப்பு மிகுந்தவையாக உள்ளன. 196 cm உயரமுடைய அகத்தியர் படிமம், மிகவும் தனித்துவமான தலையலங்காரங்களுடனும், ஆடை அணிகளுடனும் அகத்தியருக்கேயுரிய தொந்தியுள்ள வயிற்றுப்பாகம், திரிநூல், முகத்திலே தாடி-மீசை ஆகியவற்றுடன் வார்க்கப்பட்டுள்ளது. தென்னிந்தியக் கலை வனப்பினை அப்படியே அள்ளித் தருகின்ற, யாவாவில் கிடைத்த மிகச்சிறந்த படிமமாக அகத்தியர் உலோகப் படிமம் காணப்படுகிறது.

இதே போன்று விஷ்ணுவினது நிற்கும் நிலைக்குரிய உலோகப் படிமம் ஒன்றும் மிகுந்த அலங்காரக் கலைவனப்புடன் கிடைத் துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. 206 cm உயரமுடைய சமபங்கத் தோற்றத் தில் காணப்படுகின்ற இந்த விஷ்ணுவின் கரங்கள் முழங்கைப் பாகத்துடன் உடைந்துவிட்டது. கி.பி.9ம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகக் காணப்படும் இப்படிமம் பல்லவர் -சோழர் நிலைமாறு காலப்பகுதிக் குரிய கலைப்பாணியைத் தழுவி வார்க்கப்பட்டிருக்கலாம் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஒளிவட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள தலைப்பகுதி, கரண்ட மகுடமொன்றினால் - அது சோழர் காலத்திற் குரிய பாணியில் - வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பதனைக் காணலாம். இடுப்பிலே ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கடுக்காக ஐந்து இடுப்புச் சங்கிலி அணியப்பட்டிருப்பதனைக் காணமுமுகிறது. இடது தோட்

பட்டையூடாகச் செல்லும் முப்புரிநூல் மிகவும் திரண்ட முறுக்கு டையதாக இடுப்புச் சங்கிலிமீதாகப் படிந்து செல்வதனையும் காண முடியும். இடுப்பிலே அணிந்துள்ள பீதாம்பரத்தின் குஞ்சங்கள் இருபக் கங்களிலும் முன்பக்கக் கால்பகுதியில் தொங்குவதனையும் காண முடிகிறது. ஓட்டு மொத்தத்தில் கருடனை நினைவுபடுத்தும் வகை யிலும், இந்திய வெண்கலப் படிமக்கலையின் நுட்பங்களினூடாக விஷ்ணுவின் அலங்காரக் கலை வனப்பினை தென்கிழக்காசிய நாடு ஒன்றில் தரிசனம் செய்யும் வகையிலும் இப்படிமம் அமைந் துள்ளது.

பாலித்தீவிலிருந்தும் எண்ணிக்கையில் அதிகமான இந்துப் புடைப்புச் சிற்பங்களும், தனிநின்ற பெண் கடவுளர்களுடைய கற்சிற்பங்களும் கிடைத்துள்ளன. யாபுலு (Yeh-Pulu) என்று குறிப்பிடப் படும் புனித தீர்த்தப்பரப்பு அகழ்ந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை இங்கு குறிப் பிடத்தக்கது. மாமல்லபுரத்தில் பெரும்பாறைப் பரப்பில் சிற்பங்களைக் குடைந்து வெளிப்படுத்தியமையைப் போன்ற ஒரு முறையில் இங்கும் இந்துசமயத்தோடு தொடர்பான பல்வேறு கடவுளர் வடிவங்கள் செதுக்கி எடுக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. மகாபாரதக் கதையுடன் தொடர்புபட்ட புடைப்புச் சிற்பவடிவங்கள் பல இங்கு குகைவரை முறையில் குடைந்து எடுக்கப்பட்டுள்ள மையையும் காணலாம். கி.பி.11ம் நூற்றாண்டுக்குரிய இன்னொரு பாறைச்செதுக்கல் வேலைப்பாடு குணுங் கவி (Gunug – Kawi) என்ற பாலித் தீவிலுள்ள மையத்தில் காணப்படுகிறது. 'சண்டி' தெய்வத்தின்

ஐந்து பிரதிமைகள் இங்கு செதுக்கப்பட்டு மன்னனுக்கும் அவனது நான்கு மனைவியரினதும் வழிபாட்டுக்குரிய அரண்மனைத் தெய்வமாக வழிபடப்பட்டு வரப்பட்டமையைக் காண்கின்றோம்.

இவற்றைவிட பாலித்தீவில் அதன் மத்தியில் அமைந்துள்ள சிங்கசாரி (Singasari) என்ற ஆலயத்திலிருந்து பல்வேறு வகையான இந்துத் தெய்வச் சிலைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கஜமுகா சுரனை வதம் செய்யும் துர்க்கை, பிராமண குரு முதல்வாரன அகத்தியர், கபாலத்தைத் தாங்கிய கணேசர், அகோர கபால பைரவர் என அச்சிற் பங்கள் அமைந்துள்ளன. பாலித்தீவில் இற்றைவரைக்கும் இந்து சமயம் தழைத்தோங்கிய நிலையில் காணப்படுவதன் பின்னணியில் தென்னிந்தியச் சிற்பக்கலை மரபுகளின் நேரடியான செல்வாக்கும் இற்றைவரைக்கும் இருந்து கொண்டிருப்பதனைக் காண்கின்றோம். அந்த வகையில் கி.பி.13ம் நூற்றாண்டிற்குரிய சிங்கசாரி என்ற கலைக் கூடமும் தென்னிந்தியக் கலை மரபுகளை நேரடியாக உள்வாங்கிய நிலையில் இந்துக் கடவுளர்களுடைய வடிவங்களை வெளிப்படுத்தி யிருப்பதனைக் காண்கின்றோம்.

இந்த விரிவான கட்டுரையில் இந்துக்கலை மரபுகளுடன் நேரடியாக இணைந்து காணப்பட்ட சிற்பங்கள், படிமங்கள் பற்றிய விபரண ரீதியான தகவல்களே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. கணேசர் பற்றிய சிற்ப, வெண்கலப் படிமங்கள் பற்றிய விபரங்கள் இங்கு உள்ளடக்கப்படாது தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது. காரணம் இத்தொகுப்பு நூலில் உள்ள சில கட்டுரைகள் கணேசர் சிற்பங்களைப் பற்றி விபரிப் பனவாக இருப்பதனாலாகும். மேலும் பௌத்த சிற்பக்கலை மரபுகள் பற்றியும் இக்கட்டுரையில் எவ்வகையான விபரிப்பும் இடம் பெறுவதி லிருந்து தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது. காரணம் இவற்றை உள்ளடக்கிய விரிவான தனிநூல் ஒன்றை விரைவில் வெளியிடுவதற்கு முயற்சிகள் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு காரணத்தினாலாகும்.

பின்னிணைப்பு

தென்கிழக்காசியாவில் பௌத்தம்: ஒரு பார்வை

தென்கிழக்காசியாவில் பௌத்தம்

சாந்தினி அருளானந்தம்

ஆசிய நிலத்திணிவு கொண்ட தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கு உன்னதமான ஓர் இடம் காணப்படுகின்றது. இந்நாடுகளின் அமை விடத்தைப் பொறுத்து இவை இரண்டு பகுதிகளாக நோக்கப்படு கின்றன. ஆசிய நிலத் திணிவுடன் இணைந்த இந்தோசீன நாடுகள், நான்கு பக்கமும் சமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட தீவுக்கூட்டங்களை உள்ளடக்கிய இந்தோனேசிய நாடுகள் என்பனவே அவையாகும். இந்தோ-சீனப் பிரிவில் பர்மா, தாய்லாந்து, கம்போடியா, வியட்னாம், சிங்கப்பூர், மலாயா போன்ற நாடுகள் உள்ளடங்குகின்றன. தீவுக் கூட்டங்களில் சுமாத்திரா, யாவா, போர்ணியோ, இந்தோனேசியா, செலிபஸ், பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகள் என்பன இடம்பெறுகின்றன. ஆரம்பத்திலே தென்கிழக்காசிய நாடுகள் தொடர்பான வரலாற்றினை இந்தியாவுடனும் சீனாவுடனும் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கின்ற மரபு காணப்பட்டது. எனினும் தற்காலத்தில் இம்மரபு மாற்றமடைந்து வருகின்ற தன்மையினை நாம் காணலாம். எது எவ்வாறிருப்பினும் இந்திய, சீன நாடுகள் தென்கிழக்காசியாவிலே ஏற்படுத்திய செல்வாக்கு மறுக்க முடியாத ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது என்பதை அங்கு இற்றைவரைக்கும் நிலை பெற்றிருக்கும் பல்வேறு பண்பாட்டு அம்சங்களும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

பண்டைய காலத்தில் நடைபெற்ற வர்த்தக நடவடிக்கைகளில் இந்தியா முக்கியமான பங்கினை வகித்திருந்தது. இந்நாட்டுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகள் கொண்ட நாடுகள் பலவும் வர்த்தக ரீதியாக மட்டுமன்றி பண்பாட்டு நீதியிலான தொடர்புகளையும் கொண்டி ருந்தமை சிறப்பான அம்சமாகும். குறிப்பாக தென்கிழக்காசிய நாடு களுடனான வர்த்தகத் தொடர்புகள், இந்தியாவின் செல்வாக்கு அந் நாடுகளின் பண்பாட்டு வரலாற்றில் கணிசமான அளவில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளதை அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டுவர். இதனை உறுதிப் படுத்தப் பல்வேறு சான்றுகளும் காணப்படுகின்றன.¹ சிறப்பாக வர்த்தக நடவடிக்கையில் ஈடுபட்ட இந்தியர்கள் காலப்போக்கில் இங்கு நிரந்தரமாகக் குடியேற முற்பட்டனர். அத்துடன் இவர்கள் சுதேச மக்களுடன் திருமணத் தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். மேலும் அரசியல் சமயத் தொடர்களும் இந்திய -தென்கிழக்காசிய உறவுகளுக்கும் பண்பாட்டு பரிமாற்றங்களுக்கும் வழிவகுத்திருந்தன. இதன் பின்னணியிலே தாம் குடியேறிய இடங் களில் தம்முடைய சமயம், மொழி, கலை போன்றவற்றை வளர்க்க முற்பட்டதனை நாம் கண்டு கொள்ளலாம். இவற்றிலே சமயமானது பிரதானமான ஒரு இடத்தினை வகித்திருந்தமை நோக்கத்தக்கதாகும். இந்தியப்பண்பாடு தென்கிழக்காசியாவில் சமயம், மொழி, கலை, தத்துவங்கள், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றினூடாக நிலை பெற்றிருப்பதனை அவதானிக்கலாம். வங்காள விரிகுடாவைத் தாண்டி இந்து அரசுகள் கூட இங்கு தோற்றம் பெற்றிருந்ததெனின் இந்தியப்பண்பாட்டுப் பரவலின் வலுவினை நாம் விளங்கிக் கொள்ள இயலும். அண்மைக்காலங்களில் தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் சுதேசிய அம்சங்களின் தனித்துவத்தை முதன்மைப்படுத்தும் நிலையை அவதானிக்கின்ற போதிலும் அவற்றின் ஆரம்பகால வரலாற்றில் இந்தியப் பண்பாடு தென்கிழக்கிலுள்ள தீபகற்பம் மற்றும் தீவுக் கூட்டங்களில் பெரியளவான செல்வாக்கினை நிலைநிறுத்திக் கொண்டமைக்குத் தொல்லியற் சான்றுகள் கிடைக்கப் பெறுகின்றமை சுட்டிக்காட்டத்தக்கதாகும்.

பண்பாடென்பது அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்க நெறிகள், சட்டம், வழக்கம் முதலானவையும், மனிதன் சமுதாயத்தில் ஒரு உறுப்பினராக இருந்து கற்கும் பிற திறமைகளும், பழக்கவழக்கங் களும் அடங்கிய முழுமைத் தொகுதியாகும் எனக் குறிப்பிடப்படு கின்றது. போதுவாக ஒரு மக்கள் கூட்டம் தமக்கெனத் தனித்துவமான வாழ்வியல் ஒழுங்கினைக் கொண்டிருக்கின்ற அதேவேளை அவ்

வாழ்வியல் ஒழுங்கினூடாக அம்மக்களை அடையாளப்படுத்த முடியுமெனில் அது அவர்களின் பண்பாட்டு வாழ்க்கையாக அடை யாளப்படுத்தப்படலாம். அவ்வாறான பண்பாட்டில் குறிப்பட்ட சில அம்சங்கள் பலமற்றிருக்கும் போது பிறிதொரு பண்பாட்டின் சில கூறுகள் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்துள்ளதை வரலாறு எமக்குணர்த்து கின்றது. பண்பாட்டு அம்சங்கள் தம்மகத்தே மொழி, சமயம், கலை, தத்துவங்கள், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள் போன்ற கூறுகளைக் கொண்டிருப்பதைக் அவதானிக்க முடிகின்றது. தென்கிழக்காசியாவைப் பொறுத்தவரை இவற்றில் ஒன்றோ அன்றில் பலவோ பிறிதொரு பண்பாட்டின் செல்வாக்கிற்கு உட்படக் கூடிய நிலையில் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்திய மயமாக்கம்

தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் சுதேசியப் பண்பாட்டில் புராதன மத்திய கால கட்டத்தில் இந்தியாவின் இந்து, பௌத்தம் போன்ற சமயங்களின் செல்வாக்கு ஏற்பட்டிருந்ததைச் சான்றுகள் அறியத் தருகின்றன.

இந்நாடுகளில் சிலவற்றில் இந்து சமயமும் சிலவற்றில் பௌத்த சமயமும், இன்னும் சிலவிடங்களில் அச்சமயங்கள் சுதேச சமய அம்சங்களோடு கலப்புற்றுள்ளதையும் அவதானிக்கலாம். சிறப்பான அம்சம் யாதெனில் இந்து சமயத்தின் கொள்கைகளிலிருந்து விலகி பௌத்த சமயம் வளர்ந்ததாயினும் தென்கிழக்காசியாவில் அவை சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றிணைந்த தன்மையினையும் காணலாம். தென்கிழக்காசிய நாடுகள் சிலவற்றில் தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்ட பௌத்தப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கினை அறிந்து கொள் வதற்கு அங்கு காணப்பெறும் ஆரம்பகால பௌத்தக் கோயில்கள், விகாரைகள், அவற்றிலும் பிற இடங்களிலும் கிடைத்த சிற்பங்கள், ஓவியங்கள், பௌத்த இலக்கியங்கள், யாத்திரிகரின் குறிப்புக்கள், கல்வெட்டுக்கள் போன்ற இன்னோரன்ன சான்றுகள் துணையா கின்றன. ஆயினும் இந்தியப் பண்பாட்டு ஆய்வாளர்கள் இந்தியப் பண்பாட்டினை இந்துப் பண்பாட்டின் முக்கிய கூறாக முதன்மைப் படுத்துகின்ற அளவுக்கு பௌத்தப் பண்பாட்டினை முதன்மைப்படுத்த வில்லை எனலாம். 'இந்தியக் கலாசாரம் தென்கிழக்காசியாவுக்குப் பரவியது. ஆனால் அது பௌத்தமதத்தின் மூலம் பரவவில்லை. பர்மா நீங்கலாக அது பெரும்பாலும் பிராமணீயச் சமயக் கோட் பாட்டின் மூலமே பரவியது^{'3} போன்ற கருத்துக்களே பொதுவாக முன் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இது பற்றிக் கிருஷ்ணராஜா பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

> இந்தியமயமாக்கம் என்ற கருத்தினை இந்துப் பண்பாட்டி னூடாகவே காண முனைகின்ற ஒரு பண்பினை இந்தியப் பண் பாட்டு வரலாற்றாசிரியர்களிடத்து காணமுடிகின்றது. பௌத்த பாரம்பரியமொன்று வாழ்க்கை முறையாக ஆசியாவின் பல முனைகளிலும் தாக்கத்தினைச் செலுத்தியிருந்தும் கூட அதனூடாக இந்தியமயமாக்கம் என்ற கோட்பாட்டினை நிறுவு வதற்கு அவர்கள் ஒப்பவில்லை.

இப்பின்னணியிலேயே இந்துக் குடியேற்ற நாடுகள், பரந்த இந்தியா போன்ற சொற்பதங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. பி.என். போஸ் (P.N. Bose) அந் நாடுளை 'இந்தியாவின் புதல்வர்கள்' என்று குறிப்பிட்ட நிலையில் நீலகண்டசாஸ்திரி கிரேக்கர்கள் குடியேற்ற நாடுகளில்

தம்முடைய கிரேக்கப் பண்பாட்டினைப் பரப்பியதனைப் போன்று ஆரம்ப காலங்களில் இந்தியாவிலிருந்து குடியேறியவர்கள் தமது பண்பாட்டினை அங்கும் அறிமுகப்படுத்தினர் எனக் குறிப்பிடு கின்றார்.⁵ பொதுவாக இந்திய அறிஞர்கள் இந்தியச் செல்வாக்கினால் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினை இந்தியமயமாக்கம் என்ற பெயராற் சுட்டினர். இது தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மீதான அரசியல் ரீதியான காலனித் துவச் செல்வாக்காகவன்றி பண்பாட்டு ரீதியான செல்வாக்காகவே வலியுறுத்தப்படுவது கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கதாகும். இவ்வாறான பின்னணியில் எடுத்துக்காட்டப் படும் இந்திய மயமாக்கத்தின் ஒரு கூறாக பௌத்தமும் அமைந்து கொண்டமையை நிறுவுவதற்குப் பல சான்றுகள் கிடைக்கப் பெறுகின்றன. இந்நாடுகளில் சிலபகுதிகளில் இன்றும் பிரதான சமயமாக பௌத்தம் நிலை பெற்றுள்ளமை எடுத்துக்காட்டத்தக்க தாகும். இங்கு பௌத்தசமயம் அறிமுகப்படுத் தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அதன் வரையறைகள், தர்மக்கோட்பாடுகள், கலையம்சங்கள், பழக்கவழக்கங்கள் என்பனவும் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கின. இவ்வாறான நடவடிக்கைகள் அக்கால மக்களின் வாழ்வியல் முறையிலே ஒரு புதிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தின என்றால் அது மிகையாகாது. பௌத்த மதத்தின் நிறுவன மயப்படுத் தப்பட்ட தன்மை மக்களின் எண்ணங்களிலே புதிய மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியது.

பௌத்தத்தின் பரவல்

மௌரியப் பேரரசனான அசோகனால் இந்தியா முழுவதும் பௌத்த மானது பரப்பப்பட்டது. அதுமட்டுமன்றி இதே காலப் பகுதியிலே அவன் வெளிநாடுகளுக்கும் தேரவாத பௌத்த மதத்தினை பரப்பு வதற்கு விருப்பம் கொண்டான். அந்த வகையில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலே பௌத்தத்தினைப் பரப்புவதற்கான முயற்சிகள் மேற் கொள்ளப்பட்டன. சமகாலத்திலே இங்கு நிலவிய சுதேசசமயங்கள் கட்டுக்கோப்பற்ற முறையிலே நிறுவனமயப்படுத்தப்படாத தன்மை உடையனவாகக் காணப்பட்டன. இத்தகைய சாதகமான நிலையில் மகாமாத்திரர் என்ற குழுவில் அங்கத்துவம் பெற்றிருந்த பௌத்த குருமார்கள் அடங்கிய குழுக்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்கு

அனுப்பப்பட்டனர். குறிப்பாக அசோகனுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் சோனா, உத்தர என்ற இரு பிக்குகள் கீழைப்பர்மாவுக்கு சென்றதாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கிருந்தும் தென்கிழக்காசியாவின் பிற நாடுகளான தாய்லாந்து, கம்போடியா, யாவா போன்ற நாடுகளுக்கு பௌத்த தர்மக் கோட்பாடுகள் பரவலடைந்தன. மக்களும் இக்கோட் பாடுகளை ஏற்றுக்கொண்டதனால் விரைவிலேயே இந்நாடுகளில் பௌத்தமானது செல்வாக்குப் பெற்ற ஒரு சமயமாக விளங்கியது. இதனால் அதிகளவான இந்தியாவின் பண்பாட்டு அம்சங்கள் பௌத் தத்தின் ஊடாகவும் இந்நாடுகளில் நிலைபெறத் தொடங்கியதைக் காணலாம். சிறப்பாக பகோடாக்கள் எனப்பட்ட புத்தமதக் கோயில்கள் பலவும் கட்டப்பட்டன. அத்தோடு அறிமுகமான சிற்பக்கலையின் வளர்ச்சியால் புத்தரின் உருவச்சிலைகள் பலவும் செதுக்கப்பட்டு பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டன.

பௌத்தம் மன்னர்களின் ஆதரவு பெற்று அரசசமயமாக வளர்ச்சி பெற்றமையால் பகோடாக்கள் உள்ளிட்ட பௌத்தக்கலைகள், அது சார்ந்த பண்பாடுகள் போன்றன அரசியல் வாழ்விலும் வளத்திலும் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டன. அதுமட்டுமன்றி இந்திய - தென் கிழக்காசிய - இலங்கை இடையே பௌத்த அறிவியல் சார்த் தொடர்புகளும் இருந்துள்ளன. சிறப்பாகக் கூறுவதானால் இம் மூன்று நாட்டுப் பிக்குகளும் அவ்வவ் நாடுகளிலுள்ள புனித மையங்களுக்குச் செல்வதும், பௌத்தக் கல்வி மையங்களில் கல்வி கற்பதும், நூல்கள் ஆக்குவது, பௌத்த சமய, மற்றும் பாளி இலக்கியங்களை மொழி பெயர்ப்பது போன்ற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு மூன்று நாடுகளுக்கிடையேயும் பௌத்தசமய அடிப்படையிலான முக்கோணத் தொடர்புகள் இருந்தமையினை அவதானிக்கலாம்.

பௌத்த சமயத்திலும் ஏனைய சமயங்களைப் போன்று பல பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. இந்தியாவில் பௌத்த சமயத்தில் 18 பிரிவுகள் முதன்மைப்படுத்தப்படுகின்றது. ஆயினும் இலங்கையிலும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் தேரவாதம், மகாஜானம் என்ற பிரிவுகளே செல்வாக்குச் செலுத்தியதைக் காணலாம். குறிப்பாகத் தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இவை ஒன்றை ஒன்று முரணியும் அரவணைத்தும் வளர்ந்ததை காணலாம்.தேரவாதப் பிரிவு தாய்லாந்து, கம்போடியா, பர்மா, லாவோஸ் போன்றவற்றிலும் மகாஜானப்பிரிவு

மலேசியா, புருனே, பிலிப்பைன்ஸ், இந்தோனேசியா போன்ற இடங்களிலும் சிறப்புற்றிருந்தன. சுமாத்திராத் தீவில் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருந்த சிறி விஜய அரசு சைலேந்திர மன்னர்களால் ஆளப்பட்ட பொழுது மகாஜான பௌத்தம் அவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இக்காலகட்டத்தில் பௌத்தகலை மரபுகள் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தன. கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டில் செல்வாக்குப் பெற்றருந்த கலை மரபுகள் மகாஜான பௌத்தத்தின் பின்னணியில் வளர்ச்சியடைந்தது. சைலேந்திர மன்னர்கள் தென்கிழக்காசியாவிலும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததோடு தமிழ்நாட்டின் சோழர்களோடும் வங்காளத்தை ஆண்டபாலவம்ச மன்னர்களோடும் தெரடர்புகளைக் கொண்டிருந்ததை அவதானிக்கலாம்.

இலங்கையுடனான பௌத்த சமயத் தொடர்பு

தென்கிழக்காசியாவின் ஆரம்பகால பௌத்தம் இந்தியாவிலிருந்து பரப்பப்பட்டாலும் கி.பி.1ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அந்நாடுகள் இலங்கையை பௌத்த மதத்தின் தலைமையகமாக கொண்டு செயற் பட்டதைக் அவதானிக்கலாம்.⁷ இலங்கையின் எழுதப்பட்ட திரிபிட கங்கள் உள்ளிட்ட பௌத்தப் பாளி மற்றும் மகாயான பௌத்தத்திற் குரிய சமஸ்கிருத நூல்கள் அந்நாடுகளில் சிறப்பாகப் பேணப்பட்டன. பாளியில் எழுதப்பட்ட திரிபீடகங்களின் ஒரு பகுதி இலங்கையி லிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.' ஆனாலும் அவ்விருநாடுகளி டையேயான உறவுகள் இருபக்க உறவுகளாக அமைந்தமையை அவதானிக்கலாம். லினி (lini) என அழைக்கப்பட்ட சம்பாவில் இலங்கையிலிருந்து புத்த கோசரினால் பௌத்த சமயம் பரப்பப்பட்ட தாகக் கூறப்படுகின்றது.° பர்மாவில் பீபிங்யோவிங் விகாரைகளின் கட்டிடக்கலையினைப் பின்பற்றியே இலங்கையின் சைத்திய அமைப்பு முறை அமைந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. தீபவம்சம், மகாவம்சம், வம்சத்தபிரகாசினி போன்ற நூல்களை எழுதுவதில் பர்மிய எழுத்துக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன.¹⁰ இவற்றோடு ஈழத்தின் வடபகுதியில் உள்ள நாகதீபம் பற்றிய குறிப்புக்களும் காணப்படு கின்றன.

பர்மா - இலங்கை இடையேயான பௌத்த சமயத்தொடர்புகளின் பின்னணியில் அங்கு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த மொன் குடும்பத் தினுடைய அரசியல், சமூகப்பணிகள் இலங்கையில் விரிவாக்கம் பெற்றதாகக் கூறப்படுகின்றது. 1 ஆம் விஜயபாகு, 1ஆம் பாரக்கிரமபாகு ஆகிய மன்னர்களுடைய காலங்களில் இலங்கைக்கும் தென்கிழக்காசி யாவுக்கும் இடையேயான உறவுகள் இருபக்க உறவுகளாக ஏற்பட்டிருந் தாலும் பௌத்தமத ரீயிலான உறவுகள் பலம் வாய்ந்தவையாக இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தென்னிந்தியாவுடனான தொடர்புகள்

தமிழ்நாட்டில் எழுந்த இலக்கியமான மணிமேகலை முதலான தமிழ் பௌத்த காப்பியங்களில் யாவா, சாவகம், சாகவத்தீவகம் போன்றன பௌத்தசமயத்தோடு தொடர்புபடுத்திக் குறிப்பிடப்படுவதை காணலாம். மேலும் தென்னிந்திய அமராவதி, காந்தாரம் போன்ற இடங்களின் செல்வாக்கால் பௌத்த சமயம் குறிப்பாகக் பௌத்தக் கலை புதிய பரிணாமத்தைப் பெற்றுக் கொண்டமையும் கவனிக் கத்தக்கது. இவற்றோடு ஈழத்தின் வடபகுதியில் உள்ள நாகதீபம் பற்றிய குறிப்புக்களும் காணப்படுகின்றன. பௌத்தமதத் தொடர்பின் பின்னணியிலேயே இவ்விடங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

பௌத்தசமயத்தின் செல்வாக்கு தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் ஏற்பட்டதுமன்றி அவற்றுட் சில பிற்காலத்தில் பௌத்த நாடுகளாகவே மாற்றமடைந்தமையை அவதானிக்கலாம். தென்னிந்தியாவில் ஆட்சி செய்த பேரரச வம்சமான சோழருக்கும் சைலேந்திர மன்னர்களுக்கு மிடையே ஆரம்ப காலகட்டத்தில் சமய ரீதிலான தொடர்புகள் இருந்தன. சைலேந்திரமன்னன் விஜயோத்துங்கவர்மர் தென்னிந்தியப் பேரரசனாக விளங்கிய 1ஆம் இராஜராாஜ சோழனிடம் கி.பி. 1007 இல் தமிழ்நாட்டில் நாகபட் டினத்தில் ஒரு பௌத்த விகாரை கட்டுவதற்கு அனுமதி கேட்டான். இந்த விகாரத்திற்கு ஆனைமங்கலம் உள்ளிட்ட 24 கிராமங்கள் முற்றூட்டாக, பள்ளிச்சந்தமாக எழுதி வைக்கப்பட்டன. 12 ஆனால் 1ஆம் இராஜேந்திரனுடைய காலத்தில் இவ் வுறவுகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டமையைக் காணலாம். இராஜேந்திர சோழன் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மீது குறிப்பாக சைலேந்திரரின் சோழன் தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மீது குறிப்பாக சைலேந்திரரின்

ஆட்சிக்குட்பட்ட கடாரத்திற்குப் படையெடுத்துச் சென்று வெற்றி பெற்றதை அவனது மெய்க்கீர்த்திகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சைலேந்திரப் பேரரசில் தெற்கிலுள்ள தீவுகள் மட்டுமன்றி மலேயா, யாவா, கம்போடியா போன்றனவும் இணைக்கப்பட்டிருந்தமையால் அந்நாடுகளிலும் பௌத்த சமயத்தின் செல்வாக்கு ஏற்பட்டதுமன்றி அவற்றுட் சில பிற்காலத்தில் பௌத்த நாடுகளாகவே மாற்றமடைந் தமையை அவதானிக்கலாம். தென்கிழக்காசியாவில் உள்ளடங்குகின்ற குறிப்பிட்ட ஒரு சில நாடுகளில் ஏற்பட்ட பௌத்தத்தின் செல் வாக்கினை கீழே நோக்கலாம்.

பர்மா

தென்கிழக்காசியாவிலே பௌத்த மதமானது சிறப்பாக நிலை பெற்ற ஒரு நாடாக நாம் பர்மாவைக் குறிப்பிடலாம். இதனுடைய பிரதான நகராகப் பாகன் (Pagan) விளங்கியது. இன்று மியன்மார் என்று அழைக்கப்படும் இந்நாடானது பௌத்த மதத்தின் மைய ஸ்தானமாக விளங்குவதனை நாம் காணலாம். ஆரம்பகால கிறிஸ்தவ சகாப்தத்தில் பௌத்தசமயம் பரவலான செல்வாக்கினைப் பெற்றுக் கொண்டது. பாளி மொழியில் அமைந்த பௌத்த இலக்கியங்களைத் தன்னுடன் எடுத்துச் சென்ற புத்த கோஷர் கி.பி 5ஆம் நூற்றாண்டில் அச்சமயத்தை அங்கு பரப்புரை செய்தமையை அறியமுடிகின்றது.¹³ பின்னைய நூற்றாண்டுகளில் வட பர்மாவில் வஜ்ஜிராயன பௌத்தம் அறிமுக மாகியது. இங்கு இந்து சமயத்தினதும் சுதேச நாட்டார் வழிபாட்டுடனும் இணைந்த வகையில் பௌத்தம் செல்வாக்குப் பெற்றமையைக் காணலாம்.⁴ இந்நாட்டில் ஆரம்பத்தில் இந்துசமயம் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. கி.பி 11ஆம் நூற்றாண்டளவில் அனுத்ரதன் என்னும் மன்னன் பர்மிய நாட்டினை ஒன்றுபடுத்தி, பிற சமயம் சார்ந்த அம்சங்களைக் மிகக் கடுமையாக அடக்கி தேரவாத பௌத்தத்தினை நிலை நாட்டினான். ™ இவன் பௌத்தசமயம் சார்ந்த புனித சின்னங்களைப் பேணுவதிலும், அச்சமயம் சார்ந்த இலக்கியங்களைச் சேகரிப்பதிலும் இம்மன்னன் அதீத அக்கறை காட்டினான். இம் மன்னனுடைய காலத்தில் பௌத்தசமயம் அரச சமயமாக கொண்டு வரப்பட்டதை யடுத்து பர்மா ஒரு பௌத்த நாடாக மாறுவதற்கு வழிவகுக்கப்பட்ட தெனலாம்.

இங்கு காணப்படும் பௌத்த மதப் கோயில்களான பகோடாக்கள் பௌத்தரின் சிறப்பினையும் உறுதிப்பாட்டினையும் வெளிப்படுத் துவனவாக உள்ளன. அங்கு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பகோடாக்கள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதானது பர்மியர்கள் பௌத்தமதத்தின் மீது கொண்டிருக்கும் அபிமானத்தைக் காட்டுவதாகவுள்ளது. பர்மாவின் தலைநகரான ரன்கூனிலுள்ள புத்தரின் தலைமுடி வைத்துக் கட்டடப் பட்ட ஸ்வீடகான் பகோடா உலகின் மிகப் பெரிய பௌத்தகோயிலாகப் போற்றப்படுகின்றது. பகோடாவின் மேல் காணப்படும் தங்க கோபுரம் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். உலகில் வேறெங்கும் இது போல இல்லை என கிப்பளிங் என்ற அறிஞர் கூறுகின்றார். இந்த பகோடாவைச் குமுக் காணப்படும் சுமார் 500 தங்கத் தூபங்கள் புத்தரைப் பின்பற்றிய சிறப்பு வாய்ந்த சீடர்களைச் சுட்டுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளன. 16

பர்மிய நாட்டில் காணப்படும் பௌத்தம் சார்ந்த கட்டிடக்கலையை அவதானிக்கின்றபோது அந்நாடு பல நாடுகளின் கலைக் கூறுகளை உள்வாங்கியிருப்பதனை அவதானிக்கலாம். பாகனில் உள்ள மகா போதியானது புத்தகாயாவிலுள்ள புனிததலத்தைப் பிரதியாகக் கொண்டிருப்பதை அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். கென்யா ஏரிக்கு வடக்கே சற்றுத் தொலைவில் கபாஆயி பகோடா உள்ளது. இது உலக அமைதிக்காக கட்டப்பட்டது எனக் கூறப்படுகின்றது. இதனை விட இங்குள்ள மகாமாஸன குகா என்ற என்ற ஒரு குகையிலே புத்தரின் நினைவு விழா கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. பழைய கால பெரு நகரிலே மாபெரும் சயனநிலை புத்தர் சிலை ஒன்று உள்ளது. இது 180 அடி நீளமானது. இங்கு ஆட்சி செய்த ஸின்ஸாடி என்ற அரசியின் காலத்திலே தர்மஸேடி, தர்மபாரா என்ற இரண்டு பௌத்த குருமார்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து பர்மா வந்தனர். அரசி இவர்களில் ஒருவரை மன்னனாக்கியதன் பின்னர் தான் பௌத்த மதத்திற்கு மாறித் துறவு வாழ்க்கை வாழ்ந்ததாக கூறப்படுகின்றது.

சற்று பிற்பட்ட காலத்திலே பர்மியப் பேரரசிற்கு ஆபத்து ஏற்பட்ட காலத்திலே பௌத்த சமயத்திற்கும் அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டமையால் தர்மகோடி மன்னன் 22 பிக்குகளை இலங்கைக்கு அனுப்பி பௌத்த மதம் பற்றிய வேதங்களைப் பயின்று வருவதற்காக துரதனுப்பினான். இலங்கையின் கல்யாணி நதிக்கரையிலுள்ள ஒரு பழம் பெரும்

கோயிலின் மடத்தில் இவர்கள் வேதங்களைப் பயின்ற<mark>னர். பி</mark>ன் நாடு திரும்பி பௌத்த மதத்தினைப் பரப்பினர். இதன் ஞாபகார்த்தமாக தர்மகோடி மன்னன் கல்யாணிஸிமா என்ற ஒரு பெரிய பௌத்த மடத்தினை அமைத்தான். இதற்கு அருகே உள்ள ஒரு பாதையில் எவ்வாறு பௌத்த மதம் பரவியது என்ற செய்தி சிற்பமாகச் செதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இதைவிட பெரு நகரில் இருந்து 4 கி.மீ. தொலைவிலே காணப் படுகின்ற காயக்பன் பகோடா சிறப்பு வாய்ந்ததாகும் இது 147 அடிமேல் தர்மகோடி மன்னனால் கட்டப்பட்டது. இங்கு 98 அடி உயரமான 4 புத்தர் சிலைகள் காணப்படுகின்றன. மேலும் திஸ்ஸா என்ற மன்னன் மலைகள் மீது வியக்கத்தக்க கோயில்களைக் கட்டினான் என்று கூறப்படுகின்றது. இவற்றின் அருகே மூங்கில் காடுகள் காணப்படு கின்றன. இத்துடன் இளைப்பாறும் இடங்கள், தெளிவான நீருற்றுகள், சிறுசிறு குடியிருப்புகள் என்பனவும் இங்கே காணப்படுகின்றன. இவை கோயிலின் சிறப்பை மேலும் மெருகூட்டுகின்றன. மேல் பர்மாவின் தலைநகரான மாண்டலே பௌத்த கலாசார மையமாக தென்கிழக்காசியாவிலே போற்றப்படுகின்றது. கௌதம புத்தர் தன் சீடருடன் மண்டலே மலைக்கு வந்து போனார் எனக் கூறப்படுகின்றது. இங்கு ஒரு பௌத்த நிலையத்தினை தொடங்கவும் ஒரு பௌத்தப் பள்ளியினை நிறுவவும் எண்ணினார் என்றும் அதனை மன்னன் நிறைவேற்றியதாகவும் அறியப்படுகின்றது. இவனால் தங்க நகரம் என்ற பெயரிலே ஒரு மாளிகையும் அமைக்கப்பட்டது. மாண்டலே நகருக்கு தெற்கே 3 கி.மீ. தொலைவிலே மகதா முனி என்ற ஒரு பகோடாவும் அமைந்துள்ளது. இன்று வரை பர்மாவின் புனித இடமாக ஸகாயில் கருதப்படுகின்றது. பௌத்தமத நம்பிக்கைகள் வாழும் இடமாக இது கூறப்படுகின்றது. எந்தப்புரட்சியும் இந்த நகரினது சமயத்தினைப் பாதிக்கவில்லை. இந்நகர் 600 பௌத்த மடங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. மேலும் 5600 க்கு மேற்பட்ட பௌத்த குருமார்கள் இங்கு வசிக்கின்றனர். Peradenia diversity

Digitized by Noolaham Foundarion.

OI

Library

தாய்லாந்து

தாய்லாந்திலும் பௌத்தின் ஒரு பிரிவான தேரவாத பௌத்தம் முக்கிய மான இடத்தினைப் பெற்றிருந்ததைச் சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டு கின்றன. இதற்கு ஆதரவளித்த தாய் மன்னனாகிய ராம் ஹாம்- ஹெங் பௌத்த துறவிகளைத் தலைநகரான சுகோதைக்கு கல்வி கற்பதற்காக வரவழைத்தான்.18 இலங்கையுடனும் சமய உறவுகளைப் பேணிய இம்மன்னன் விகாரைச் சமூகத்தினருக்காக நிர்வாகத்தினைக் கவனிப்பதற்காக பாரம்பரியமாக ஒரு சங்கபிரதானியை (sangha chief) நியமித்தான்.19 ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டுகள் அரசாட்சியாளனாக இருந்த லூதை (Luthai) என்பவன் பௌத்தத்திற்குப் பெரிய ஆதரவை வழங்கியதுமன்றி, அதன் அடிப்படையில் தாய் பாரம்பரியம் உருவாவதற்கும் வழிவகுத்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக முதலாவது தர்மராயன் என்ற மன்னன் காலத்தில் சுமண என்ற பௌத்த துறவிப் பக்தர்களுடன் இலங்கையிலிருந்து புறப்பட்டு தாய்லாந்து சென்று அங்கு மதம் பரப்பும் நடவடிக்கைகளில் ஈடு பட்டதாக கூறப்படுகிறது. இதனை சிங்கள கல்வெட்டுகள் உறுதி செய்கின்றன. மேலும் தர்மராயன் தென்கிழக்காசியா நோக்கிய பௌத்தம் பரம்பலில் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தான் என்றும் கூறப்படுகிறது. தென்கிழக்காசியாவுடன் இலங்கை கொண்டிருந்த பௌத்தமதம் தொடர்பானசெல்வாக்கினை பாளி இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம். இலங்கையிலே எழுதப்பட்ட பாளி நூல்கள் இந்த நாடுகளிலே அதிகம் பேணப்பட்டன. தீபவம்சம், மகாவம்சம், வம்சத்தபகாசினி உள்ளிட்ட பல நூல்களை எழுதுவதற்கு பர்மிய எழுத்துக்கள் உதவியிருந்தன. விஸ்து ருத்த மகாவம்ச என்ற நூலானது கம்போடிய எழுத்துக்களை மாத்திரம் உபயோகித்து எழுதப் பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கம்போடியா

இங்கு நிலவிய பௌத்த பண்பாடு பற்றி தொல்லியற் சான்றுகள் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். சிறப்பாக தாய்லாந்திலே கண்டறி யப்பட்ட புத்தர் சிலைகள் மற்றும் சிற்பங்கள் இதற்கு சிறந்த உதாரண மாகும். புத்தரின் பல நிலைகளிலே காணப்படும் சிற்பங்கள் பௌத்த மதக் கோயில்கள், வழிபாடு பொருட்கள், சமய நீதியிலான கட்டிடங்கள் என்பனவும் இங்கு பௌத்த பண்பாடு நிலை பெற்றிருந்த தன்மை யினை எடுத்து காட்டுகின்றன.

கி. பி 4ஆம் நூற்றாண்டளவில் இந்தியாவின் பண்பாடு இங்கு பரவிய போது இந்துசமயம் பிரதான இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாலும் அடுத்து வந்த இரண்டு நூற்றாண்டுகளின் பின்பு ஆட்சியாளர் இந்து சமயத்தவராக இருந்தாலும் பௌத்தத்திற்கு ஆதரவளிப்போராகவே விளங்கினர். இங்கு மகாயான பௌத்தமே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. இந்த பௌத்தப் பிரிவானது இந்து சமயத்தன் சில அம்சங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி.7ஆம் நூற்றாண்டளவில் மிகக் கடுமையாக அடக்கப்பட்ட இப்பௌத்த சமயம் 9ஆம் நூற்றாண்டளவில் மீண்டும் அரச ஆதரவினைப் பெற்றுக் கொண்டது. 7ஆம் ஜெயவர்மன் காலத்தில் மகாயான பௌத்தம் முதன்மை பெற்றதுமன்றி அரச சமயமாகவும் ஏற்றம் பெற்றது. இவனுடைய காலத்தில் அங்கோர்வாட் என்ற நகரம் அமைக்கப்பட்டு அதன் மத்தியில் பயான் (Bayon) கோயிலும் நிறுவப்பட்டது. அங்கோர் வாட் ஆலயம் 2ஆம் சூரியவர்மன் என்பவனால் கட்ட ஆரம்பிக்கப் பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. ் பிரமாண்டமாக அமைக்கப்பட்ட கோபுரத்தில் நான்கு மனித முகங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அதனைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்ட கோபுரங்களிலும் இவ் வேலைப்பாடு இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த முகங்கள் அரசன் 'புத்த அரசன்' என்பதை உணர்த்துவதாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

யாவா

யாவாவில் கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டளவில் இந்துமதம் சிறப்புற்றிருந் தமையினை பாகியனின் குறிப்புக்கள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனால் காஷ்மீரத்தில் இருந்து வந்த குணவர்மனின் முயற்சிகளால் அத்தீவின் பெரும்பகுதிகளில் பௌத்த சமயம் நிலைநாட்டப்பட்டது. யாவாவின் மத்திய மையமாக விளங்கும் கெடாவில் கி.பி. 8ஆம் 9ஆம் நூற்றாண் டளவில் சைலேந்திரர் வம்ச ஆட்சியில் பெரபதூர் நகர் ஸ்தாபிக்கப் பட்டது.²¹ பெரபதூர் என்பது பல புத்தர்கள் என்ற பொருளில் சிறப்பாக அத்தீவின் உள்ளூர் வழக்கில் 'பரபுத்தர்' என்ற கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றது.²² பௌத்தத்தில் ஆழமான விசுவாசத்தைக் கொண்ட இதன் ஆட்சி யாளர்கள் நின்று நிலைக்கக் கூடிய அற்புதமான கலைப்படைப்புக் களை வழங்கினர். கட்டிடக் கலை ரீதியான கருத்தியல்களையும் சமயரீதியான தத்துவ விளக்கங்களையும் கொண்டு மிகப்பிரமாண்ட மான அமைப்பிலும் உயர்ந்த மதிநுட்பத்துடனும் பல கலைப்படைப் பம்சங்களுடனும் உருவாக்கப்பட்ட அவ்வாலயம் உலகக்கலை வரலாற்றில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. சதுரமான தளத்தில் அமைக்கப்பட்ட அக்கட்டிடம் 112 மீற்றர் நீளமானது. கட்டிடத்தின் உட்பகுதியிலும் வெளிப்பகுதியிலும் புத்தரோடு தெரடர் புடைய கதைகளை எடுத்துக் காட்டும் பாங்கினைக் காணலாம். இஸ்லாம் இந்நாட்டிற்குள் புகுந்த பின்னரும் கூட மதம் மாறிய இஸ்லாமியராலும் இவ்வாலயம் வழிபடப்பட்டமை.²³ அதன் பெருமைக்குச் சான்றாகும்.

லாவேஸ்

இங்கு அமைக்கப்பட்ட சங்கத்தின் அமைப்பு தாய்லாந்தை ஒத்ததாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கிருந்து பல துறவிகள் தாய்லாந்தில் கல்வி கற்பதற்காகச் சென்றதாகக் கூறப்படுகின்ளது.

வியட்நாம்

தற்கால வியட்நாம் ஆரம்பகாலத்தில் பல சிறு இராச்சியங்களாக இருந்தது. நீண்டகாலம் சீனாவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருந்தமையால் அதன் வடபகு தியில் சீனாவிலிருந்து பௌத்தமதத்தின் செல்வாக்கு ஏற்பட்டதாக கூறப்படுகின்றது. சீனாவிலிருந்து முதலில் பௌத்த துறவிகள் வியட்நாமுக்குள் வந்தாலும் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர்தான் இந்தியாவிலிருந்தும் மத்தியாசியாவிலிருந்தும் கடல் மற்றும் தரை வழியாக பௌத்தர்கள் வியட்நாமுக்கு வருகை தந்தனர். கேன் வியட்நாமின் தென்பகுதியில் அந்நியச் செல் வாக்கினால் மகாஜான பௌத்தமும் இந்து சமயமும் பக்கம் பக்கமாக செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. ஆனால் 15ஆம் நூற்றாண்டளவில் வடக்கின் கட்டுப்

பாட்டுக்குள் தெற்கு உள்ளடக்கப்பட்டமையால் பௌத்தம் இப் பகுதியிலும் மேன்மை பெற்றது.

இந்தோனேசியா மற்றும் மலேயத்தீபகற்பம்

கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டளவில் இந்தியாவிலிருந்து சென்றவொரு பிக்கு மத்திய யாவாவிற்கு வந்து அதன் அரசியை மதம் மாற்றினார் எனக் கூறப்படுகின்றது. இராணி தான் பௌத்தத்திற்கு மதம் மாறியது மட்டுமன்றி அதனை அரசமதமாகவும் ஆக்கிக்கொடுத்திருந்தார்.

பாலி

தற்காலத்திலே 98வீதமான இந்துக்களைக்கொண்டு விளங்கும் தென் கிழக்காசிய நாடான பாலித் தீவிலும் பௌத்தமதமானது குறிப்பிடத் தக்களவு சிறப்புப்பெற்றிருந்தது. சிறப்பாக பௌத்தமதக் கோட்பாடு களும் வரையறைகளும் இந்நாட்டு மக்களால் பின்பற்றப்பட்டதோடு அவை அழியாது பேணப்பட்டும் வந்தன. குறிப்பாக இங்கே வாழ்ந்த மக்கள் இந்துக்கள், பௌத்தர்கள் என்கின்ற வேறுபாடுகள் இன்றி பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைப்பு உடையோராக காணப் பட்டார்கள். அத்தோடு சில விழாக்கள் இரண்டு மதத்தவர்களாலும் இங்கு பரஸ்பர புரிந்துணர்வுடன் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இதைவிட இந்தோனேசியா, மலேசியா, பிலிப்பைன்ஸ் போன்ற நாடுகளிலும் பௌத்த பண்பாடானது பரவி இருந்ததனை நாம் காணலாம். குறிப்பாக சமயம் கலைகள், வாழ்க்கை முறைகள் போன்றன தென்கிழக்காசிய மக்களால் பின்பற்றப்பட்டதை நாம் அவதானிக்கலாம். எனினும் சற்று பிற்பட்ட காலத்திலே குறிப்பாக மௌரியப் பேரரசின் வீழ்ச்சியுடன் முதலில் இந்துசமயமும் பின்னர் இஸ்லாமிய மதமும் ஆதிக்கம் பெறத்தொடங்கின. சிறப்பாக இஸ்லாமிய ஆதிக்கப் படர்ச்சியுடன் பௌத்த பண்பாடு செல்வாக்கு இழ்ந்தபோதிலும் பர்மா, தாய்லாந்து, கம்போடியா போன்ற நாடுகளில் இன்னும் பௌத்த பண்பாடு வாழ்கிறது.

அந்த வகையிலே மேற்கூறப்பட்ட விடயங்களின் அடிப் படையிலே தொகுத்துக் கூறுகின்ற போது தென்கிழக்காசியாவிலே

பௌத்தப் பண்பாடானது நிலை பெற்றிருந்ததனை பல்வேறு சான்று களின் ஊடாக நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. குறிப்பாக அசோகன் காலத்திலே மகாமாத்திரர்; என்ற குழுவினரின் உதவியோடு இங்கு பௌத்தம் நிலைபெற வாயப்பு ஏற்பட்டது. கி.பி.முதலாம் நூற்றாண்டிலிருந்தே பர்மா, கம்போடியா, தாய்லாந்து, யாவா, இந்தோ னேசியா உள்ளிட்ட பல நாடுகளிலும் பௌத்தப்பண்பாடானது பரப்பப்பட்டது. இதனை நாம் இலக்கிய ஆதாரங்கள், கல்வெட் டுக்கள், தொல்பொருட்சான்றுகள் மற்றும் இன்றும் நிலைபெற்றிருக்கக் கூடிய பௌத்தமதக்கட்டிடங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் வாயிலாகவும் அறிந்து கொள்ளலாம். இதன் அடிப்படையிலே பிற்பட்ட காலங்களில் இஸ்லாமியரின் ஆதிக்கப் படர்ச்சியோடு பௌத்தப் பண்பாடுகள் சற்று செல்வாக்கிழந்தாலும் பர்மா, தாய்லாந்த உள்ளிட்ட நாடுகளில் இன்றும் அதிக செல்வாக்குகளுடன் பௌத்தப்பண்பாடுகள் நிலை பெற்றிருக்கின்றமையானது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அண்மைக் காலங்களில் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் சுதேசிய அம்சங்களின் மூலமான தனித்துவத்தை முதன்மைப்படுத்தும் நிலையை வலியுறுத் தினாலுங் கூட மேற்குறித்த காலப்பகுதியில் இந்தியப் பண்பாடு தென்கிழக்கிலுள்ள தீபகற்பம் மற்றும் தீவுக் கூட்டங்களில் மிகப் பெரியளவிலான செல்வாக்கினை நிலை நிறுத்திக் கொண்டமைக்கு தொல்லியற் சான்றுகள் கிடைக்கப் பெறுகின்றமை முக்கியத்துவ முடையதாகும்.

அடிக்குறிப்பு

- சர்மா, ஆர்.எஸ்., பண்டைக்கால இந்தியா (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு), நியூ சென்சுரி புக் கவுஸ், 2001, பப. 387-388.
- 2. வாழ்வியற்களஞ்சியம், தொகுதி. 12, பக்.16.
- 3. சர்மா, ஆர்.எஸ்., மே.க.நூல், ப.385.
- 4. கிருஷ்ணராஜா, செ., 'இந்திய தென்கிழக்காசிய தொடர்புகளும் இந்தியப் பண்பாடு பற்றிய சில பிரச்சினைகளும்: ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு', சிந்தனை, தொகுதி 1, இதழ் 1, பங்குனி 1990, ப.9.
- 5. Rao M., Bandy J.S., Mistra B.N. (Ed.), *Indias Cultural Realationship with Southeast Asia*, Sharada Publishing House, 1996, p.20.
- 6. Asoka the Geart, B.R.Publishing Corporation, 1945, p. 90.

- 7. எமது கலாசார பாரம்பரியம், ப. 201.
- 8. பார்த்தசாரதி, திருமதி, பர்மா, அருணோதயம் வெளியீடு, சென்னை, 1960, ப.86.
- 9. Rao M., et al, ibid, p.102.
- 10. எமது கலாசார பாரம்பரியம், *ப.* 202.
- 11. மே.க.<u>ந</u>ரல், ப. 201.
- 12. பாலசுப்பிரமணியன், மா., சோழர்களின் அரசியல் கலாசார வரலாறு, பாகம் 11, தமிழ்நாட்டுப்பாடநூல் நிறுவனம், 1979, ப.288.
- 13. Mistra B.N., et al, ibid, P.109.
- 14. buddism.net.
- 15. பார்த்தசாரதி, திருமதி, மே.க.நூல், பக்.102- 105.
- 16. மே.க.நூல், ப.86.
- 17. Mistra B.N., et al, ibid, P.109.
- 18. buddism.net.
- 19. 'Buddhism in Southeast Asia' from wikipediya.
- 20. Antony Bernard, 'Combodia will Never Disapper', Art of Asia, p.103.
- 21. Marcello Ranchini., Borobadur Art & Religion, Arts of Asia, p.80.
- 22. ibid., p.80.
- 23. ibid., p.82.
- 24. buddisum.Net.

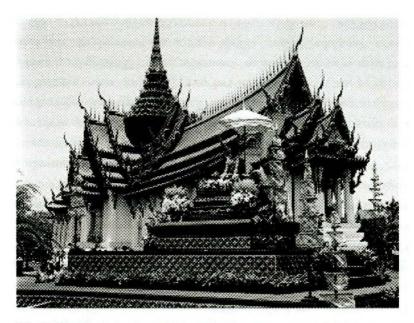
தென்கிழக்காசியாவில் பௌத்த கட்டிடக் கலை மரபுகள் [கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டு வரை]

செல்லையா கிருஷ்ணராஜா

பர்மாவில் தேரவாத பௌத்தமும் கட்டிடக்கலையும்

தென்கிழக்காசியாவின் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் முதலில் சிறப்புப் பெறுவது தேரவாத பௌத்தப் பிரிவினை உள்ளடக்கி வளர்ச்சி பெற்ற கட்டிடங்களாகும். அவ்வகையில் முதலில் குறிப் பிடக் கூடிய நாடாக இருப்பது பர்மா ஆகும். பர்மியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் பின்னணியில் தேரவாத பௌத்தமதம் நிலைத்து நின்று செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்திருந்தமைக்கான தொல்லியல் சான்றுகள் அதிகளவில் கிடைத்திருப்பதனைக் குறிப்பிடலாம். ஐராவதி நதிப் பள்ளத்தாக்கும், அதற்குத் தென்கிழக்கேயுள்ள சல்வீன் நதிக் கழிமுகப் பரப்பும் பர்மாவின் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியின் முக்கிய தனமாக விளங்கியது. பருவக்காற்றுக் காலநிலைக்குரிய வாழ்விடப் பிரதேசமாக தென்கிழக்காசியா காணப்படுவதன் பின்னணியில் பர்மாவில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பௌத்தக் கட்டி டங்களின் மேற்கட்டு மானமும், கூரையமைப்பும் தனித்துவமான பண்புகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. கூடவே வடகிழக்கிந்திய கட்டிடக்கலைச் செல்வாக் கினையும் அவை பிரதிபலித்து நிற்பதனையும் காணலாம்.

பர்மாவில் கி.பி.1056ஆம் ஆண்டிலேயே அரச ஆதரவுடன் தேரவாத பௌத்த சமயம் மக்கள் மதமாக்கப்பட்டது. பாகன் அரசினை

நிர்வகித்த அனவரதன் என்ற மன்னனே முதன்முதலில் பர்மாவை ஒன்றுபடுத்தி, ஓராணைக்குள் ஆட்சி செலுத்தியவனாவான். அப் பின்னணியிலேயே தேரவாத பௌத்த சமயமானது அரச மதமாக்கப் பட்டது. ஆனால் ஏற்கனவே இந்தியாவிலிருந்து கி.பி. 500ஆம் ஆண்டளவிலே பாளி மொழியில் எழுதப்பட்ட தேரவாத பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளை விளக்குகின்ற நூல்கள் பர்மாவுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு, பௌத்தத் துறவிகள் மத்தியில் அவை நன்கு அறியப் பட்டவையாக காணப்பட்டிருந்தன என்பது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

பர்மாவின் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை வரலாற்றில் முதலில் சிறப்பிடம் பெறுவது மன்னன் அனவரதன் என்பவனால் கட்டு விக்கப்பட்ட ஸ்தூபிகளாகும். இம்மன்னனது ஆட்சிப்பிரதேசத்தின் தலைநகராக ப்யூ (Pyu City) நகரிலேயே அந்த ஸ்தூபிகள் கட்டப் பட்டிருந்தன. இந்நகரில் உள்ள ஒரு மையமான ஸ்ரீஸேத்திரம் என்று அழைக்கப்பட்ட புனிதத்தலம் சுற்றிவர பாதுகாப்புச் சுவர் எழுப்பப் பெற்ற நிலையில் ஒரு பெரும் கட்டிடத் தொகுதியைக் கொண்டிருந்தது. இக்கட்டிடத்தொகுதியினுள் மூன்று உயர்ந்த ஸ்தூபிகள் அமைக்கப் பட்டிருந்தன. அவற்றுள் மிகவும் உயரமான ஸ்தூபி போபோ - ஹியி (Bobo- gyi Stupa) ஆகும். அதன் உயரம் 150 அடியாகும். உருனை வடிவில் செங்கட்டியினால் அமைக்கப்பட்ட இந்த ஸ்தூபி அடித் தளத்தில் வட்டவடிவிலான படிக்கட்டுக்களை உடையதாகவும், அதன் உச்சியிலே குறிப்பிட்ட ஒரு மட்டத்திலிருந்து நடுமையப் புள்ளியை நோக்கி ஒடுங்கிச் சென்று, பின்னர் கவிந்த கூம்பகக் கூர்நுனிக் கோபுரம் போன்ற கூரையமைப்பினைக் கொண்டதாகவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸ்தூபியைச் சுற்றி குறிப்பிட்ட எண்ணிக் கையான சிறிய சிறிய தோற்றத்தில், செங்கட்டினால் அமைக்கப்பெற்ற வில்வளைவுக் கூரையையுடைய கோயில்களும் நிர்மாணிக்கப் பட்டிருந்தன. அந்த வகையில் ஸ்ரீ ஸேத்திரம் என்றழைக்கப்பட்ட புனித மையம் தேரவாத பௌத்த சமயத்தினைத் தழுவிய கட்டிடத் தொகுதியாக விளங்கியமையைக் காணமுடிகிறது. வடகிழக்கிந்தி யாவில் பீகார் மாநிலத்தில் காணப்படும் ஸ்தூபி அமைப்புமுறையை ஸ்ரீ ஸேத்திரக் கட்டிடத்தொகுதி கொண்டு விளங்குவதனையும் அவதானிக்க முடிகிறது. ஆனால் இக்குறிப்பிட்ட ஸ்தூபிகளின் உச்சி முகடு பர்மியர்களின் கட்டிடக்கலைச் சாயலை (Concave bell like pinnacle) கொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஸ்ரீ ஸேத்திரத்தின் கட்டிடத் தொகுதியில் சிறிய தோற்றத்தில் அமைக்கப்பட்ட தேவாலயங்களின் அடித்தளத்திட்டங்கள் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமானது. இத்தேவாலயங்கள் அடிப் படையில் இரண்டு வகைகளில் காணப்படுகின்றன. முதலாம் வகை சற்சதுரமான மண்டபத்தைக் கொண்டவை, ஆனால் இவை மிகவும் அகண்ட/ தடிப்பான சுவர்களையுடையவையாக அமைக்கப்பட் டிருந்தன. ஒரேயொரு வாயிலை மட்டும் கொண்டவை. இரண்டாம் வகையில் அமைக்கப்பட்ட மண்டபங்கள் சதுரமான தோற்றத்தில், அவற்றின் நடுமையத்தில் சதுரமான உயர்ந்த மேடை யொன்றைக் கொண்டவையாகக் காணப்பட்டன. நான்கு பக்கங்களிலும் இவ் வகை மண்டபங்களுக்கு வாயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தவை இந்திய மரபிலே இவ்வகை மண்டபங்கள் தன்கறியப்பட்டிருந்தவை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பாகன் அரசிலே அதன் இறுதிக்கட்டத்தில் அனவரதனுடைய தேரவாத பௌத்த சமயத்துக்குரிய கட்டிடக்கலைப் பங்களிப்புக்கள் குறிப்பிடத்தக்களவில் ஆற்றப்பட்டிருந்தமையைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது. கட்டிடக்கலை நீதியிலும், சிற்ப மற்றும் ஓவியக்கலை யடிப்படையிலும் இம்மன்னனுடைய காலப்பரப்பு மிகச் சிறப்புப் பெற்றதாக உள்ளது. இக்காலக் கட்டத்து பர்மியக் கட்டிடக்கலையில் செதுக்குவேலைகளோ அல்லது அலங்காரக் கலைவனப்போ இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. செங்கல்லும் அரைச் சாந்துமே கட்டிடம் அமைப்பதற்குரிய மூலப்பொருளாக விளங்கின. ஏறத்தாழ 200 வருடங்கட்கு மேலாக பாகன் அரசிலே தேரவாத மதத்திற்குரிய கட்டிடத் தொகுதிகள் சீருடனும் சிறப்புடனும் காணப்பட்டன. பர்மா மூங்கில் தாவரத்தினை இயற்கைத் தாவரமாகக் கொண்டிருந்ததன் அடிப்படையில் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை முறைகளிலும் மூங்கில் முக்கிய மூலப்பொருளாய் அமைந்துவிட்டது. நகரத்தினுடைய மிகநீண்ட பாதுகாப்புச்சுவர் அடித்தளத்தில் செங்கட்டியினால் அத்தி வாரமிடப்பட்டதாகவும், மேற்பகுதி மூங்கில் கழியினால் உருவாக்கப் பட்டதாகவும் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பாகனிலுள்ள பௌத்தக் கட்டிடக்கலைமரபிற்குரிய கட்டிடத் தொகுதியினுள் மூன்று இங்கு குறிப்பிடத்தக்கவையாக உள்ளன. ஸரபா வாயிலை முகப்பில் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்ட இரண்டு தேவாலயங்களும், பிட்டகட்டைக் என்று அழைக்கப்படும் விகாரை வளாகத்திற்குரிய நூலகமும் ஆகும். ஸரபா வாயில் அமைப்பானது பர்மியர்களுடைய சுதேசிய கட்டிடக்கலை மரபாகும். பர்மாவிலுள்ள கட்டிடக்கலை மரபில் ஸரபாவாயில் அமைப்பு ஒரு பொதுவான கூறாக - அடையாளப்படுத்தும் அலகாக அமைந்துவிட்டது. தட்டை யான தூணைப் போன்ற அமைப்பு, சுவர்களின் மேற்பகுதியில் சுற்றிவர அமைக்கப்பட்டுள்ள திரண்ட அச்சுரு ஆகியன பர்மியக் கட்டிடக்கலை மரபினை அடையாளப்படுத்தும் அலகுகளாக உள்ளன. பொதுவாக பர்மியக் கட்டிடக் கலை மரபில், கட்டிடங்களின் மூலைப் பரப்பில் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கட்டிடக் கூறுகளை இனம் காணமுடியும். ஸரபா வாயில்களின் இருபக்கங்களிலும் நட் (Nat) என அழைக்கப்படும் வாயிற்காவலுக்குரிய தேவதைகள் அமர்த்தப்பட்டிருப்பதைக் காண முடியும். அவை நகரைக்காக்கும் தேவதைகளாக பர்மியரால் வழிபடப் பெற்றுவரப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பாகனிலுள்ள 'பிட்டகட்டைக்' எனக்குறிப்பிடப்பட்ட, விகாரைத் தொகுதிக்குரிய நூலகம், அதன் அமைப்புமுறை, கூரையமைப்பு என்பன ஒரு தனித்துவமான கட்டிடக்கலை முறையாக, 'பர்மியமுறை' என அடையாளம் காணத்தக்க வகையில் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். சற்சதுரமான அடித்தளத்தினையுடைய இந்த நூலகமானது ஐந்து தட்டுக்களையுடைய கூரையமைப்பினை சாய்கோண ஒழுங்கில் பிரமிட்முறையில் கொண்டிருப்பதனைக் காணலாம். அதன் உச்சியில் கோபுரக்கூம்பு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கூரையிலுள்ள ஐந்து தட்டுக் களின் மூலைவிட்டத்திலும் தட்டுக்களைக்குறிக்கும் கபோதப் பரப்பின் நடுவண் மையத்திலும் 'எரிகின்ற தீ நாக்குகள்' வடிவமைக்கப் பட்டுள்ளன. 'Flaming Shrine' போன்று இந்நூலகத்தின் கூரையின் தோற்றம் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

எண்ணிக்கையில் அதிகமானதும், மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந் ததுமான பௌத்தக் கட்டிட வகையாக பாகனில் அமைந்து காணப் படுவது சேத்தியங்களாகும். இவற்றிற்கு ஒரு பரிணாம வளர்ச்சியும் வரலாறும் இணைந்து காணப்படுகிறது. சாதாரணமாக ஸ்தூபி என அங்கு குறிப்பிடப்படுவது மிகவும் உயரம் வாய்ந்த அடித் தளத்தில் மேடையொன்றிலிருந்து மேலெழும்புவதாக, ஹர்மிகா எனக் குறிப்பிடப்படும் குடைபோன்ற கட்டிடக் கூறுகளினால் சூழ்ந்த வையாக, கும்மட்டவடிவில் கூரையமைப்பினைக் கொண்ட கட்டிட வடிவமாகத் திகழ்வதையேயாகும். ஆனால் சைத்தியம் என்பது ஸ்தூபியின் வடிவமைப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டாலும், மிகவும் உண்மையான, (புத்தரின்) போதனைகளை வெளிப்படுத்தும் ஒரு வடிவமாகும். பர்மாவில் பின்னர் பஹோடா என்றழைக்கப்பட்ட கோவில்கள் புத்தருடைய திருவுருவங்களுடன் இணையப் பெற்ற வகையில் நேரடியாக, அறுதியான நிர்வாண வடிவமாகக் கருதப் பட்டன.

பர்மாவிலுள்ள சைத்தியங்களின் வரிசையில் பாகனிலுள்ள புப்பாய சைத்தியம் (Bupaya Cetiya 9th C A.D.), லோகானந்த சைத்தியம் (Lokananda Cetiya – 11th C A.D.), ஸ்வீ ஸன்டௌ சைத்தியம் (Schwe Sandaw – 11th C A.D.), செயின்னிற் நைய்மா சைத்தியம் (Seinnyet Nyima 11ம் நூற்றாண்டு இறுதி), ஆனந்தா சைத்தியம் (11ம் நூ. இறுதிப்பகுதி), கௌடிடாவ்பலின் சைத்தியம் (Gawdaw Palin Temple 13th C A.D.) என்பன தேரவாத பௌத்த மதத்திற்குரிய கட்டிடத் தொடராக பரிணாமமடைந்து, வளர்ச்சி பெற்றுச் சென்றமையை அவதானிக்க முடிகிறது. இவை ஒவ்வொன்றினதும் கட்டிடக்கலை ரீதியான நுட்பங்கள் தனித்தனியாக ஆராயப்பட வேண்டியவை யாகும்.

பொதுவாக பர்மா தேசமானது தென்னிந்தியா, இலங்கை நாடுகளுடன் பௌத்த - இந்து மதச் செல்வாக்கு அம்சங்களை நேரடியாகப் பெற்றுக்கொண்டமைக்கு அப்பால், இப்பிராந்தியத்தின் வாணிபத்தில் பெரும்பங்காற்றியிருப்பதனைக் காணலாம். இதனால் காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு வணிககணங்கள் பர்மாவில் நிலை கொண்டிருந்து, பௌத்த, இந்துக்கோயில்களை அமைத்து, வாணிபக் கிராமங்களை உருவாக்கிச் சென்றிருப்பதனைக் காண்கின்றோம். பல்லவர் காலத்தில் வைணவமும், பௌத்தமும் பர்மாதேசத்தில் சென்று தழைத்து, கட்டிட - சிற்பக்கலை மரபுகளை வளர்த்தெடுத்து விட்டிருந்தமையைக் காண்கின்றோம். கடலாதிக்கம் கொண்ட சோழப்பேரரசர்களது ஆதிக்கத்தின் கீழ் நேரடியான அரசியல் கொள்கை வகுப்புத்திட்டத்திற்குள் பர்மாவும் இணைக்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப் பட்டமையைக் காண்கின்றோம். அவ்வழியே தென்னிந்திய இந்து, பௌத்தக் கட்டிடக் கலைமரபுகள் பர்மாவில் நிலைகொண்டு, அக்கலை மரபுகளுக்கு அணிசேர்த்தன.

யாவாத்தீவில் மகாயானமும் கட்டிடக்கலையும்

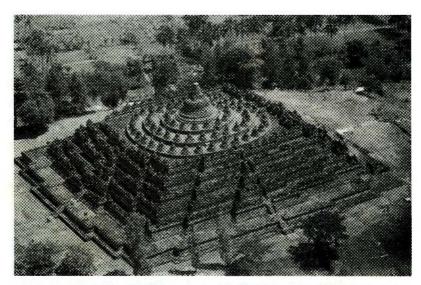
தென்கிழக்காசியாவில் மகாயானப் பௌத்த சமயப் பின்னணியில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கட்டிடக்கலை மரபுகளை அறிவதற்கு யாவா மிகச்சிறந்த ஒரு தீவுப்பரப்பாகும். நாகமரபும் மகாயான பௌத்தப் பாரம்பரியமும் ஒன்று கலந்த வகையில் யாவாத்தீவில் பௌத்தக் கட்டிடக்கலைகள் மலர்ச்சி பெற்றிருந்தமையைக் காணமுடிகின்றது. தேரவாத பௌத்த சமயத்தின் கலை சார்ந்த எச்சங்கள் எவையும் மத்திய யாவாவில் காணப்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மத்திய யாவாவில் ஆட்சிக்கு வந்த ஜைலேந்திரவம்சம் தாந்திரிய வைஜ்ராயன வடிவத்தில் அமைந்த மகாயான பௌத்தக்கலை மரபுகளை வளர்த்தெடுத்ததன் பின்னணியில் 'பொரபுதூர்' என்ற

மகாயான பௌத்தக் கலைக்கூட வளாகம் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. மிகவும் சக்தி வாய்ந்த ஒரு வம்சமாக ஜைலேந்திர மன்னர் பரம்பரை விளங்கியதன் பின்னணியில் ஒரு பெரும் <mark>பௌ</mark>த்தப் பேரரசு மத்திய யாவாவி<mark>ல்</mark> மத்தியகாலத்தில் கட்டியெழுப்பப்பெற்றது. மலாயா, காம்போஜம் போன்ற பிரதேசங்கள் ஜைலேந்திரவம்ச ஆதிக்கத்திற்குள் கொண்டு வரப்பட்டமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி.9ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஜைலேந்திரவம்சம் வீழ்ச்சியுற்றமையைத் தொடர்ந்து, மதாரம் (mataram) என்ற வம்சம் மத்திய யாவாவையும் கிழக்கு யாவாவையும் ஒன்றுபடுத்திய வகையில் ஆட்சி புரிந்தமை யைக் காண்கின்றோம். இக்காலம் தொடங்கி கி.பி.13ம் நூற்றாண்டு வரைக்கு<mark>ம் யாவ</mark>ாவில் கலை வளர்ச்சியானது குறிப்பிடத்தக்கதாக இருக்கவில்லை. பாலித்தீவுகூட இக்காலத்தில் மதாரம் வம்சத்தினரின் ஆளுகைக்கீழ் உட்பட்டிருந்தது. கி.பி.1222இன் பின்னர் சிங்கசாரி (Singhasari Dynasty) வம்சத்தினரினால் கிழக்கு யாவாவில் ஒரு புதிய பேரரசுக்கட்டுமானம் நிகழ்த்துவிக்கப்பட்டது. இவ்வம்சத் தினைத் தொடர்ந்து மஜபாகித் என்ற வம்சத்தினர் ஆட்சிப் பொறுப்பினை ஏற்று கி.பி.14ம் நூற்றாண்டுவரை கிழக்கு யாவாப் பிராந்தியத்தினை ஆட்சிபுரிந்திருந்தனர். இவ்வம்ச காலத்தில் இந்திய கட்டிடக்கலை மரபுகள் யாவாத்தீவிற்குள் கொண்டு வரப்பட்டு புதியவோர் கலைப் பாரம்பரியம் அங்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அது இஸ்லாமிய கலை மரபுகளை அடித்தளமாகக் கொண்டு தோற்று விக்கப்பட்ட கட்டிடக்கலை மரபுகளாக அங்கு மிளிர்ந்தன.

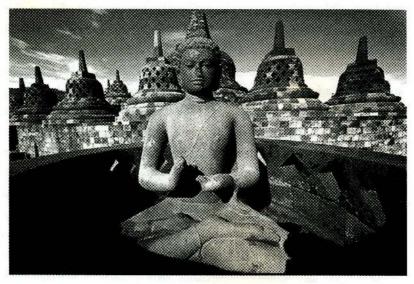
மத்திய யாவாவில் தோற்றம் பெற்ற பொரபுதூர் பௌத்த வளாக மானது தனித்துவமான பல கட்டிடக்கலைக் கூறுகளைக் கொண்டு மிளிர்கின்றது. கோவிலும் தத்துவமும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்ட வகையில் பொரபதூர் பௌத்த வளாகம் வடிவமைக்கப்பட்டது. மகாயான பௌத்தத்தின் தாந்திரீகக் கோட்பாடுகள் யாவும் இங்கே வடிவம் பெற்றுள்ளன. இக்கோயில் வளாகத்தின் அடித்தளத் திட்டத் தினைக் காணும் ஒருவர் தாந்திரிக இயந்திரத்தின் வடிவமைப்புடன் அதன் இயல்புகள் இணைந்திருப்பதனைக் காணமுடியும். ஆசியாவின் அதிசயம் என்று என்று குறிப்பிடக்கூடியளவிற்கு பொரபதூர் கோயில் வளாகம் வடிவமைக்கப்பட்டது. கி.பி.800ஆம் ஆண்டளவில் கட்டப்

பட்ட பொரபுதூர் பௌத்த வளாகம் கி.பி.1000இன் பின் மிதமிஞ்சிய உருத்தோற்றத்தில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது.

பொரபுதூர் மகா<mark>யான</mark> பௌத்த வளாகத்தின் அடித்தளத்திட்ட மானது 112 மீற்றர் × 112 மீற்றர் சதுரமான நிலையில் அதன் மையவெளிப் பாடானது இரண்டு மடங்கு பெரிதாக்கப்பட்டுள்ளது. படிக்கட்டு வரிசையிலான சதுர வமைப்பில் ஐந்து தட்டுக்கள் ஒன்றினுள் மற்றொன்று வைக்கப்பட்டுள்ளது போன்ற தோற்றத்தில், வீதிவலம் வருகின்ற பாதை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆறாவது மை<mark>ய</mark>ப் பகுதிப்பீடமானது வட்டவடிவில் மூன்று தட்டுக்கள<mark>ை ஒன்றன் மீது</mark> உள்ளொடுங்கிய வகையில் மற்றொன்றாக அமைக்<mark>கப்பட்டுள்ளது.</mark> அதன் உச்சி மையத்தில் மிகப் பெரிய வட்டவ<mark>டிவிலா</mark>ன ஸ்தூபி அ<mark>மைக்க</mark>ப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய சதுரவடிவில<mark>ான அ</mark>டித்தளப் த்தின் மீது மற்றொன்றாக உயர்ந்து சென்று, பின்ன<mark>ர் மை</mark>யப்பரப்பில் வட்டவடிவிலான பீடத்தரையாக உயர்ந்து சென்று, இறுதி உச்சியிலே மிகப்பிரமாண்டமான ஸ்தூபியமைப்புடன் பொரபுதூர் பௌத்த வளாகம் வடிவமைக்கப்பட்டது. உயர்ந்து செல்கின்ற தட்டு<mark>க்களில்</mark> சுற்றிவர வீதிவலம் வரும் பாதை மொத்தமாக 8 எண்ணிக்கையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை பௌத்த மதத்தில் பின்பற்றப்ப<mark>டும் எட்</mark>டு ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளை பிரதிபலிப்பதாக உள்ளது. இப்பா<mark>தைகளை</mark> இணைக்கின்ற வகையில் நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் படிக்கட்டு வரிசை கீழிருந்து உச்சியில் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஸ்தூபியின் பிரதண பாதை வரைக்கும் அமைக்கப்பட்டுள்ளமை ஒரு சிறப்பான இயல் பாகும். பிரதக்ஷ்ண பாதைகளுக்குள் எந்தவிதமான சிறிய கோயில் பிரகாரங்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஒரு மட்டத் திலுள்ள பிரதக்ஷ்ண பாதையில் வரும் அடியவர் ஒருவர் அதற்குக் கீழ்க் காணப்படும் பிரதக்ஷ்ண பாதையில் தவறி விழுந்துவிடாதபடிக்கு பாதுகாப்புச்சுவர் கைபிடிச்சுவருடன் இணைக்கப்பட்டும் ஓய்வு பெறுவதற்குரிய ஒது<mark>ங்கு கூடங்க</mark>ளுடன் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒதுங்கு கூடங்கள் ஒ<mark>வ்வொரு தளத்</mark>திலும் மாடங்களாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன. இம்மா<mark>டங்களிலிரு</mark>ந்து அடியார்கள் வெளியுலகை கண்டு களிக்கக்கூடிய முறையில் ஒவ்வொரு தளத்திலும் அவை வெளியரும்பிய நிலையில் காணப்படுகின்றன.

கி.பி. 800 களில் கட்டப்பட்ட பொரபுதூர் கோயில்

பொரபுதூர் கோயில் (உட்புறம்)

க.த.திருநாவுக்கரசு என்பவர் 'தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் தமிழ்ப் பண்பாடு' என்ற தனது நூலில் பொரபுதூரைப் பற்றி பின்வருமாறு எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது:

இம்மாபெரும் இருக்கோயில் கி.பி.750க்கும் 850க்கும் இடையே கட்டப்பட்டதாக கல்வெட்டுக்களால் தெரிகிறது. இதனை உலகிற்கு அளித்த பெருமை சைலேந்திரப் பேரரசர்களையே சாரும். பேராபுதூர் பௌத்த ஸ்தூபி சிறுகுன்றின் மீது கட்டப் பட்டுள்ளது. அதைச் சுற்றிலும் தாழ்ந்த கெடு (Kedu) வெளி இருப்பதால், அதற்குத் தனிப்பட்டதொரு கவர்ச்சியும் அழகும் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கிறது. அக்குன்றின்மீது இருந்த பெரியதொரு பாறையைச் செதுக்கியே இக்கோயிலை அமைத் துள்ளனர்.

மாண்புமிக்க இக்கட்டிடம் வரிசையாகத் தொடர்ந்து செல்லும் 09 மாடங்களையுடையதாக இருக்கிறது. ஒன்றைக் காட்டிலும் மற்றொன்று அகன்றும், பின்வாங்கியும் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவை அனைத்திற்கும் நடுவில் மிகவும் உயர்ந்த தாகவுள்ள மாடத்தின்மீது, கோயில்மணி வடிவில் பெரியதொரு ஸ்தூபி மகுடம்போன்று கட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்பது மாடங் களுள், ஆறு கீழ்மட்டத்திலுள்ளன. அவை சதுர வடிவில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. மேல்மட்டத்திலுள்ள மூன்று மாடங்கள் வட்டவடிவமானவை. அடிமட்டத்திலுள்ள கீழ்மாடம் பிதுக்கங் களோடு சேர்ந்து 127 மீற்றர் நீளமுள்ளதாகும். மிக உயரத்திலுள்ள மாடம் 27 மீற்றர் விட்டத்தையுடையதாகும். கீழ்மட்டத்திலுள்ள ஐந்து மாடங்களும் கைப்பிடி மேடையைத் தாங்கும் சுவரினால் உள்பக்கமாக அடைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் ஒருமாடத்தின் கைப்பிடிச்சுவரின் பின்புறத்திற்கும், மற்றொரு உயர்மட்டத் திலுள்ள மாடத்தின் பின்புறச்சுவருக்கும் இடையே தொடர்ச்சி யான நான்கு படிமேடைகள் அமைந்துள்ளன. மிக உயர்ந்த மேல்மட்டத்திலுள்ள மூன்று மாடங்களையும் ஸ்தூபிகள் சங்கிலித்தொடர்போல் வளைத்துக் கொண்டுள்ளன. ஒவ்வொரு ஸ்தூபியிலும் துளையிடப்பட்ட சட்டகத்திற்குள் புத்தருடைய சிலை ஒன்று இடம்பெற்றிருக்கிறது. ஒன்பதாவது மாடத்திலிருந்து வரிசை வரிசையாக, வட்ட வடிவமான படிக் கட்டுக்களையுடைய பாதையொன்று உச்சியிலுள்ள ஸ்தூபிக்குச் செல்கிறது. ஒவ்வொரு _த்திலும் உள்ள கைப்பிடிச்சுவரிலும் வரிசை வரிசையாக

வளைவுகளைக் கொண்ட மாடங்கள் உள்ளன. இம்மாடங்களுக்கு இடையில் சிற்ப வேலைப்பாடுகளை உடைய சட்டங்கள் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. கோயிலின் கூரையைப் போன்று தோன்றும் ஒரு கட்டிட அமைப்பினை எல்லா மாடங்களும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் மூலைகளின் நடுவிலும் கோயில் மணியைப் போன்ற ஸ்தூபிகளும், உள்ளே தியான புத்தருடைய சிலைகளும் உள்ளன. அந்தச் சிலைகள் 432க்குக் குறையாது அக்கட்டிடம் முழுவதிலும் காணப்படுகின்றன. இதனால் பேராபுதூர் கோயிலைப் 'பல்வகையான புத்தர்களின் நிலையம்' எனக் குறிப்பிடுவது உண்டு.

தாய்லாந்தும் பௌத்த சமய கட்டிடக்கலையும்

தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் பௌத்தக் கட்டிடக்கலை மரபு பற்றிய ஆய்வில் சீயம், லாவோஸ் ஆகிய நிலப்பரப்புக்கள் அதாவது தற்காலத் தாய்லாந்து பெற்றிருந்த சிறப்பியல்புகளை ஆராய்வது பொருத்த மானதாகும். சீயம் மக்களின் கலைவரலாறானது கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டி லிருந்தே செவ்வையாக ஆரம்பிக்கின்றது. கமேர் ஆட்சி யாளர்களின் மேலாதிக்கத்தினை தெற்கு சீயத்தில் முறியடித்த காலத் திலிருந்து லவோ (Lavo Kingom) அரசு உருவாக்கப்படுவதனைக் காணலாம். மொங்கோலியர் கி.பி.1287இல் படையெடுத்து வந்து பாகன் அரசினை முறியடித்து, வீழ்ச்சியுறச் செய்த நிகழ்வின் பின்னணியில் சீயத்தில் மூன்றுவம்சங்களின் கூட்டிணைவின் மூலம் வலுவுள்ள ஒரு பேரரசக் கட்டமைப்பு கி.பி.13ம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பட்டது. இப்பேரரசு சுக்கோடயப் பேரரசு என அழைக்கப் பட்டது. பின்னர் இப்பேரரசின் தலைநகர் வடக்கிலுள்ள சியாங்மைக்கு (Chiengmai) மாற்றப்பட்டது. தெற்கிலுள்ள அயோத்யா என்ற நகரும் அரசியல் பண்பாட்டு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தததாக விளங்கி வந்த மையைக் காணலாம். இவ்விரு நகரங்களுமே சீயத்தில் வெளிநாட்டுச் செல்வாக்கிற்குட்பட்டு வந்திருந்த மையங்களாகும். இவ்விரு நகரங் களும் மத்தியகால இலங்கையுடன் மிக நெருங்கிய வாணிப -பண்பாட்டு உறவுகளை வைத்துக் கொண்டிருந்தமையின் அடிப் படையில் அங்கு இலங்கையிலிருந்து தேரவாத பௌத்த மதச் செல்வாக்கே முதலில் இடம் பெற வாய்ப்பாயிற்று.

தாய்லாந்தின் பௌத்தசமயக் கட்டிடக்கலை வரலாற்றைப் பொறுத்தவரையில் அதனை இரண்டு பிரிவுகளாக வகுத்து நோக்க முடியும். (1) வட தாய்லாந்தில் கமேர் அரசினுடைய செல்வாக்கினைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட பௌத்த சமயத்தின் செல்வாக்கின் பின்னணியில் உருவாகிய கட்டிடக் கலை மரபுகள். (2) தென்தாய்லாந்தில் சுக்கோத் தையப் பேரரசின் செல்வாக்கினால் அயோத்தியாவில் பரவியிருந்த கட்டிடக்கலை மரபுகள். இவை இரண்டும் தனித்துவம் வாய்ந்த பௌத்த கட்டிடக்கலை மரபுகளை உடைத்தாய் வளர்ச்சியடைந் திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வடதாய்லாந்தில் பெருமளவிற்கு செங்கட்டியினாலான பௌத்த கட்டிடங்களையே காணமுடிகிறது. புத்தர் சிலைகளை வைத்துப் பேணிப் பூஜிப்பதற்கு இப் பிராந்தியத்தில் செங்கல்லினாலான கட்டிடங்களை கமேர் அரசின் செல்வாக்கின் பின்னணியில் தாய் மக்கள் கட்டக் கற்றுக் கொண்டிருந்தனர். உதாரணமாக செங்கமை யிலுள்ள வாட்-செட்-யொட் என்ற பௌத்த கோயில் இந்தியாவிலுள்ள புத்தகாயாவிலுள்ள ஸ்தூபியமைப்பு முறையைப் பின்பற்றி அமைக் கப்பட்டது. இப்பௌத்த ஸ்தூபியின் மத்திய கூரையமைப்பானது மிகவும் உயர்ந்த கோபுரத்தினையும், அதன் எதிர்ப்புற இருபக்கங் களிலும் தாழ்ந்த கோபுரங்களையும் கொண்டிருப்பதனைக் காணலாம். மத்தியிலுள்ள உயர்ந்த கோபுரமானது நான்கு பக்கங்களையுடையதாக பிரமிட் முறையில் அமைக்கப்பட்டு, அதன் உச்சியிலே மணி போன்ற தோற்றத்தினையுடைய முடியினால் (ஸ்தூபியினால்) பூரணப்படுத் தப்பட்டுள்ளது. இதன் கருவறைச் சுவர் பகுதி இரட்டைப்படுத் தப்பட்ட உயரத்தினைக் கொண்டிருப்பதனை கபோதவரி களினாலும், தேவகோஷ்டங்களினாலும் அறியமுடிகின்றது. வாட்- செட்-யொட் என்று பெயர் (சிலைகளை கருவறைக்குள்ளே) கொண்டுள்ள இப் பௌத்த ஸ்தூபியின் கருவறைத்தளமானது ஓர் இந்துக் கோயிலுக்குரிய அலகுகளைக் கொண்டிருப்பதனை அவதானிக்கமுடிகிறது. குமுதம், பீடம், உபபீடம், கபோதம் என இந்துக்கோவிலுக்குரிய கட்டிட வரிகள் இவ் ஸ்தூபியின் தளத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சுவர் இரட்டைப்படுத்தப்பட்டு உயரமாக்கும் பொழுது கபோதவரிகளால் சுவர் எல்லைப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையையும் காணலாம். தேவகோஷ்டம் நிறையப்பெற்ற இந்த ஸ்தூபியானது பீகார் மாநிலத்

திலுள்ள புத்தகாயா பௌத்த ஸ்தூபியை முற்றிலுமே தழுவி உருவாக் கப்பட்டது என்பதில் எவ்விதச் சந்தேகமும் இல்லை.

தாய்லாந்தின் தென்சீயப்பரப்பினை நோக்கும்போது கற்கள் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட பௌத்த மடாலயங்களையும் மண்ட பங்களையும், ஸ்தூபிகளையும் நன்கு காணமுடிகின்றது. அயோத்தியா என்ற மத்திய காலத்து நகர் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவதனைக் காணலாம். கி.பி.13ம் நூற்றாண்டி லிருந்து மகாயானப் பௌத்த ஸ்தூபிகளையும், தூண்கள் நிறைந்த மண்ட பங்களையும் இங்கு அமைக்கத் தொடங்கியிருந்தனர். வாட் - புத்தை -ஸ்வர்யா என்ற ஸ்தூபி (Vat-Bhuddai – Svarya) இவ்வகையில் எடுத்தாராயத்தக்க தாகவுள்ளது. உயர்ந்த கோபுரங்களைக் கொண்ட இந்த ஸ்தூபி தூண் கள் நிறைந்த மண்டபமொன்றால் இணையப் பெற்றதாகவுள்ளது. சுகோதைய வகையைச் சேர்ந்த இக்கட்டிடமானது இதற்குப் பின்னர் தென்சீயத்தில் உருவாக்கப்பட்ட மகாயான பௌத்த ஸ்தூபிக் கட்டிடக் கலைமரபுகளுக்கெல்லாம் முன்னுதாரணமாக அமைந்தது எனலாம். உருளைவடிவான ஓர் உயர்ந்த பீடத்தின்மீது கட்டப்பட்ட ஸ்தூபி, அதனைச் சுற்றியமைக்கப்பட்ட சமயச்சடங்குகளுக்கான கட்டிட அமைப்புக்கள் என்பனவே சுகோதய மாதிரியிலான கட்டமைப் பாகும். தாய்லாந்தில் பிற்காலங்களில் கட்டப்பட்ட ஸ்தூபிகள் பெருமளவிற்கு இந்த மாதிரியையே தழுவியிருந்தன. தாய்லாந்து மன்னர்கள் ஆங்கோர் வாட் கட்டிடக்கலை மாதிரியிலிருந்து பின்பற்றியிருந்த குடும்ப ஈமப்புதையல் மரபினை - சமாதி கோயில் அமைப்பு முறையினை கி.பி.14ம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் தென் தாய்லாந்தில் அயோத்தியாவில் பின்பற்றித் தழுவிய வகையில் பௌத்தக் கட்டிடக்கலைமரபு வளர்த்தெடுத் திருந்தனர். மணி வடிவ ஸ்தூபிகள் (Bell – shaped) அவற்றை இணைத்து வைத்த தூண்கள் நிறைந்த விசாலமான மண்டபங்கள், இவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள வகையில் அமையப்பெற்ற மிகச்சிறிய - சிறிய ஸ்தூபிகள்/ கோயில்கள், அவை ஒரேமுறையில் உயர்த்தி வைக்கப்பட்ட பீடத்தில் அமைக்கப் பட்டிருக்கும் முறை, இவை யாவற்றையும் சுற்றியமைக்கப்பட்ட பாதுகாப்புச்சுவர் இதுவே தாய்லாந்தின் மகாயான பௌத்தக் கட்டிடக் கலைமரபின் தனித்துவமாகவும் அமைந்து கொண்டது. வாட் - வ்பிரா - ராம் (Vat – Phra- Ram) வாட் - வ்பிரா - மகாதட் (Vat – Phra –

Mahathat), வாட் - றட் - புரன (Vat – Rat – Burana), வாட் - ஸ்ரீ - சன்பெற் (Vat – Sri-Sanpet) ஆகிய ஸ்தூபிகள் கொண்ட கட்டிடத் தொகுதி சிறந்த உதாரணங்களாகும். இவையாவும் கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டுக்குள் கட்டிமுடிக்கப்பட்டவையாகும். கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தாய் ஸ்தூபிகள் பஹோடா வடிவெடுப்பதனை அவற்றின் வளர்ச்சி எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றது.

உசாத்துணை

தென்கிழக்காசிய இந்துப்பண்பாடு பற்றி வெளிவந்த முக்கிய ஆங்கில தமிழ் நூல்களின் விபரப்பட்டியல்

English

Ancient India, Vol. 02, p.17, 1946.

Arasaratnam Sinnappah (1979) Indians in Malaysia and Singapore, Kualalumpur, Oxford University Press.

Basham, A.L. (1975) A Cultural History of India, Clarendon Press, Oxford, London.

Binod Chandra Sinha (1979) Tree Worship in Ancient India, Books Today (Oriented Publishers), Original Road, Karol Bagh, New Delhi.

Candy, J.F. (1960) South East Asia: Its Historical Development, MacGrow Hill, N.Y.

Chatterji, B.R. (1964) Hindu Cultural Influence in Cambodia, University of Calcutta.

Chaticji, B.B. (1972) Ramayana in the South - East Asia, University of Calcutta.

Coedes, G. (1968) The Indianized States of South East Asia, Hawaii-Canberra.

Dawee Daweewarn, (1982) Brahmanism in South - East Asia, (from the earliest time to 1445 A.D.), Sterling Publishers Private Limited, Bangalore, New Delhi.

Durairajasingam, S., (1867 – 1967), A Hundred Years of Ceylonese in Malaya and Singapore, Kula Lumpur.

Fouches, A. (1922) The Influence of Indian Art on Cambodia and Java, University of Calcutta.

Geidern Heine Robert (1937) 'Conception of State and Kingship in South East Asia", Far Eastern Qly, Vol. 2.

Gururaja Rio B.K. (1972) Megalithic Culture in South India, University of Mysore.

Gunasegaran, S.J. (1957) "Early Tamil Cultural Influences in South East Asia", in Tamil Culture, Vol. 6.

Hall, D.G.E. (1955) A History of South East Asia (4th Ed.) Macmillan, London.

Harrison Brian (1972) South East Asia: A Short History, Macmillan, London.

Himansu Bhusan Sarkar (1970) Some Contribution of India to the Ancient Civilization of Indonesia and Malaysia, Punthipustak, Calcutta.

Joanna Moore (1974) South East Asia Today, Kaye & Ward Ltd., London.

Kempers, A.J.B (1942) Cultural Relations between India and Java, University of Calcutta.

Lemay, R. (1958) The Culture of South East Asia, London.

Majurdar, R.C. (1927 - 44) Ancient Indian Colonies in the Far East, Vol-2, Lahore, Dacca and Madras.

Majumdar, R.C. (1933) 'Hindu Law in Java and Pali', JOAS, Vol.12, Calcutta.

Majumdar, R.C. (1946) An Advanced History of India, Macmillan and Co. Limited, St.Marting's Street, London.

Majumdar, R.C. (General Editor) (1954) The History and Culture of the Indian People (The Classical Age), Bharatiya Vidya Bhavan, Bombay.

Majumdar, R.C. (1963) Ancient Colonies in South East Asia, University of Baroda.

Majumdar, R.C. (1979) India and South East Asia, B.R. Publishing Corporation, Delhi.

May, Reginald, L.E. (1962) The Culture of South East Asia, National Book Trust, New Delhi.

Nilakanta Sastri, K.A. (1949) South Indian Influences in the Far East, Hindu Kitabsite, Bombay.

Nilakanta Sastri, K.A. (1957-58) "The Cult of Devaraja in Kambuja in Transactions," The Archaeological Society of South India, Vol.3, Madras.

Nilakanta Sastri, K.A. (1978) South India and South East Asia, Geetha Book House, Mysore.

Panikkar, K.M. (1963) Studies in Indian History, Asia Publishing House: London.

Philip Rawson. (1967) The Art of South East Asia, Thames and Hudson, London.

Perumal. A.N., Journal of Tamil Studies, International Institute of Tamil Studies: June 1987, Tamil Nadu: India.

Percy Brown., Indian Architecture (Hindu & Buddhist Period), p.178.

Proceedings of the Second International Conference of Tamil Studies (Jan. 3 to 10, 1968) Madras, India. 1. Alastair Lamb: Indian Influence in Ancient South East Asia: A Cultural History of India, (ED) by A.L. Basham., p.442; 2. Encylopiedia Britanica: The Cultural Setting of South East Asian Arts', Vol. No. 17, p.231; 3. Sankalia, H.D. Archaeology and the Ramayana or Dating the Ramayana', Puratative, Bulletin of the Indian Archaeological Society, 1967, p.3; 4. Alastair Lamb, Op.cit, p.444; 5. Pusalkear, A.D. Cultural Interrelation Between India and the outside World Before Asoka', The Cultural Heritage of India, (ED) by Sunit Kumar Chatterji etc., p.152; 6. Alastain Lamb, Op.cip., p.445.

Proceedings of the First International Conference Seminar of Tamil Studies, Kualalumpur, Malaysia, April, 1966, Volume-I/II. Part I, South East Asia; 1. 'Tiruvempavai in South East Asia' (p.13); 2. 'Some Aspects of South Indian Cultural Contacts with Thailand', Historical Background (p-21); 3. 'Indian Science in East Asia' (p.39); 4. 'A Note on Tamil Relations with South Thailand and the Identification of Tacola' (p.53); 5. 'On the Ho-ling Kingdom' (p.58); 6. 'An Introduction to the Study of the Ramayana in South and South East Asia' (p.72); 7. 'A Comparative Study of the Story of Rama in South India and South East Asia' (p. 89); 8. 'Social and Political Ferment in the Malayan Indian Community: 1945 – 1955' (p.141); 9. 'Some Notes on the History of the Tamil Community in Dutch Malacca (1641 – 1825)' (p.156); 10. 'Ramanathapuram Experiment: Paradigm of an Estate Farm, Factory Community in Malaya' (p.164); 11. 'Tamil and Other Indian Convicts in the Straits Settlements (1790 – 1873)' (p.197); 12. 'The Nattukkothai Chettiar Community and South East Asia' (p. 251); 13. 'Dravidian Elements in Malay Culture' (p.261).

Przluski, H.J. (1927) "Indian Colonisation in Sumatra before Seventh Century" in The Journal of Greater India Society, Calcutta, Vol.1.

- Ramanna, H.S. (1983) Megaliths of South India and South East Asia: A Comparative Study, New Era Publications, Madras.
- Raghavan, V. (Ed.) (1980) The Ramayana Tradition in Asia, Sahithiya Academy, New Delhi.
- Sadanadaswami (1949) Hindu Culture in Greater India, Arya Dharma Samgh, Delhi.
- Saiyid Athas Abbas Rizvi (1963), Landmarks of South Asian Civilization, New Delhi.
- Sarkar, H.B (1934) Indian Influence on the Literature of Java and Pali, Calcutta.
- Subramanian, T.N. (1967) The Pallavas of Kanshi in South East Asia, The Swadesomitran Limited, Victory House, Mount Road, Madras.
- Suniti Kumar Chatterji (Ditor) (1937) The Cultural Heritage of India, Vol.V.
- Sailendra Nath Sen (1988) Ancient Indian History and Civilization, Wiley Eastern, Madras.
- Singh Bahadur, I.J. (1982) Indians in South East Asia, Sterling Publishers, New Delhi.
- Subrmanian, S.V. (Editor-in-Chief) *Journal of Tamil Studies* (December 1981), International Institute of Tamil Studies, Tamil Nadu, India.
- Srinivasa Achari, C.S. (1928) Indian Cult in Furan and Cambodia, G.S. Press, Madras.
- Tamil Culture (Vol.IV No-3) July 1955, 'Tamil Cultural Influences in South East Asia'
- Vogel, J.P.H (1925) The Relation between the Art of India and Java, OUP, London.

தமிழ்

- அகில உலக இந்துமகாநாடு சிறப்புமலர், பிரதேசஅபிவிருத்தி இந்துகலாசார தமிழ் அலுவல்கள் அமைச்சு (வெளியீடு - 1982), கொழும்பு.
- அறவாணன், க.ப. (1979) பாம்பு வழிபாடு (திராவிட ஆபிரிக்க ஒப்பீடு) பாரிநிலையம்: பிராட்வே: சென்னை.
- அறவாணன், க.ப. (1984) மரவழிபாடு (திராவிட -ஆப்பிரிக்க ஒப்பீடு) பாரிநிலையம்: பிராட்வே, சென்னை.
- அநுமந்தன், கி, ரா. பண்டைக்கால நாகரிகங்களின் வரலாறு (கி.பி. 476 வரை), தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை.
- இராமச்சந்திரன், சி.எம். (1959) 'சாவகத்தீவில் இந்துசமயம்', செந்தமிழ்ச் செல்வி, (திங்கள் வெளியீடு (யூலை).
- இராசாராம், சு. (1991) 'மொரீசியஸ் தமிழரும் தமிழும்', தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
- இருசன் சோலை (1979) 'கிழக்காசிய நாடுகளில் தமிழ் மணக்கிறது,'புரட்சிப் பண்ணை, சேலம்.
- இராமநாதபிள்ளை, த. (1951) உலக வரலாறு 1, சைவப்பிரகாச யந்திரசாலை, யாழ்ப்பாணம்.
- இராமகிருஷ்ணன், வி., மகாதேவன், ரா. (1964) பரந்த இந்தியா, மதுரை.
- இ*ராஜாராம்*, வ., சீனா ஜப்பான் மற்றும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் வரலாறு, தமிழ்நாடு, இந்தியா.
- இராகவன், அ. (1967) தமிழக சாவகக் கலைத் தொடர்புகள், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி.

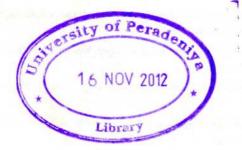
- இந்துசாதனப் பத்திரிகைகள் (தொடர்கட்டுரைகள்) எழுதியவர் ந.சி. கந்தையாபிள்ளை;
  1. (10.6.1960) 'தென்னிந்தியர் கடல்கடந்து செய்தனர் வணிகம்'; 2. (17.6.1960)
  'பண்டை மலாயாவில் தென் இந்தியர்'; 3. (01.07.1960) 'சுமாத்திராவில் சைவசமயம்';
  4. (08.07.1960) 'சிவவழிபாடு செய்தனர் சாவக மக்கள்'; 5. (15.07.1960)
  'போர்ணியோவில் சைவசமய சாதனை'; 6. (05.08.1960) 'பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளில் சைவசமயம்'; 7. (12.08.1960) 'சியநாட்டில் சைவசமயம்'; 8. (26.08.1960)
  'கம்போடியாவில் சைவ முதன்மை'; 9. (02.09.1960) 'சிவமதம்முதன்மைபெற்று
- ஈழநாடு பத்திரிகை தொடர் கட்டுரைகள் த.சி. கந்தையாபிள்ளை. விடயங்கள்: அயல்நாடுகளில் சைவம் (என்ற தொடரில்); 1.(04.05.1966) 'மலாயாவில் சிவ வழிபாடு'; 2. (18.05.1966) 'கம்போதியாவில் சிவ வழிபாடு'; 3. (10.06.1966) 'பர்மாவில் சிவ வழிபாடு'; 4. (17.06.1966) 'சீயத்தில் சிவ வழிபாடு'; 5. (02.07.1966) 'பாலி-சுமாத்திரா-போர்ணியோ'
- உலகநாகரிகத்தில்தமிழர்பங்கு, பகுத்தறிவுப் பாசறை, பவழக்காரத்தெரு, சென்னை, 1948.
- உரோலின்சன், எச்.சி. (1961) இந்தியா: ஒரு பண்பாட்டு வரலாற்றுச் சுருக்கம், அரச கருமமொழித் திணைக்கள வெளியீட்டுப் பிரிவு, கொழும்பு.
- ஐந்தாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு மலேசிய மலர் 1981, வெளியீடு தமிழ் இலக்கியக்கழகம்.
- கந்தையாபிள்ளை, ந.சி. (1966) தமிழர் பண்பாடு, புரோகிரசிவ் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.
- கலைவாணி, இராமநாதன் (2006) 'மேற்கு நாடுகளில் சைவத் தமிழ் கலாசாரம்', நல்லைக் குமரன் மலர், யாழ்ப்பாண மாநகராட்சி மன்ற சைவசமய விவகாரக்குழு, யாழ்ப்பாணம்.
- கலைக்களஞ்சியம் (தொகுதி-1) (1954) தமிழ் வளர்ச்சிக்கழகம், சென்னை. (வெளிநாடுகளில் இந்தியர் : ப.601).
- கலைக்களஞ்சியம் (தொகுதி-5) (1958) தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை. (பிறநாடுகளில் தமிழர் : ப.516).
- கனகசபை, வி. (1973) ஆயிரத்துத் தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம், தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், திருநெல்வேலி, சென்னை.
- கந்தையா, ந.சி. (1948) உலக நாகரிகத்தில் தமிழர் பங்கு, பகுத்தறிவுப்பாசறை: பவழக்காரத் தெரு, சென்னை.
- கணேசலிங்கம், ப. (1994) 'இந்துசமயப் பரம்பல் அன்றும் இன்றும்', வரவு, நான்காவது மலர், வர்த்தக மாணவர் ஒன்றியம், யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி.
- கணேசலிங்கம், ப. (1995) 'தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துக் கோயில்கள்', Abbijnanmala: A Felicitation Volume Presented to Vinayakamoorthy Sivasamy, University of Jaffina.
- கணேசலிங்கம், ப. (1995) 'தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் சைவம்', பண்பாடு பருவ இதழ், மலர் 5, இதழ் 2, புரட்டாதி, இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.

- கிருஷ்ணராசா, செ. (1990) 'இந்திய தென்கிழக்காசிய தொடர்புகளும் இந்துபண்பாடு பற்றிய சில பிரச்சினைகளும்- ஒரு வரலாற்றுக் குறிப்பு', சிந்தனை, தொகுதி IV, இதழ்-1, மார்ச், கலைப்பீட வெளியீடு, பல்கலைக்கழகம்.
- கிரிபமுண, சி., 'தென்கிழக்காசியாவுடன், சிறப்பாகப் பர்மாவுடன், இலங்கையின் தொடர்புகள்', சிந்தனை, மலர், 2, இதழ்-4 (1969), பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.
- கிருக்ஷணமூர்த்தி, ஜி. (1966) தென்கிழக்காசியா, தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,சென்னை.
- கோபாலகிருஷ்ணஐயர், ப. (1993) 'கிழக்கிலும் மேற்கிலும் இந்துப் பண்பாடு சில அண்மைக்காலப் போக்குகள்', வீலாவதி இராமநாதன் பெருமாட்டி நினைவுப் பேருரை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.
- கோதண்டராமன், பொன். (1976) உலகில் தமிழும் தமிழரும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
- கோலாலம்பூர் ஸ்ரீமகாமாரியம்மன் கோயில் தேவஸ்தானம் குடமுழுக்கு விழா சிறப்பு மலர் 10.09.1973. விடயங்கள்: 1. 'தென்கிழக்காசியாவில் இந்து சமய வளர்ச்சி' (ப.71); 2. 'பாலித்தீவும் இந்துசமயமும்' (ப.146); 3. 'இந்தோனேசியாவில் இந்துக் கோயில்கள்' (ப.161).
- சதாசிவப்பண்டாரத்தார், தி.வை. (1971) பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
- சம்பந்தமுதலியார், ப. (1948) சிவாலயங்கள்: இந்தியாவிலும் அப்பாலும் (1-5), மதுரை.
- சத்தியசீலன், ச. (1992) 'யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலிருந்து இடம்பெற்ற சர்வதேக் குடிப்பெயர்வு' (பிரசுரிக்கப்படவில்லை) யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
- சங்கரப்பிள்ளை, பொ. (1979) நாம் தமிழர், குமரன் அச்சகம், கொழும்பு.
- சஞ்சீவி, ந. (1977) ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் (முதற்தொகுதி), பாரிநிலையம், பிராட்வே, சென்னை. (மலாய் மொழியில் தமிழ் வழக்குச் சொற்கள்.)
- சண்முகதாஸ், அ., மனோன்மணி, ச. (1985) இத்திமரத்தாள், வராவொல்லை அன்பர் வெளியீடு, பருத்தித்துறை, யாழ்ப்பாணம்.
- சிங்காரவேலு, ச. (1981) 'தென்கிழக்காசியாவில் இந்துசமய செல்வாக்கு', ஜெயதேவன், வ, செல்வராசன், மா. (பதிப்பாசிரியர்), தமிழாய்வு (ஐந்தாவது உலகத் தமிழ்மாநாட்டுச் சிறப்பு மலர்) தமிழ்மொழித்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.
- சிவராம், எம்., இரவீந்திரன், செ. (தமிழாக்கம்) (1972) மலேசியா, நேக்ஷனல் புக் டிரஸ்ட், இந்தியா.
- சிவசாமி, வி. (தமிழாக்கம்) (1991) கலைஞர் கண்ணோட்டத்தில் அழகியற் கலைகள், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி.
- சிறப்பாசிரியர் குழு (ஜனவரி மார்ச் 1928), புலமை (பல்கலைக் காலாண்டு இதழ்) (Vol& 4/No.1). 'இந்தோனேகூடிய எழுத்துக்கள்' (பக். 3)டாக்டர் செ.வை. சண்முகம்; 'வெளிநாடுகளில் வாழும் தமிழர்களின் தேவைக்கென தமிழுக்கு ஒரு துணை வரிவடிவம்' (பக். 103) எஸ்.சீனிவாசன்.
- சு<mark>வாமி சத்தியாநந்</mark>தர் (1952) மலாயா சரித்திரம், மனோன்மணி விலாசபுத்தகசாலை, கோலாலம்பூர்.

- செட்டியர், ஏ.கே. (1958) மலேயா முதல் கனடாவரை, குமரிமலர் காரியாலயம், சென்னை.
- சோமசுந்தரன், கரு. (1980) தாய்லாந்து, பொன் முடிப்பதிப்பகம், காரைக்குடி.
- சோமசுந்தரன், கரு. (1980) மலேசியா, பொன்முடி பதிப்பகம், காரைக்குடி.
- சோமசுந்தரன், கரு. (1982) சிங்கப்பூர், பொன்முடி பதிப்பகம், காரைக்குடி
- சோமலெ (1979) அலைகடலுக்குஅப்பாலும் நகரத்தாரின் ஆலயப் பணிகள், சோமு நூலகம், சென்னை.
- தங்கவேலு, கோ. (1976) இந்திய வரலாறு (கி.பி. 1206 வரை) பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை.
- தங்கவேலு, கோ. (2003) பேரிந்தியா (Greater India): இந்திய வரலாறு கி.பி.1206 வரை, தொகுதி I, பழனிப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை.
- தமிழ்க்கலை (தமிழியல் காலாண்டு ஆய்விதழ்), தமிழ்-5, கலை 1,2 மார்ச், யூன் 1987, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.
- தமிழ்க்கலை (தமிழியல் காலாண்டு ஆய்விதழ்), தமிழ்.5, கலை 3, 4 செப்டம்பர், டிசம்பர் 1987, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்; 1. 'மலேசியாவில் தமிழ்' (ப-15) கி.கருணாகரன்; 2. 'மேற்கு மலேசியாவில் தமிழ் (ப-23) செ. இராஜூ; 3. 'சிங்கப்பூரில் தமிழ்' (ப-30) தி.முருகரத்தினம்; 4. 'பர்மாவில் தமிழ்' (ப-39); 5. 'இந்தோனேசியாவில் தமிழரும் தமிழ்ப் பண்பாடும்' (ப-115).
- தில்லைநாதன், சி., 'சம்பா நாட்டில் இந்துப்பண்பாடு', பண்பாடு, மலர் 1, இதழ் 1, 1991, பங்குனி.
- திருநாவுக்கரசு, க.த. (1987) தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் தமிழ்ப் பண்பாடு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
- நவரத்தினம், க. (2006) தென் இந்திய சிற்பவடிவங்கள், குமரன் புத்த இல்லம், கொழும்பு - சென்னை.
- நடராசா, வே.க. (1970) 'தென்கிழக்காசிய நாடுகளும் இலங்கையும்', பண்டைய ஈழம் (திருத்திய இரண்டாம் பதிப்பு), சேது நூலகம்: கரவெட்டி, இலங்கை.
- நல்லுசாமி, ந. (1987) 'நாடுகள் கண்ட தமிழ் மன்னர்கள் வரலாறு', ஆறாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டு மலர்.
- நாகராஜன், எஸ். (1987) 'இந்தோனேசியாவில் தமிழ்ச் சமயத்தின் தாக்கம்', ஆறாவது உலகத்தமிழ் மாநாடு கருத்தரங்குகள், மலேசியா.
- நாகராஜன், எஸ். (1989) அயல்நாடுகளில் தமிழர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
- நாகராஜன், எஸ். (1989) அயல்நாடுகளில் தமிழர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
- நாகசாமி, இரா. (1977) 'சயாமில் சிவனும் திருமாலும்', கல்லும் சொல்லும், வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம், சேகர்பதிப்பகம், சென்னை.
- நாகசாமி, இரா., ஞானபூமி, செப்டம்பர் 1992 'கம்போடியாவில் சங்கரர்' (ப-30); அக்டோபர் - 1992 'கம்போடியாவில் சங்கரர்' (ப-41); ஆகஸ்ட் - 1992 'கம்போடியாவில் காஞ்சிபுரம்'; ஜூன் -1992 'கம்போடியாவில் இராமாயணம், மகாபாரதம், புராணங்கள்'.

- நான்காவது அனைத்துலகத தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நினைவு மலர், அனைத்துலக தமிழாராய்ச்சி மன்றம் (இலங்கைக் கிளை) யாழ்ப்பாணம், 1974.
- நாராயணன், நா.செ., இராமநாதன், நா.சே. (1959) (தமிழாக்கம்), இந்தோனேசியா, ஒளவை நூலகம், சென்னை.
- நித்தியானந்தா, சுவாமி (1952) மலேயா சரித்திரம், கோலாலம்பூர்.
- நெடுஞ்செழியன், இரா. (மலர்க் குழுத்தலைவர்) (1981) ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாடு, மதுரை விழாமலர், ஹே அண்டு கம்பெனி, சென்னை.
- பசாம், ஏ.எல். (1963) வியத்தகு இந்தியா, அரசகரும மொழித் திணைக்களம், வெளியீட்டுப் பிரிவு, கொழும்பு-7.
- பதிப்பாசிரியர் குழு (1968) கையேடு, கலைக்காட்சிக் குழு, இரண்டாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கு மாநாடு, சென்னை.
- பாண்டுரங்கன், அ. (1990) 'தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்தியப் பண்பாடு கௌண்டின்ய மரபு', நோக்கு, ஆய்வுக் கட்டுரைகள் (தொகுப்பு-2), தமிழ்த் துறை, புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், காரைக்கால்.
- பாலகிருஷ்ணன், எம்.ஆர். (1968) புன்னகை பூத்தநாடு, வாசகர் வட்டம், சென்னை.
- பார்த்தசாரதி (1960) (தமிழாக்கம்: கே.வி.ராமச் சந்திரன்), பர்மா, அருணோதயம், ராயப்பேட்டை, சென்னை.
- பாலசுப்பிரமணியன், மா. (1978) அகண்டஇந்தியா: சோழர்களின் அரசியல் கலாசார வரலாறு (பாகம்.1), தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை.
- பாண்டுரங்கன், அ. (பதிப்பாசிரியர்) (1990) நோக்கு, ஆய்வுக் கட்டுரைகள் (தொகுதி-2), தமிழ்த்துறை, புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், காரைக்கால். (தென் கிழக்காசியநாடுகளில் இந்தியப் பண்பாடு: கௌண்டின்ய மரபு).
- பாண்டுரங்கன், அ. (பதிப்பாசிரியர்) (1991) நோக்கு, ஆய்வுக்கட்டுரைகள் (தொகுதி-3): தமிழ்த்துறை புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், காரைக்கால். (தென்கிழக்காசிய நாடு களில் தமிழ்ப்பண்பாடு- தேவராச வழிபாடு.)
- பாலசுப்பிரமணியன், சி. (பொதுப்பதிப்பாசிரியர்) (1981) தமிழாய்வு (தொகுதி-13) ஐந்தாவது உலகத தமிழ் மாநாட்டுச் சிறப்பு மலர்: தமிழ்மொழித்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம். விடயம்: 'மலேசியாத் தமிழ் இலக்கியம்- ஒரு கண்ணோட்டம்' (ப.19)- ந.சுப்பிரமணியம்.
- பிள்ளை, கே.கே. (1958) தென்னிந்திய வரலாறு (முதற்பகுதி) பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை. விடயம் : 'கடல் கடந்த தென்னிந்திய நாகரிகம்' பக்.225.
- பூவராகமூர்த்தி, வி. (1966) அலைகடலுக்கு அப்பால் இந்தியப் பண்பாடு, எஸ்.ஐ.டி.யூ. வெளியீடு, சென்னை.
- மனோகரன், மீ. (1976) தென் அமெரிக்காவின் சோழர்கள், திருவடிப் பதிப்பு, மதுரை.
- மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பொ. (1975) தமிழும் பிற பண்பாடும், நியூசெஞ்சரி, சென்னை.
- மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பொ. (1985) சமஸ்கிருத ஆதிக்கம், பெரியார் இறந்த பல்கலைக்கழகம், சென்னை.

- மீனாட்சிசுந்தரன் தெ.பொ. (1978) தாய்லாந்தில் திருவெம்பாவை திருப்பாவை, சர்வோதய இலக்கியப்பண்ணை, மதுரை.
- முத்தையா, நா. (1982) உலக இந்து மகாநாடு: ஆத்மஜோதி சிறப்பு மலர், ஆத்மஜோதி நிலையம், நாவலப்பிட்டி, இலங்கை.
- முத்தையா, நா. (1986) இந்தோனேஷியாவில் இரண்டு வருட அனுபவம், மகாத்மா அச்சகம், ஏழாலை.
- முருகரத்தினம், தி. (1986) தமிழர்வாழும் அண்டை நாடுகளில் தமிழ்க்கல்வி, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
- விமலானந்தம், மதுச (1987) தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக் களஞ்சியம், ஐந்திணைப் பதிப்பகம், திருவல்லிக்கேணி.
- விஜயலட்சுமி, சி.,'மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் இந்துசமயம் : சமகால நோக்கு', சிறப்புமலர், இரண்டாவது உலக இந்துமகாநாடு, இந்துசமய விவகார அலுவல்கள் அமைச்சு, கொழும்பு.
- வெங்கட்ராமன், ஆர். (1983) இந்தியக் கோவில் கட்டிடக்கலை வரலாறு, என்னெஸ் பப்ளிகேக்ஷன்ஸ்: 9, என்.ஜீ.ஓ. காலனி.
- வெங்கடசாமி, மயிலை சீனி (1974) பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், மயிலாப்பூர்: சென்னை.
- வெங்கட்சாமிநாதன் (1985) பாவைக் கூத்து, அன்னம் (பி) லிமிடெட், சிவகங்கை.
- சேக்ஷன், எஸ். 'அமெரிக்காவில் மதுரை மீனாட்சி', கோபுரதரிசனம், கோபுரம்-2, தரிசனம்-2, மே 1994.
- ஹோல். டி.ஜி.ஈ. (1971) தென்கிழக்கு ஆசிய வரலாறு, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், கொழும்பு.

१ कुनं र्हे पूर्व का किया तीनं की देवारे पनंतर पार्ट

தொகுப்பாசிரியர்கள்: பேறாசிரியர் செ. கிருஷ்ணறாஜா, ப. கணேசலிங்கம்

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே தென்கிழக்காசிய நாடுகள் மீது இந்தியர்கள் வர்த்தக - வாணிப உறவுகளை ஏற்படுத்திப் பின்னர் தமது சமயநெறியான இந்து மத முறைகளையும் அங்கு புகுத்தி, அப்பிராந்தியத்து மக்களுடன் பண்பாட்டடிப்படையில் ஒன்று கலந்திருந்தனர். இதன் விளைவாக அந்நாடுகளில் இந்துப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கு ஏற்பட்டது. அப்பிராந்தியத்தில் மிக ஆழமாக இந்து மத மரபுகள் பின்பற்றப்பட்டன. தென்கிழக்காசியாவில் நிலவிய இந்துப் பண்பாட்டினை இந்நூல் பதிவு செய்கின்றது.

செல்லையா கிருஷ்ணராசா: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் புராதன தென்னாசிய வரலாற்றுக்கற்கைநெறியில் சிறப்புக்கலைப் பட்டத்தையும் வரலாற்றுத் துறையில் முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்ற இவர் தற்பொழுது அதே பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத்துறை பேராசிரியராகப் பணியாற்றி

வருகின்றார். பல நூல்களையும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ள இவர் குறிப்பிடத்தக்க அரும்பொருட் சேகரிப்புக்களையும் தன்னுடன் கொண்டிருக்கின்றார்.

பரராசசிங்கம் கணேசலிங்கம்: யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் இந்துநாகரிகத் துறையில் தனது இளங்கலைமாணிப் பட்டத்தையும் முதுதத்துவமாணிப் பட்டத்தையும் (M.Phil) பெற்ற இவர் தற்போது அதே பல்கலைக்கழகத்தில் இந்துநாகரிகத்துறையில் முதுநிலை விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். இலங்கையில் இந்துப் பண்பாடு,

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துப் பண்பாடு, மேற்குலக நாடுகளில் இந்துப் பண்பாடு, இந்து அறிவியல் ஆகிய விடயங்களில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வரும் இவர் 'இந்துப் பண்பாடு: அன்றும் இன்றும்', 'இந்துப் பண்பாட்டு மரபுகள்' ஆகிய நூல்களையும் பல ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

ISBN 978-955-659-293-1

விலை ரூபா 450.00

குமுரர் புத்தக கில்லம்

வீடயம்: இந்து சமயம் / இறுகளில் Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org